

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

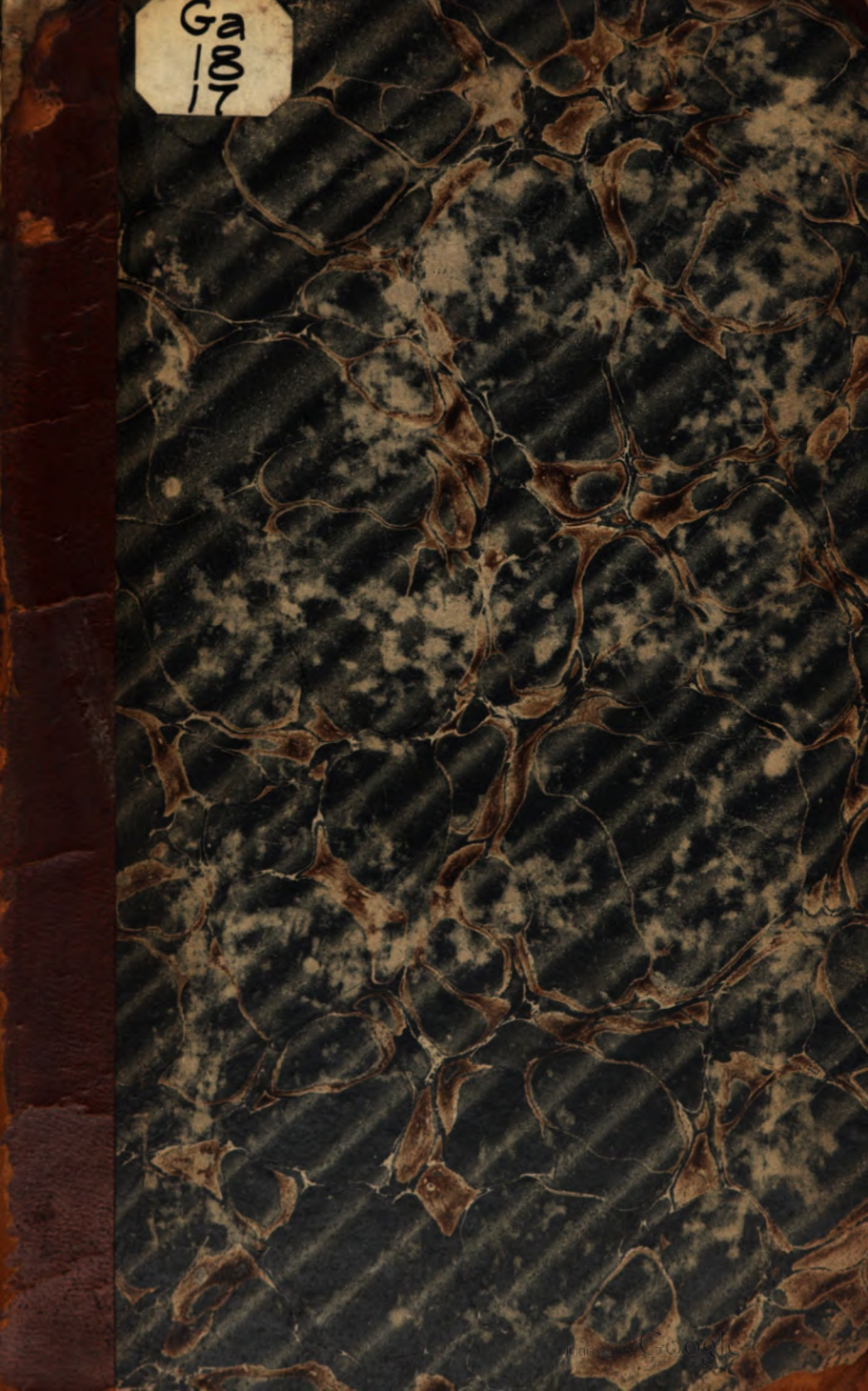
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

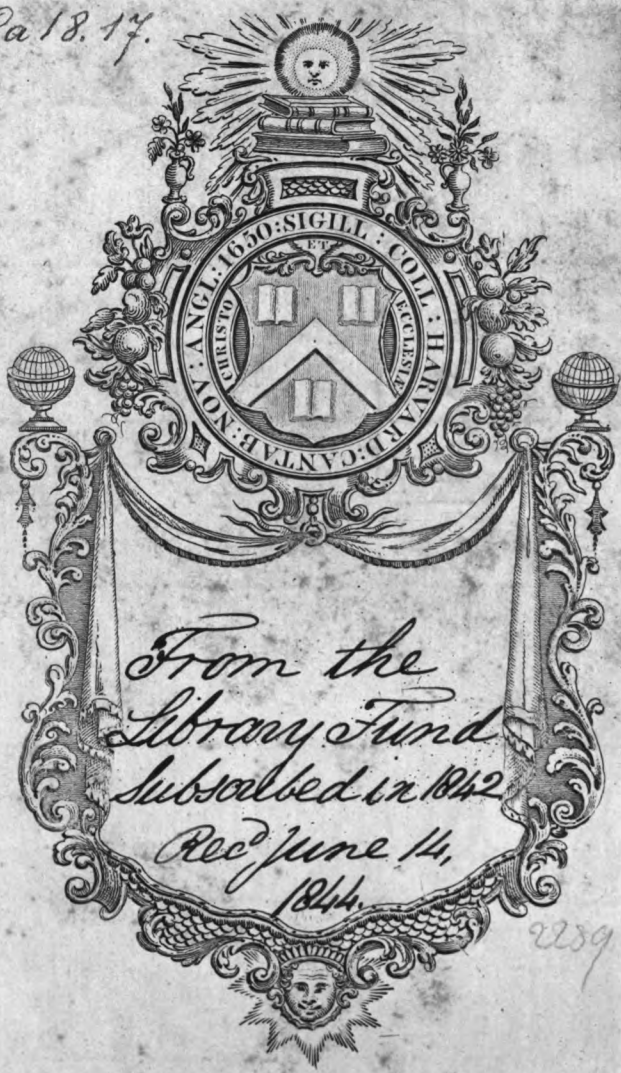
Ga
108
17

31 7.16

451

Gr. Author
Ga 18. 17.

From the
Library Fund
Subscribed in 1842
Rec'd June 14,
1844.

2239

ALCAEI MYTILENAEI

R E L I Q U I A E.

COLLEGIT ET ANNOTATIONE INSTRUXIT

AUG. MATTHIAE.

PRAEMISSA EST EPISTOLA AD V. MAGNIF.

C. G. L. GROSSMANNUM.

LIPSIAE 1827

SUMPTIBUS FRID. CHR. GUIL. VOGELII.—

Ga 18.17.

EPISTOLA

AD

VIRUM MAGNIFICUM ET SUMME REVERENDUM

CHR. GOTTL. LEBR. GROSSMANNUM

SUPERINTEND. GEN. ALTENBURGENSIUM, ILL. GYMNASII
FRIDERICIANI EPHORUM ET SOC. LAT. IENENSIS
SOCIUM.

Quum nuper munerum scholasticorum felicem per viginti quinque annos decursum Ramshornio mihi gratulabare, statim cogitare et animo exquirere coepi, qua potissimum ratione tantam Tuam benevolentiam remunerarer. Neque enim satis esse videbatur verbis tantum gratias agere in re, quae omnium conspectui proposita erat, sed quum Tu, quam amico in nos animo esses, palam declarasses, me quoque palam gratum animum profiteri decebat. Itaque scribere aliquid de communibus litteris ad Te constitui; sed quum hoc non longo post tempore fieri conveniret, ne tarditas officii persoluti diligentiam memoris animi imminuere vel suspectam reddere videretur, dissertationem istam de Alcaei carminibus, quam ab aliquot annis paratam in scrinijs servabam, maxime idoneam iudicavi, quam nunc de-

**

mum editam ad Te mitterem. Hoc igitur tanquam pignus accipias meae erga Te voluntatis et observantiae eius, quam Tibi non tantum pro necessitudine nostra debeo, sed etiam propter eximiam doctrinam Tuam atque humanitatem et animum ad egregia quaeque promovenda et adjuvanda promptum ac paratum libenter praesto. Eo enim maiore beneficio me a Te devinctum esse sentio, quod, quum proximis superioribus annis multa expertus essem, quae facta esse nollem, Tu animum iam diffidentem sibi et de fructu laborum per viginti annos summa cum fide et animi alacritate susceptorum desperantem primus erexisti et confirmasti, et de futuro etiam tempore bene sperare iussisti. Quae spes quantum ad successus cuiusque rei valeat, non opus est pluribus declarare; me quidem excoitavit, ut, quae secundissimis rebus meis et inchoavi, et non sine approbatione idoneorum iudicium administravi, sedulo persequerer, *dum res et actas et sororum filiae trium patiuntur atra*, utque, Tuo fretus auxilio, quaecunque ad adolescentium curae nostrae traditorum non ingenia solum subigenda et excolenda, sed animum etiam et mores fingendos et emendandos pertinere arbitrabor, pristina cum fide et diligentia praestanda susciperem.

Sed, dum librum ad Te missum denuo perlustro, in mentem mihi venit vereri, ne hoc munus parum doctrina Tua dignum sit. Nihil enim amplius, nisi reliquias poetarum, in variis scriptoribus dispersas, fortasse paulo diligentius, quam antea factum fuit, collegi, certa quadam ra-

tione disposui, et adiectis VV. DD. annotationibus illustravi, de meo nihil fere addidi, vulnera autem, reliquiis illis ab ignorantia et negligentia librariorum inflicta nudavi magis et patefeci, quam sanavi. In quo illud tamen, quae Tua est aequitas, reputabis, plerumque ita laceras et omni nexu solutas esse, ut aliorum poetarum, sic Alcaei quoque reliquias seu fragmenta quae vulgo vocant, ut, quae earum sententia fuerit vel quod consilium vix queas dispicere. Itaque, quid scribi *potuerit*, saepius non adeo difficile est invenire, coniecturas, quae solido aliquo fundamento constitutae veri speciem habeant, proferre vix licet. Quare satis habui, ea, quae ab aliis ad has reliquias vel illustrandas vel emendandas collata erant, diligenter adscribere, ita ut de iis iudicandi potestatem aliis relinquerem, iisque qui haec lecturi essent opportunitatem offerrem nova quaerendi, quae saepe non tam assidua meditatione extunduntur, quam felici aliquo ingenii impetu et quasi afflatu effunduntur. Ordo autem fragmentorum, quem institui, secundum carminum genera ea disponens, facile fieri potest ut in eandem reprehensionem adducatur, quam fragmentorem Pherecydis a me in Wolfii Analectis Tom. I. p. 321 sqq. tentata dispositio. Quam quum id agerem ut ex certis indiciis instituerem et profectus a fragmentis, quae cum libri nota a Grammaticis aliisque scriptoribus afferrentur, cum his ea conjungerem, quae vel e communi omnium vel e Pherecydis narratione *necessario* cum iis cohaerere viderentur, Sturzius tamen in nova fragmentorum Pherecydis editione

graviter me vituperavit, et me ad arbitrium meum ac libidinem rem administrasse conquestus est; quod iudicium deinde alii, tanquam dictata decantantes, secuti sunt. In quo nescio utrum magis mirer, quodne iniuriam fecisse visus sim Seni Venerando supplendis iis, quae ab ipso vel praetermissa vel consulto relictæ erant, an quod levitatis ac licentiae me insinulaverit in eo, in quo certam rationem et argumenta e re ipsa petita secutus esse mihi videbar; nam quod dicit, me ad dispositionem illam efficiendam locos scriptorum mutasse, hoc de duobus tantum locis valet, in quibus etiam aliorum scriptorum testimonia correctionem flagitabant; vid. Anal. p. 324 et 325. Supererant tamen nonnulla, quibus ex illis indiciis certus locus assignari non poterat. In iis disponendis me coniectura tantum aliqua, probabilis quidem illa, at coniectura tamen duci non dissimulavi. vid. p. 323 sq. et 329. Sic patet ex his, quam *genus irritabile* sit non *vatum* modo, sed etiam philologorum.

Sed satis iam multa de me; Tua autem epistola ea etiam continet, quae de antiquis litteris, et deliciis non magis Tuis quam meis, Platone, sermocinandi largam materiam praebeant. In qua epistolae Tuae parte primum illud summa cum voluptate intellexi, si Tibi aliquando per gravissimas occupationes Tuas liceret, ad Platonis de republica libros tantum et doctrinae et acuminis conferre, quantum de nonnullis locis in epistola demonstrasti, fore ut tunc

demum editio eorum librorum prodiret, quae et diviso illo ingenio et hodierna artis et criticae et grammaticae luce digna esset. Quo magis doleo, tam paulum Tibi otii contigisse, ut vix sperare liceat, Tibi, quae iam dudum de Platone commentatus es, ea digerendi et elaborandi potestatem datum iri. Sed non desperandum est; nam et Te consilium edendi Platonis nondum abiecisce, saepe ex sermonibus Tuis intellexi, et ne unquam ablicias, et quantum Tibi importunitas hominum fores pulsantium temporis concedat, id in opere illo perficiendo colloces et consumas, per si qua est in Te communis litteras iuvandi voluntas, quae summa est, peto et obsecro. Interea de locis iis, quos tetigisti, quaedam inter nos conferamus. In quibus si me nonnunquam dissentientem inveneris, non vereor, ne mihi succenseas; tantum enim abes ab eorum hominum vanitate et arrogantia, qui dissentientes alios indigne ferunt, et sibi soli sapere videntur, (quales homines fere sunt, qui quasi sellulariam factitant) ut alios etiam ad ea quae sentiant, libere profitenda, etsi a iudicio Tuo abhorrentia, provoces, persuasum habens, nihil ulla in re profici posse, nisi sententiis in utramque partem dictis earumque argumentis probe perspectis et ponderatis.

Primus locus, de quo disputas, est in libro de republica sexto p. 497. E. σκοπες δὲ καὶ νῦν ὥς προθύμως καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλας λέγειν, ὅτι τεύχεσσι καὶ ἢ νῦν δεῖ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου πάλιν ἀπτεσθαι, in quo Bekkeras

octo codicum auctoritate motus *πόλιν* scripsit pro *πάλιν*, Tu autem *πάλιν* defendis; vim enim totius sententiae in eo esse, ut philosophiae studia *modo prorsus contrario*, regenda esse, ac tum temporis id fieri consueverat (*πάλιν τούναντίον* IV. p. 425: A. *πάν τούναντίον* VI. p. 498. B.) demonstret philosophus, non ut civitati hoc esse iniunctum officii, ut philosophiae studia tractet, denuo contendat. Quod etsi verissimum est, in eo tamen offendor, quod ea, quae copulata esse conveniebat, quaeque alibi proxime inter se coniungere solet Plato, *πάλιν τούναντίον*, tanto intervallo a se divulsa sunt; et sententiae vis, etiamsi *πόλιν* scribas, manet in voce *τούναντίον* eo ipso, (quod ea primo loco posita est, et solere Platonem subiecti grammatici vocabulum loco pronominis continuo vel bis iterare, ut h. l. *πόλιν*, ipse monuisti. — Alter locus est de rep. X. p. 602. A. *χαρίεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ μιμήσει μιμητικὸς πρὸς σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ*. ubi vulgatam tueris contra Bekkerum, qui e sex codd. scripsit *ὁ ἐν τῇ ποιήσει μιμητικός*. Equidem, quoties hunc locum legi, in illis verbis offendi; quum enim alibi Plato verba verbis eiusdem stirpis et originis explicare non soleat, nisi ubi verba eadem *ἐπεξηγήσεως* causa addita vim aliquam habeant, ita quidem, ut, si verba eiusdem generis addita tollas, alia substituenda sint, ut in locis a Te allatis omnibus, hoc loco verba *ἐν τῇ μιμήσει* mihi quidem otiosa esse eamque ipsam ab causam insignem in modum languida esse videbantur. Itaque scripturam a Bekkero receptam libenter amplexus sum, hanc etiam ob causam, quod librarius facilius ab *ὁ ἐν*

τῇ ποιήσει μιμητής, similitudine proxime sequentis vocabuli deceptus ad ὃ ἐν τῇ μιμήσει μιμητής aberrare potuit, quam contra, quum hoc legisset, ποιήσει pro μιμήσει scribere. Accedit, quod, quum Plato inde a p. 600. E. de *universa μιμητικῇ* disputasset, nunc ea ad partem eius seu 'speciem, τὴν ποίησιν, transfert: quod recte fieri non poterat, nisi vocabulo speciei posito, ἐν τῇ ποιήσει.

De loco Horatii Satyr. 2, 2, 29. nescio, rectene sententiam Tuam assecutus sim. Videris enim et *hac et illa* pro ablativis habere, quorum ille cum *carne* iungendus sit, hic *magis* pendeat, magis quam illa; quod mihi quidem durissimum videtur. Deinde figura illa, quae *zeugma* vocatur, mihi quidem in sententiae membris pari tenore se comitantibus locum habere posse videtur, in iis quae inter se opposita sunt, ut hoc loco, *carne hac magis illa* captum, *imparibus formis deceptum*, non item. Quare equidem in vulgari interpretatione acquiesco, *quamvis hac carne* (gallinae) *nihil magis distat illa* (caro pavonina), *tamen disparibus formis* etc. *Nihil magis* Graeco more dictum accipio pro nihilo magis, οὐδὲν τι μᾶλλον· nam *magis distare* pro *plus dici* non posse puto.

Habes meum, ut cum Cicerone loquar, de locis illis Platoniciis, Grossmanne, *iudicium*; *quod aut sequere*, si probaveris, *aut Tuo stabis iudicio*. *In quo neque pugnabo Tecum*, *neque hoc meum unquam affirmabo verius esse quam*

Tuum. Potest enim non solum aliud mihi ac Tibi, sed mihi ipsi aliud alias videri, nec in hac modo re, sed ne in maximis quidem rebus quidquam adhuc inveni firmitus, quod tenerem, aut quo iudicium meum dirigerem, quam id, quodcunque mihi quam simillimum veri videretur, quum ipsum illud verum in occulto lateret.

Altenburgi feriis Pentecostalibus

MDCCCXXVII.

DE

ALCAEI VITA ET CARMINIBUS.

Alcaeus Mytilenaeus floruit circa Olymp. XLIV. aequalis Sapphus ¹⁾. Interfuit bello, quod Lesbii duce Pittaco cum Atheniensibus de Sigeo totaque Troade inde ab Olymp. XLIII. gerebant; in quo quanta eius opera fuerit, ex eo colligi potest, quod, quum in proelio aliquo superiore Atheniensium fortuna oppressus scutum abiecisset, Athenienses illud in Minervae templo in Sigeo dedicarunt ²⁾. Sed praecipue virtus eius enituit ³⁾ in impugnandis tyrannis, qui deinceps Mytilenes imperium occupaverant, Myrsilo, Megalagyro, Cleanactida ⁴⁾, aliis. Nam cum fratre Antimenide exsulibus Mytilenaeis praefuit, et ita cives vexavit, ut hi Pittacum ducem contra eos crearent ⁵⁾. Ita Pit-

1) Vid. Eusebii chron. ad OL XLIV. Cf. Strabo XIII. p. 917. B. Almel.

2) Vid. ad fr. IX. Cf. Corsini F. A. III. p. 65.

3) Athen. XIV. p. 627. A. Ἀλκαῖος — μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος.

4) Strabo l. c. C. vid. fr. III. IV. VII.

5) Aristot. Polit. III, 10. (c. 9, 5. ap. Schneid.), Dionys. Hal. V, 82. Miror Ianum, qui Comm. I. de Alcaeo ex illo philosophi loco narret p. 6., cum Alcaeus cum fratre Antim. exercitui Lesbiorum dux praecesset, eumque nonnulli, odio

tacum etiam et armis et conviciis aggressus est (vid. fr. V. VI.); a quo eum aliquando captum, sed incolumem dimissum narraverat Heraclitus ⁶). Neque vero tyrannos insectatus esse videtur Alcaeus libertatis verae sincero amore incensus: nam nec Pittaco quisquam potestate ad se delata moderatius unquam usus est, qui imperium per decem tantum annos retinuit, republica ordinata sponte deposuit, et Alcaeus ipse a rerum novarum studio non abhorrebat ⁷).

Quod Horatius de Lucilio ait, illum *velut fidis arcana sodalibus olim libris credidisse, quo factum, ut omnis vita senis veluti votiva descripta tabella pateret* ⁸), idem de Alcaeo ex Aristoxeno narrat ad eum locum Acron, eum et Anacreontem libris suis vice amicorum usos esse ⁹). Igitur quaecunque ei in vita accidebant, sive laeta, sive tristia, ea carminibus persequabatur, proeliorum discrimina et exsilii molestias, convivia et amores. Sed imprimis magni habebantur carmina ea, quibus proelia cecinerat, et suorum ani-

haud dubie commoti, retulissent sese elatius gerere, maioresque appetere res; en! subito, re incognita, auctore inprimis Pittaco, imperio se abdicare iussum, summamque rerum eidem Pittaco traditam.

6) Diog. L. I, 76. Cf. Valer. Max. IV, I. ext. 6.

7) Strabo XIII. p. 917. D.

8) Serm. II, 1, 30.

9) Cf. Synesius de insomu. p. 156. τοσοῦτος ἄρα νοῦ μὲν αὐχμὸς, ἐπομβρία δὲ λέξεων τοὺς ἀνθρώπους κατέσχευεν, ὥς εἶναι τινὰς, οἳ δύνανται λέγειν, οὐκ ἔχοντες ὃ τι δεῖ λέγειν, δέον ἀπολαύειν ἑαυτῶν, ὥσπερ Ἀλκαῖός τε καὶ Ἀρχίλοχος, οἳ δεδαπανήκασι τὴν εὐνομίαν εἰς τὸν οἰκῆτον βίον ἑκάτερος, καὶ τοίνυν ἡ διαδοχὴ τοῦ χρόνου τηρεῖ τὴν μνήμην ὥς τε ἤλγησαν, ὧν τε ἥσθησαν κ. τ. λ. quorum partem adscripsit Liebelius Comm. de Archil. p. 14. not. b. ut probaret, Arch. propter paupertatem Parum reliquisse et in Thasum emigrasse. Sed ejus rei nullum in eo loco vestigium reperio.

mos ad fortiter pugnandum excitaverat, quae *διχοδιαστικὰ* appellat Strabo. Hinc Horat. carm. II, 15, 26. *Et te sonantem plenius aureo, Alcaeae, plectro dura navis, Dura fugae mala, dura belli. Utrumque sacro digna silentio Mirantur umbrae dicere; sed magis Pugnas et exactos tyrannos Densum humeris bibit aure vulgus.* Quo respiciens Quint. X, 1, 65. *Alcaeus*, inquit, *in parte operis aureo plectro merito donatur, quia tyrannos insectatus multum etiam moribus confert* ¹⁰). Eodem praecipue spectare videtur iudicium Dionysii Halic. qui magnificentiam ac brevitatem, suavitatem cum summa vi, formas et figuras cum perspicuitate coniunctas, imprimis accommodatum de rebus civilibus dicendi genus in eo laudat ¹¹). Aliis carminibus conviviorum iucunditatem celebraverat; ad quae spectare videtur, quod Athenaeus narrat lib. X. p. 429. A. eum *μεθύοντα* carmina sua scripsisse, quod idem Horat. Epist. I, 19, 4. 5. de Homero, Ennio, aliis memorat; ita de Alcaeo etiam valet, quod Athenaeus ibid. de Anacreonte dicit, *ὅτι νήφων ἐν τῷ γράφειν καὶ ἀγαθὸς ὢν προσποιεῖται μεθύειν, οὐκ οὔσης ἀνάγκης.* In carminibus convivalibus erant *σκόλια*, quo genere poesis excelluisse Alcaeum et Anacreontem iudicat Athen. XV. p. 695. F. Nec pugnat hoc eum eo, quod alii iudi-

10) Ad haec carmina pertinere puto *navigationem*, quod carmen scriptum ab Alcaeo narrant Porphyryon et Acron ad Hor. Carm. II, 13. cf. fr. XVI.

11) Tom. V. p. 421. ed. Reiske (p. 69. ed. Wech.): *Ἀλκαίου δὲ σκόπει τὸ μεγαλοφνῆς καὶ βραχὺ, καὶ ἡδὺ μετὰ δεινότητος, ἔτι δὲ τοὺς σχηματισμοὺς μετὰ σαφηνείας, ὅσων αὐτῆς μὴ τῇ διαλέκτῳ τι κινδύνεται· καὶ πρὸ πάντων τὸ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἦθος· πολλαχοῦ γοῦν τὸ μέτρον εἴ τις περιέλοι, ἑηγορικὴν ἂν εὖροι πολιτείαν* (leg. *πραγματεῖαν* cum Spalding. ad Quint. l. c.). Locum Dionysii expressit Quint. l. c. De voc. *ἦθος* vid. Ernesti lexic. technol. gr. rhet.

cant, Alcaeum ad hoc levioris pœsis genus non satis idoneum fuisse; scolia enim quum praecipue graves atque ad vitam et publicam et privatam regendam utiles sententias continerent, lyricam vim et spiritum maxime recipiebant. De ceteris carminibus convivalibus et de amatoriiis valere puto, quod Quint. dicit l. c. *sed ad lusus et amores descendit, maioribus tamen aptior* ¹²⁾, quocum consentit Iulian. in Misopogone ¹³⁾. Quamquam Sextus Empiricus eos, qui insano amore capti sint, et ebriosos, quum Alcaeï vel Anacreontis carmina legant, magis etiam inflammari commemorat. Magis aptum eius ingenium ad hymnos fuisse conicias, quamquam de his iudicium veteris scriptoris non exstat. Parvas eius et Sapphus strophas fuisse, quum Stesichorus et Pindarus ampliores periodos facerent, annotat Dionys. Halic. de struct. or. p. 262. ed. Schaef. ¹⁴⁾

12) Sed dubia est loci lectio; quamquam mihi vix probabile est, in lectione cod. Turic. *sed et eius sit latere hanc sed et Teius sit*, hoc autem *Teius* a male sedulo librario e margine in contextum illatum esse (quasi vero *Teii* nomen notius fuerit librariis quam *Anacreontis*); eo autem denuo expulso legendum esse *Sed Anacreon lusit*, quam emendationem scilicet Sarpius commentus est. Vid. Frotscher. ad locum Quint. Potius librarius Turic. scribere voluisse videtur, quod in Voss. 1. 2. legitur, *sed et lusit*. Sic omnia egregie in Alcaeum conveniunt, minus in Anacreontem quod additur *maioribus tamen aptior*. Anacreontem autem omisit Quint. exemplo Dionysii, qui non magis Anacr. commemorat, quippe ad instituendum oratorem minus idoneum.

13) *Ἀνακρίοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποιήθη μέλη χαρίεντα· τρυφᾷν γὰρ εἰληγεν ἐκ Μοιρῶν· Ἀλκαίῳ δὲ οὐκέτι οὐδὲ Ἀρχιλόῳ τῷ Παρίῳ τὴν Μοῦσαν ἔδωκε θεὸς εἰς εὐφροσύνας καὶ ἡδονὰς τρέψαι. Sextus Empir. adv. Math. I, 15, 298. p. 282. οἱ ἐρωτομανεῖς καὶ μέθυστοι τὰς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρίοντος ποιήσεις ἀναγινόντες προσεκκαλόνται. De amoribus Alcaeï vid. fr. XLIII.*

14) *Οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι μελοποιοὶ — λέγω δὲ Ἀλκαῖόν τε καὶ*

nec video, cur non Alcaeum, poetam eundem et musicum, metri Alcaici inventorem habeamus. In structura autem orationis iudice Dionysio eminebat mediocritas ea, quae numeris et severis et iucundis temperata est ¹⁵). Carmina eius in decem libros digesta erant a Grammaticis. vid. fr. XXXV.

Quae praeterea Alcaeï carmina commemorantur, ad alium cognominem poetam, non ad lyricum, referenda videntur. *Παρθενεία* quidem, quae nostro tribuuntur in Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 86. ed. Harl. a Plutarcho de music. p. 1136. non Alcaeō, sed Alcmani adscribuntur. *Ganymeden*, *Endymionem*, *Pasiphaën* Comici vel Tragici potius fuisse, ostendit Casaub. ad Athen. III, 24. p. 206.

Carminum Alcaeï editiones memorantur ab Aristophane et Aristarcho factae ab Hephaestione p. 74. (p. 154. ed. Gaisf.) Cf. Villoison. Proleg. ad Hom. p. LIX. Schol. Aristoph. Plut. 253. Callias Mytilenaeus ὃ τὴν Σαπφὴν καὶ τὸν Ἀλκαῖον ἐξηγησάμενος memoratur a Strab. XIII. p. 919. idem, qui ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ λεπίδος laudatur ab Athen. III. p. 85. F. Dicaearchus Messenius, Aristotelis discipulus ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου citatur ab Athen. III. p. 460. extr. XV. p. 668. E. p. 666. B. et Schol. Aristoph. Pac. 1245. Seleucum etiam de Alcaeō scripsisse, ex

Σαπφῇ — μικρὰς ἐποιοῦντο στροφὰς, ὥστε ἐν ὀλίγοις τοῖς κύλοις οὐ πολλὰς εἰσῆγον τὰς μεταβολὰς, ἐπαθοῖς τε πάνυ ἐχρῶντο ὀλίγαις.

- 15) Dionys. Hal. de struct. 24. p. 372. ed. Schaef. ubi de Homero: πᾶς γὰρ αὐτῷ τόπος, οὗ τις ἂν ᾤψηται, ταῖς τε αὐστηραῖς καὶ ταῖς γλαφυραῖς ἀρμονίαις εἰς ἄκρον διαπεποικιλται. Τῶν δ' ἄλλων ὅσοι τὴν αὐτὴν ἐκείνῃ μεσότητι ἐπετίθενσαν, ὥστεροι μὲν ἐκεῖνοι μακρῷ παρ' Ὅμηρον ἐξεταζόμενοι φαίνονται ἂν· καθ' ἑαυτοὺς δ' εἰ θεωροῖη τις αὐτοὺς, ἀξιοθέατοι, μελοποιῶν μὲν Σησίχορος τε καὶ Ἀλκαῖος κ. τ. λ.

Athen. p. 430. C. D. colligit Fabric. Bibl. gr. sed potest illa explicatio petita esse e Seleuci Glossis. vid. Schweigh. Index auctorum. Chamaeleon autem Ponticus in libro de ebrietate Alcaeï locum fr. XXXI. tractaverat, ut monuit Casaubon. ad Athen. X. c. 8. Hο-rapollinis ὑπόμνημα Ἀλκαίου commemorat Suid. T. II. p. 760. et Dracontis Stratonicensis librum περὶ τῶν Ἀλκαίου μελῶν idem T. I. p. 626.

Fragmenta Alcaeï aliquot primus collegit Mich. Neander Gnomologiae s. Aristologiae Pindaricae Basil. 1556. 8. subiecta p. 424. cum sententiis Simonidis, Anacreontis, Bacchylidae, Stesichori, Sapphus et Alcmanis. Successit H. Stephanus: *Carminum poëtarum novem, lyricae poëseos principum, fragmenta, Alcaeï, Sapphus et nonnulla etiam aliorum. Cum latina interpretatione, partim soluta oratione, partim carmine.* 1560. 12. Exc. Henr. Stephanus. — *Editio II. multis versibus ad calcem adiectis locupletata.* 1566. 12. saepe Pindaro Stephani adiecta, sed ita ut novus paginarum ordo incipiat. — *Ed. III. ex H. Steph. recognitione quorundam interpretatione locorum et accessione lyricorum carminum locupletata.* Lutet. ap. H. Steph. 1586. 12. ad calcem Pindari. — *Ed. IV. H. Steph. recogn. quor. interpr. loc. et acc. lyr. carm. locupl.* Exc. Paul. Stephanus 1600. 12. ad calcem Pindari. Exstant etiam fragmenta haec Graecolat. ex H. Stephani collectione in Corpore poëtarum Graecorum. Genevae 1614. fol.

Multo plenior est collectio Fulv. Ursini. Eius editionem anni 1568. 8. usurpavi a Viro Ill. Blümnero e biblioth. senatoria Lipsiensi humanissime precibus meis concessam. Sed a Wyttenbachio ad Plutarchum, v. c. p. 292. memoratur etiam editio anni 1567. 12. quae eadem, puto, est, quam Fabric. B. Gr. T. II. p. 87. not. II. Stephani vocat Plantinianam Antwerp. 1567. 12. Editionis prioris hic titulus est: *Carmina*

novem illustrium feminarum, Sapphus, Erinnae, Myrus, Myrtidis, Corinnae, Telesillae, Praxillae, Nossidis, Anytae. Et lyricorum, Alcmanis, Stesichori, Alcaei, Ibyci, Anacreontis, Simonidis, Bacchylidis. Elegiae Tyrtaei et Mimnermi. Bucolica Bionis et Moschi, Latino versu a Laur. Gambaria expressa. Cleanthis, Moschionis, aliorumque fragmenta nunc primum edita. Ex biblioth. Fulvii Ursini Romani. Antverpiae, ex officina Christoph. Plantini. 1568. 8. In dedicatione ad Alex. Farnesium Cardinalem scripta, cum iam viderem, inquit, a quibusdam eruditissimis viris atque eruendae e tenebris antiquitatis studio deditis huiusmodi fragmentorum parte quadam collecta et edito volumine vulgata, multa tamen in iis omissa, dignissima inprimis quae legantur, superesse, multa etiam non satis emendate scripta circumferri, visum est mihi, quae hactenus ab ipsis impressa fuissent, eadem ipsa primum, quo erant a me ordine collecta et scholiis indicata, quaecumque essent, foras dare. Et paulo post: haec autem, quae nos in praesentia damus, cuiusmodi sint, iudicabunt ii, qui ea cum scriptorum codicibus, e quibus deprompta sunt, contulerint: nec enim uno aut altero, sed pluribus manuscriptorum exemplaribus in huiusmodi fragmentorum collatione usi sumus, nec e vulgatis tantum scriptoribus, sed de non editis etiam pleraque descripsimus. In collectione ipsa primum posuit testimonia veterum scriptorum, tum fragmenta metrica, denique ea, quae a scriptoribus pedestri orationi intertexta sunt, indicatis etiam locis iis, unde ista petita sunt. In scholiis ad calcem subiectis illustravit metrica tantum, et locos, unde desumpta sunt, demonstravit. Scholia in Alcaei fr. pertinent a p. 509 — 317.

Fragmenta lyricorum subiecta etiam sunt editioni Commelinianae Pindari: *Ἀποκρίσεις. Carminum poetarum IX fragmenta, Alcaei, Sapphus, Stesich. Ibyci, Anacr.*

Bacchyl. Simonidis, Alcm. Pind. Nonnulla etiam aliorum. Cum latina interpr. Apud Commelinum 1598. 8. Vide de hac edit. Heynii Praef. ad Pind. p. 44.

Memoratur etiam haec editio: *Αἱ τοῦ Ἀνακρέοντος ᾠδαὶ καὶ τὰ τῆς Σαπφῶς καὶ τὰ τοῦ Ἀλκαίου λείψανα. Glasgae ap. Foulis. 1757. 1770. 8.*

De Alcaeo poëta lyrico, ejusque fragmentis Comment. prima — — scripsit M. Chr. Dav. Iani. Halae 1780. 4. Comm. altera. 1781. Comm. tertia 1782. Continet tantummodo fragm. ab Athenaeo servata, nostrae editionis fragm. IV. XXVII. XXX. XXXI. XXVIII. I. Repetita est haec collectio cura Theod. Fr. Stange. Halae 1810. 8.

Tandem nuper Alcaeï fragmenta denuo edidit Car. Iac. Blomfield in Musei critici Cantabrig. nr. III. ¹⁶⁾ De hac editione idem mihi dicendum est, quod de Stephaniana dixit Ursinus. Quum enim viderem, multa in ea omissa esse, etiam ex iis, quae iam Ursinus dederat, multas etiam Virorum doctorum notationes neglectas, operae pretium me facturum putavi, si ea, quae iam dudum collecta servabam, ederem.

16) translata inde a Gaisfordio in *Poëtas minores graecos* Tom. III. p. 915 sqq. ed. Lips.

Ι. ΔΙΧΟΣΤΑΣΙΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΑ.

I. Athen. XIV. p. 627. Α. Β. *Ἀλκαῖος γοῦν ὁ ποιητής, εἴ τις καὶ ἄλλος, μουσικώτατος γενόμενος, πρότερον τῶν κατὰ ποιητικὴν τὰ κατὰ τὴν ἀνδρείαν τίθεται, μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος· διὸ καὶ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις σεμνυόμενος φησὶν·*

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ· πᾶσα δ' Ἄρει κεκό-
σμηται στέγη

λαμπραῖσιν κυνέαισι, κατὰ τῶν λευκοῖ καὶ ὑπερθεῖεν ἑπτακί-
 λόφῳ

θεύουσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀγάλματα, χάλκεαι δὲ πα-
σάλοις

κρυπτοῖσιν περιεχόμενα λαμπραὶ κνάμιδες, ἄρκος ἰσχυρῶ
βέλες,

Θώρακίς τε νέω λίγω, καὶ κοῦλαι δὲ κατ' ὑπὸ πιδες βε-
βλημέναι.

παρ δὲ Χαλκιδικαὶ σπάθαι, παρ δὲ ζώματα πολλὰ καὶ
κυππατιίδες·

τῶν οὐκ ἔστι λαοί· οὐδὲ πρῶτον ἐπὶ ἔργον ἔστα-
μεν τούτοις.

Ursin. p. 102. Blomf. nr. XXIV. p. 431. Iani
p. 25. Metrum descripsi ad eam formam, quam indi-
cavi in prolus. de Theocriti carm. XXIX. p. 6. not.
probante Hermanno in elem. doct. metr. p. 437.

— 11 —

Sic etiam Gaisford. ad Hephaest. p. 513 sq. nisi quod hanc mensuram pentametrorum esse vult

— — — U | U — U — | — — — U | U — U — | — — — U —

Ex mea descriptione necesse non est, v. 2. ἵππιοι cum Iani et Gaisf. mutare in ἵππειοι, v. 5. ἀγάλματα in τὰγάλματα (quod etiam a sermonis legibus alienum erat), ibid. γάλλεαι δὲ in γάλλεαι δ' αὖ. Prima μαρμ. δὲ μ'. δ. χ. ex Athenaeo laudat Eustath. ad Il. ψ'. p. 1319. extr. ed. Rom. Pro δόμος Urs. οἶκος. Pro Ἄρσει MS. A. Ἄρη scripsit Schweigh. ad Athen. T. VII. p. 415. Gaisf. ad Heph. p. 313. et Blomf. quam formam libri habent etiam Il. φ', 431., sive ex Ἄρσει, Ἄρη, ut προφήτω, προφήτη, sive ex Ἄρηι, factam, et in usu fuisse colligas ex Eustath. ad Il. ε', p. 518, 26. κλίνεται δὲ καὶ ὡς σπονδειακόν, Ἄρης, Ἄρου, Ἄρσει. cf. ad Il. σ', p. 1153, 15. Ἄρει s. Ἄρη, in Martis honorem recte interpretatur Iani. V. 2. λαμπραῖσιν. ⁊ addidit Iani. καττῶν, κατὰ τῶν i. e. καθ' ὧν. V. 4. κρυπτοὺς πασάλους recte explicat Iani *occultos*, quatenus armis suspensis teguntur, ita ut nullus clavus nudus aut vacuus sit. Ibid. κναμίδες pro κναμίδες ex ed. Cas. et cod. A. dedit Schweigh. et sic iam Ursin. Debebat κνάμίδες. Nam οἱ Αἰολεῖς φεύγουσι τὴν ὀξείαν τάσιν· πᾶσαν γὰρ λέξιν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρ' ἡμῖν ὀξύτονον αὐτοὶ βαρύνουσι, χωρὶς τῶν προθέσεων καὶ τῶν συνδέσμων, ut ait Herodian. in Hortis Adon. p. 415, 20. citatus Koenio ad Greg. Cor. p. 617. ed. Lips. — ἄρκος ex ed. Ven. et Basil. et membranis suis scripsit Schweigh. et Gaisf. l. c. Hesych. ἄρκος, ἄρκεσμα, βοήθεια. — ἰσχυρῶ βέλεος membr. pro ἰσχυροβελές, pro quo Valck. ad Eurip. Phoen. p. 291 b. coniiciebat ἰσχοβελές. Blomfield rec. Iani coni. ἰσχυρὸν βέλεος. — V. 5. νέω λίνω pro νέω λίνω est ex emend. Casaub. Ursin. νεώλιννοι. In sqq. καὶ addidit, τε in δέ mutavit et κατ' ἀσπίδες scripsit Iani. Sed καὶ — δέ num apud antiquiores legatur, recte dubitare videtur Porson. ad Eur. Or. 614. An: κείται δὲ κατ' ἄ. β.? V. D. in Ephemerid. Ien. a. 1806. gr. 249. κολλυταί τε κατ' cum βεβλημέται iungen-

dum: sic enim cod. A. excerpta Casaub. etiam Ursin. pro βεβλημένον, quod Casaub. mutare volebat in βεβλημένων, occisorum, adstipulante Iani. — V. 6. Χαλκιδικαὶ σπάθαι illustravit Casaub. ad Athen. Ursin. χαλκίδι καὶ σπ. Κυππατιίδες. Pollux VII, 60. ὁ κύπασσις λίγνου πεποίητο, σμικρὸς χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ. Vid. Toup. ad Suid. I. p. 573. Iacobs. ad Anal. Br. I, 2. p. 59. — V. 7. λαθέσθ' pro λαθέσθαι dedit Iani, idem in eo falsus quod ὑπ' ἔργον contra metrum scripsit. Erat ὑπὸ ἔργον. Sic etiam Gaisford. ad Heph. p. 514.

II. Heraclid. Pont. de alleg. Hom. p. 13. ed. Schow. (p. 413. ed. Gale.): ἐν ἱκανοῖς δὲ καὶ τὸν Μυτιληναῖον μελοποιὸν εὐρήσομεν ἀλληγοροῦντα· τὰς γὰρ τυραννικὰς ἐξουσίας χειμερίῳ προσεικάζει καταστήματι θαλάσσης, ἀσυνέτην καὶ τῶν ἀνέμων στάσιν·

Τὸ μὲν γὰρ ἐνθεν κύμα κυλίνδεται,
τὸ δ' ἐνθεν ἄμβρες δ' ἄν τὸ μέσσον
καὶ φορήμεθα σὺν μελαίνα,
χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ κῆλῶν·
παρ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἦδη,
καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό.

χαλῶσι δ' ἄγκυραι — — —

τίς οὐκ ἂν εὐθὺς ἐκ τῆς προτρεχούσης περὶ τὸν πόντον εἰκασίως ἀνδρῶν πλωιζομένων θαλάττιον εἶναι νομίσειε φόβον; ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει· Μυρσίλος γὰρ ὁ δηλούμενός ἐστι καὶ τυραννικὴ κατὰ Μυτιληναίων ἐχειρομένη σύστασις.

Ursin. p. 102. Blomf. nr. II. Elaborarunt in hoc fragmento emendando Casp. Barth. ad Claudian. p. 735. D. Heinsius ad Sil. Ital. X, 325. Iacobs. ad Anal. Br. I, 1. p. 393. Hermann. elem. doct. m. p. 683. Deest unus versiculus ab initio. V. 4. Ursin. μεγάλῳ κῆλῶν, i. e. τὰ τῆς νεῶς ξύλα, ut in notis p. 514. interpretatur. Herm. χ. μ. μεγάλῳ κῆλῶν. „Κάλῶν reposuit

Blomfieldius, dissimulans, ut videtur, ducem sibi fuisse Schowium.“ Hanc lectionem Blomf. confirmat loco Horatii *nonne vides — ut malus celeri saucius Africo Antennaeque gemant, ac sine funibus vix durare carinae possint imperiosius aequor? non tibi sunt integra lintea*. Valcken. ad Ammon. p. 114. coni. *κοίλαν* πὰρ μὲν γὰρ ἄ. i. ἔ. contra metrum, quod spondum in hac sede non recipit. Iacobs. tentabat *καλὸν πρύμναν ὃ γ' ἀντλος χ' ἰστοπέδαν ἔχει*. Blomf. v. 5. *malit πᾶσαν γὰρ ἄ.* Hermann. (*κάλων*) πὲρ μὲν γὰρ ἀντλος ἰστ. ἔχει, πὲρ pro περὶ, ut in fragm. LXXXI. Idem in *Handb. der Metrik* p. 225. nihil mutandum iudicaverat. Verum mihi quoque videtur Schowii et Blomf. *κάλων* nisi sic locum accipere malis: ἀντλος (aqua marina, quam fluctus agitati in navem involvunt. Aesch. S. c. Th. 798. *Iac.* vid. Hemsterh. ad Lucian. Tim. §. 4. extr. T. I. p. 341. Bip. Minus recte Elmsley ad Eur. Heracl. 169. de ea navis parte accipit, quae postea *κοίλη ναῦς* sive *κοιλία* appellata sit.) ἔχει τὴν νῆα (*obtinet navem*) παρὰ vel περὶ *καλὸν ἰστοπέδαν*. Brevem syllabam post pedem secundum Alcaeus habet etiam fr. XXIX. *προκόψομες γὰρ οὐδ.* et XV. p. 695. A. εἴ τις δύναιτο, — — —. De *ἰστοπέδῃ* vid. Valck. ad Amm. l. c. V. 6. *ζάδηλον* Gale, Gaisf. ad Heph. p. 336. Blomf. Herm. *ζάδ.* aeolicum est pro *διάδηλον*. v. Etym. M. p. 407, 7. 19. 29. Blomf. citat Sapph. fr. p. 23. Quid tamen h. l. sibi velit *ζάδηλον*, fateor me nescire; neque enim esse potest nostrum *durchsichtig*: Itaque magis placet, quod Barth. Heinsius, Bentl. ad Horat. p. 709. dederunt *ἄδηλον*, quod Barth. interpretatur: *velum non amplius apparet, ita totum laceratum est, ut velum fuerit nec ne, non amplius dignosci queat*. Iacobs. coni. *ἄχορστον*, dubitanter tamen. *χαλᾶσι* pro *χολᾶσι* dedit iam Ursin. Carminis huius allegoriam imitatus est Horat. Carm. I, 14. ubi nostri fragm. non

oblitus est Mitscherlich. Similem vid. in Theognideis v. 671 sqq. Bekk.

III. Heraclid. P. ib. (p. 15. ed. Sch.): ὁμοίως δὲ τὰ ὑπὸ τούτου (Μυρσίλου) αἰνιττόμενος ἐτέρωθί που λέγει·

τὸ δὲ εὖγε κῦμα τῷ προτέρῳ νεομωστίχει,

παρεῖξει δ' ἄμμι πόνων πολλὴν ἄντλην.

ἐπεὶ καὶ ναὸς ἐμβαίνει κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλάσσειεν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν διὰ τοὺς τυράννους ἐπεχόντων κακῶν πελαγίοις χειμῶσιν εἰκάζει.

Ursin. ib. Blomfield. hoc fragmentum cum superiore coniungit. At si eiusdem carminis esset pars, vix Heracl. dixisset ἐτέρωθί που λέγει. V. 1. Ursin. τῷ προτέρῳ ὠνέμῳ στίχει, ut in Heracl. MS. legi narrat. Jacobs. ad Anal. Br. I, 1. p. 593. hunc versum ita constituit: τὸ δ' αὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νεωρὲς στείχει. Septem prima verba sese emendare non posse ingenue fatetur Elmsleius ad Eurip. Heracl. 169. in altero legens πόνον πολὺν ἄντλην. „Ἄντλην videtur Aeolicum esse pro ἄντλειν.“ At res minimi laboris esse videtur V. D. qui Observationes in Elmsl. ed. Heracl. dedit in Diario classico (*classical journal*) n. 16. p. 395. „Pro εὖγε citat Gaisford. ad Hephaest. p. 336. εὖτε. lege igitur τόδ' ὑπὲρ κυμάτων ἐτέρων μέρος Στείχει. Hesyh. ὑπὲρ μεῖζον μετέωρον ἄνω ὑψηλοῦ. Respicit Alcaeus ad Hom. II. λ', 507. πολλὸν δὲ τροφὴ κῦμα κυλίνδεται.“ De τ et ψ permutatis vid. Porson. ad Med. 553. in Addendis.“ Gaisford. ad Heph. p. 336. versus ad metri saltem formam sic apte redigi posse censet: τόδ' εὖτε κῦμα τῷ προτερόνέμῳ Στίχει παρεῖξει δ' ἄμμι πόνων πολὺν Ἄντλον. hactenus recte, quod metrum Alcicum esse vidit, et quod τόδ' pro τὸ δ' scripsit; Blomfield. τόδ' αὖτε κῦμα τῷ προτέρῳ ἔμῳ Στείχει, παρεῖξει δ' ἄμμι πόνον πολὺν Ἄντλην. cf. *Quarterly rev.*

nr. 18. p. 356. Herm. in elem. doctr. metr. p. 688.
sic scribit:

τόδ' αὖτε κῦμα τῷ προτέρῳ νέον
 ὁμοστιχεῖ . . παρέξει δ'
 ἅμμι πόνων πολλὸν . . ἀντλήν.

V. D. in *Class. j.* l. c. „Mox lege σδάλην i. e. ζάλην,“
 pro ἀντλήν, puto. „Recensuerat forte poëta primum ac
 secundum fluctum et deinceps tertium τῆς τρικυμίας.“
 BLOMF. „Alcaei locum respexit fortasse Schol. Pind.
 Isthm. I, 52. καὶ Ἀλκαῖος τὴν δυστυχίαν χειμῶνα καὶ τρι-
 κυμίαν λέγει.“ V. D. in *Class. j.* l. c. At Blomf. p. 428.
 in eo scholio legendum esse contendit Δισχύλος pro
 Ἀλκαῖος, quia Aeschylus ea locutio sit Prom. 1051. (1023)
 οἷός σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄφνικτος. Quasi
 vero, quod Aeschylus dixit, nemo ante eum dicere
 potuerit! In illo scholio sequuntur haec: — — λέγει
 τῇ φυγῇ· κοινὸν γὰρ ἢ συντυχία. Heyne addendum su-
 spicabatur ἐπὶ, ἐπὶ τῇ φ. Possis etiam ἐν τῇ φυγῇ, ut
 revera Alcaei illa dictio esse videatur. Est vero apud
 Ursinum p. 108.

IV. * Athen. X. p. 450.

Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καὶ τινα πρὸς βίαν
 πίνειν, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

Ursin. p. 100. Blomf. nr. IV. Iani p. 9. In Athenaeo
 v. 2. leg. πονεῖν. πίνειν emendatio est Ursini p. 511. et
 Casaub. Sed V. D. ap. Aemil. Portum ad Lyricor.
 fr. (Heidelb. ap. Commel. 1598.) coniiciebat καὶ χθόνα
 πρὸς βίαν παλεῖν propter imitationem Horatii Carm. I,
 37. nunc est bibendum, nunc pede libero Pulsanda tel-
 lus ¹⁷). Hanc coniecturam sequuntur Iani et Blomf.
 Quod dicit Iani, post μεθύσκειν languidum sane πίνειν,
 etiam πρὸς βίαν πίνειν, illudque πρὸς τινα βίαν πίνειν

17) quam coniecturam probat Porson, Adv. p. 103. ed. Lips.

prorsus frigidum, id nihili est; neque enim iungenda sunt πρὸς τινα β. π. sed οὖν χρή τινα μεθ. καὶ πρὸς βίαν πίνειν, eo sensu pronom. τις, quo Herod. VIII, 109. dixit καὶ τις οἰκίην ἀναπλασάσθω, ubi Valck. hunc Alcaei locum explicat. Vid. Gramm. gr. §. 487. 2. et πρὸς βίαν π. est *in vitum, coactum bibere*, ut Soph. ap. Athen. X. p. 428. A. τὸ πρὸς βίαν πίνειν ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῇ βίᾳ. cf. Aristoph. Ach. 73. non *violenter bibere*, ut Grotefend. vertit apud Schweigh. Anim. T. V. p. 412. Potuit etiam Horatius suum *nunc pede libero pulsanda tellus* ex iis, quae sequebantur ap. Alcaeum, haurire, ut monuit Herm. elem. doctr. metr. p. 688sq. Ceterum Blomf. μεθύσκην — παίην. Etym. M. p. 342, 22. τὸ δὲ λέγειν καὶ φέρειν οἱ Αἰολεῖς λέγην καὶ φέρην λέγουσι διὰ τοῦ η. Koen. ad Greg. de dial. Aeol. §. X.“

V. Aristot. Polit. III, 10. δηλοῦ δ' Ἀλκαῖος, ὅτι τύραννον εἶλοντο τὸν Πιττακὸν ἐν τινι τῶν σχολίων μελῶν· ἐπιτιμῷ γὰρ ὅτι

τὸν κακοπάτριδα

Πιττακὸν πόλεως τᾶς ἀρχῶν καὶ βαρυδαίμονος
ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινεῦντες ἀολλέες.

Ursin. p. 107. Blomf. nr. XXIII. Sic descriperunt et emendarunt hos versus Gaisford. ad Hephaest. p. 310. Blomf. Friedemann. de media syll. pentam. eleg. p. 334. ἀρχῶν iam Ursin. dedit. In Aristotelis exemplaribus legitur ἀσρχῶν et ἐπαινεόντες. (Fried. ἐπαινοῦντες). Ad ἐστάσ. τύρ. Friedem. laudat Musgr. ad Soph. Antig. 666. Herod. V, 42. Ad ultima respicit Plut. Amat. p. 763. E. Tom. IV. p. 61. Wytt. quem iam cit. Ursin. κοινῇ τὸν Ἑρωτα συνεγγράφουσιν εἰς θεοὺς ποιητῶν οἱ κράτιστοι καὶ νομοθετῶν καὶ φιλοσόφων ἀθροῖαι φωναί, μέγα ἐπαινεόντες, ὥσπερ ἔφη τὸν Πιττακὸν ὁ Ἀλκαῖος αἰρεῖσθαι τοὺς Μυτιληναίους τύραννον

VI. Diog. Laert. I, 81. de Pittaco: τοῦτον Ἀλκαῖος
σαράποδα μὲν καὶ σάραπον ἀποκαλεῖ διὰ τὸ πλατύ-
πουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τὸν πόδα, χειροπόδην δὲ διὰ
τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας, ὥς χειρίδας ἐκάλουν, γαύρικα
δὲ ὡς εἰκῇ γαυριῶντα, φύσκωνα δὲ καὶ γάστρων, ὅτι
παχύς ἦν, ἀλλὰ μὴν καὶ ζοφοδορπίδα, ὡς ἄλυχνον,
ἀγασυρτον δὲ ὡς ἐπισσυσυρμένον καὶ ῥυπαρόν.

Ursin. p. 107. Omisit Blomf. Exscripsit hunc lo-
cum Suidas in σαράπους. Galeni gl. Hippocr. σαράπους
ἢ διασσυρότας καὶ διεσπώτας ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν
ποδῶν. Ductum esse παρὰ τὸ σαίρειν τοῖς ποσὶ, quia
pedibus tanquam scopis verrant pavementum, osten-
dit Graevius in lect. Hesiod. — Hesych. χειροπόδες,
ῥαγοπόδες. Pollux II, 152. χειροπόδες, οἱ τοὺς πόδας κα-
τερῶντες. — Pro γαύρικα Menag. ad Diog. malit. γαύ-
ρηκα. Hesych. γαύρηξ, ὁ γαυριῶν. — Hesych. φύσκων
γάστρων, παχύς. Pollux II, 175. τὸν δὲ Πιττακὸν Ἀλκαῖος
γάστρων καλεῖ. — Plutarch. T. II. p. 426. B. Tom. III.
p. 994. ed. Wyttenb. ἀλλ' οὐδὲ τὸν Πιττακὸν ζοφοδορ-
πίδα, ὃς Ἀλκαῖος, ὡς ὀψὲ δειπνοῦντα, λέγεται προσεπειν,
ἀλλ' ὡς ἀδόξοις τὰ πολλὰ καὶ φαύλοις ἡδόμενον συμπόταις.
Hesych. ζοφοδερκίας (MS. ζοφοδερκίας. Leg. ζοφοδορκίας),
σκοτόδειπνος, λαθρόφαγος (Sic MS.), ubi vid. Interpr.
Ad rem Strabo XIII. p. 617. (917. Almel.) Ἀλκαῖος
μὲν οὖν ὁμοίως ἐλοιδορεῖτο καὶ τούτῳ (Πιττακῷ) καὶ τοῖς
ἄλλοις, Μυρσίλῳ καὶ Μεγαλαγόρῳ (Μελάγχρῳ em. Simson.
Chron. ad Ol. 42, 1.), καὶ τοῖς Κλεωνακτίδαις καὶ ἄλλοις
τισὶν, οὐδ' αὐτὸς καθαρύων τῶν τοιούτων νεωτερισμῶν.

VII. Hephaest. p. 46. ed. Pauw. p. 80. ed. Gaisf.
ubi de metro Alcaico:

Μελάγχρος αἰδῶς ἄξιός ἐστι πόλιν.

Blomfield. n. VII. Melanchrus Mytilenae tyrannus a
Pittaco interficitur. Diog. L. I, 74. οὗτος, (Pittacus),
μετὰ τῶν Ἀλκαίου γενόμενος ἀδελφῶν Μελάγχρον καθέειλε

τὸν τῆς Λέσβου τύραννον. Suid. in v. Πιττακός. Alcaeus Pittaci inimicus haec in laudem Melanchri scripsisse videtur. Vide D' Orvillii Vann. crit. p. 459. et Bentleium Dissert. Phalarid. p. 53. ed. 1699. (p. 165. ed. Lips.) "Hotchkis ap. Gaisf. αἰδῶς i. e. αἰδοῦς scripsit Gaisf. secutus Vossium ad Catull. p. 118. et D' Orvill. l. c. Moschus id. 6, 1. ἦρα Πᾶν Ἀχῶς. Cf. Gramm. gr. §. 79, 3. Huc fortasse spectat Scholion Victor. et Townl. ad Il. χ', 352. ab Heynio T. VIII. p. 310. editum: σῶς, τινὲς ἐκ τοῦ σόος. ἀλλ' ἔδει σοῦς. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σαός. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὰ δύο οὐ εἰς ὡ συναλείφει. Quae sequuntur, de iis vereor, ut recte Heyn. iudicaverit. Melanchrum interfectum narrat Suid. Ol. 42.

VIII. Strabo XIII. p. 617. (917. Almel.) de Mytilene urbe: ἄνδρας δ' ἔσχεν ἐνδόξους τὸ παλαιὸν μὲν Πιττακὸν, ἓνα τῶν ἐπτὰ σοφῶν, καὶ τὸν ποιητὴν Ἀλκαῖον καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀντιμενίδαν, ὃν φησὶν Ἀλκαῖος Βαβυλωνίους συμμαχοῦντα τελέσαι μέγαν ἄθλον καὶ ἐκ πόνων αὐτοὺς ῥύσασθαι, κτείνοντα ἄνδρα μαχαίταν, ὡς φησι, βασιλῆων παλαιστᾶν, ἀπολιπόντα μόνον ἄνιαν τ' ἀχέων ἀποπέμπων.

Ursin. p. 107. Blomf. post fr. LXXXVI. p. 444. (355. Lips.) qui ita versus restituere posse sibi visus est:

τέλουν μέγαν ἄθλον,
καὶ πόνων σφ' ἐρύσατο,
κτείνων ἄνδρα μαχαί-
ταν, βασιλῆα παλαιστᾶν,
ἀπὸ λοιγὸν τ' ἀμύνων
ὀνίαν τ' ἀχέων ἀποπέμπων.

ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων ex Il. α', 67. ὀνίαν pro ἄνιαν, ut in fragm. LXXII. Orationem rectam fuisse, ubi Strabo infinitivos posuerit, vel ex ultimo ἀποπέμπων patet. Ego choriambici metri reliquias agnoscere mihi vi-

deor: κτείνοντι ἄνδρα μαχαίταν βασιλῆων (f. τε add.) παλαιστὰν etc. De Antimenida etiam Diog. L. II, 46. ex Aristot. libr. III. περὶ ποιητῶν.

IX. Strabo XIII. p. 600. (895. Alm.) Πιττακὸς δ' εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν λεγομένων πλεύσας ἐπὶ τὸν Φρύνωνα στρατηγὸν διεπόλεμει τέως διατιθεῖς καὶ πάσχων κακῶς· ὅτε καὶ Ἀλκαῖος φησὶν ὁ ποιητὴς ἐν τινι ἀγῶνι κακῶς φερόμενον ἑαυτὸν τὰ ὄπλα ῥίψαντα φυγεῖν. λέγει δὲ πρὸς τινα κήρυκα, κελεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σῶος ἄροι ἐνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκιοτρίν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί.

Ursin. p. 103. a vv. ἐνθα δ' οὐκ etc. Blomf. nr. LVI. Illustrantur ista loco Herodoti V, 95. πολεμούντων δὲ σφεων, παντοῖα καὶ ἄλλα ἐγένετο ἐν τῇσι μάχησι, ἐν δὲ δὴ καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς, συμβολῆς γενομένης, καὶ νικῶντων Ἀθηναίων, αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἱ ὄπλα ἴσχυουσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφεα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίων τὸ ἐν Σιγείῳ. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας ἐπιτιθεῖ ἐς Μυτιλήνην, ἐξαγγελλόμενος τὸ ἐωυτοῦ πάθος Μελανίπῳ ἀνδρὶ ἐτάρῳ. Hinc sententia certe Alcaeī perspicitur; verba et numeri vix restitui possunt, quum Strabo nonnulla tantum ex Alcaeī carmine excerptis videatur. Casaub. em. Ἀλκαῖος ὥς σῶος ἄροι· σῶος deest in Escur. notante Falconerio ad Strab. T. II. p. 864. (vid. Friedem. de med. syll. pent. p. 335.) pro eo σόος Paris. 1. In Herod. II, 181. V, 96. VIII, 59. codd. servarunt σόος, quum ederetur σῶος. Maior dubitatio in sqq. Wessel. ad Herod. coni. Ἀλκαῖος σῶος, ἄρ' οἱ ἐντα δ' οὐχ, (salvus est Alcaeus, non item arma eius) αὐτὸν τὸν ἀλκιοτῆρα ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί, ἀλκιοτῆρα, clypeum periculi propulsatorem intelligens; in quo soloecum ἄρ' οἱ ἔ. δ' οὐχ excidisse miror V. D. Valcken. ib. Ἀλκ. σῶος ἄρ' εἴη ἑνθάδ. οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλεξητήριον (corporis munimentum, τὴν

ἀσπίδα) ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. de metro securus; nec οὐκ αὐτόν quomodo in hac verborum iunctura stare possit, intelligo. Pro ἄροι Paris. 1. et Moscov. ἄρει, quod arripuit Villebrunius ap. Falcon. et Blomf. sed non video, quomodo servatus Marti (sic Villebr.) dici possit, qui e proelio aufugit. An ἄροι est ab αἶρω, ut dicitur αἶρῃν πόδα, *abire*? Tum Paris. 5. οὐ κείται τὸν ἄλ. Escur. οὐχὶ τὸν ἄλ. Paris. 1. ἄλυκτορήν. Hoc secutus Villebr. coni.: Ἄ. σῶος ἄρει, ἐνθάδ' οὐ κείται· τὸν δ' ἄλυκτορήν ἐς Γλαυκωπὸς ἰ. ἐκρ. Ἄ. ἄλυκτορήν ab ἀλύσκω derivasse videtur. Casaub. ad Strab.: „An ἄλεκτορὶν vocat galeam, quae λόφον habebat, ut gallinae suam λοφίαν habent?“ τὸν λόφον τῆς περικεφαλίας ita dictum esse testatur Etym. M. p. 59, 26. Sed quin clypeus hic intelligendus sit, dubitare non sinunt Herod. et Strabo. An ab ἀλέω (unde ἀλεύω, ἀλεείνω, ἀλύσκω) ἀλέκω fieri potuisse dicamus, ut ἀλκτήρ, sic, ἀλέκτωρ, ἄλεκτορες, *munitimentum corporis ad propulsandos ictus idoneum*, i. e. ἀσπίς? Tandem Escur. Moscov. Paris. 5. addunt ὃν ante ἐκρέμασαν, quod addi volebat etiam Casaub. Ursin. ἀνεκρέμασαν. Blomf. coni. Ἀλκαῖος σῶος Ἄρει, ἐντεα δ' οὐκ αὐτοῦ (vel ἐντεα δ' οὐ καὐτὰν) Τὴν ἄλεκτορὶν ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν κρήμασαν Ἀττ.

X. Strabo XIV. p. 661. (976. B. Alm.) de Caribus: τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τὰ τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους. Ἀνακρέων μὲν γε φησὶν· Δία δεῦτε Καρικὸν εὐεργέτος ὀχάνου χεῖρα τιθέμεναι. (Fisch. p. 403.) ὁ δ' Ἀλκαῖος· λόφον τε σείων Καρικόν.

Ursin. p. 103. Blomf. nr. XIV. XLVII. Eustath. ad Il. β'. p. 367, 23. δοκοῦσι δὲ καὶ εἰς ὀπλισμὸν συνεισενγκεῖν τι οἱ Κᾶρες· τὰ γοῦν ὄχανα τῶν ἀσπίδων Καρικὰ λέγεται καὶ οἱ λόφοι. φησὶ γοῦν Ἀνακρέων, καρικεεργέτος

ὁ χάνον, καὶ Ἀλκαῖος, λόφον σείων Καρικόν. Verba λόφον τε σείων Καρικόν initium faciunt strophae Alcaicae, omisso ultimo dactylo vel cretico. Ursinus p. 515. citat Herod. I, 171. καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέσθαι Κῦρές εἰσι οἱ καταδέξαντες.

XI. Aristides Tom. II. p. 207. ed. Iebb. μόνος δέ μοι δοκεῖ πάντων ἀνθρώπων ἡ κομιδῇ γε ἐν ὀλίγοις δεῦξαι Θεμιστοκλῆς ἀληθῆ τὸν λόγον ὄντα, ὃν πάλαι μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὕστερον δὲ οἱ πολλοὶ παραλαβόντες ἐχρήσαντο, ὡς οὐ λίθοι οὐδὲ ξύλα, οὐδὲ τέχνη τεκτόνων αἱ πόλεις εἰσὶν, ἀλλ' ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν ἄνδρες, αὐτοὺς σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα τείχη καὶ πόλεις.

Omsit Blomf. Eodem respexit Arist. T. I. p. 555. δι' ἃ πάντα χρὴ καὶ τὸ συμβεβηκὸς ἐνεγκεῖν ὡς πρῶτατα, καὶ τῶν δευτέρων ἐξήρμένως ἀντέχσθαι, καὶ τὸν λόγον βεβαιῶσαι, ὅτι οὐκ οἰκίαι καλῶς ἐστεγασμέναι, οὐδὲ λίθοι τειχῶν εὖ δεδομημένοι, οὐδὲ στενωποὶ τε καὶ νεώρια ἢ πόλεις; ἀλλ' ἄνδρες χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ παροῦσι δυνάμενοι. Cf. Plato Alcib. I. p. 134. B. (T. V. p. 67. Bip.) οὐκ ἄρα τειχῶν, οὐδὲ τριήρων, οὐδὲ νεωρίων δέονται αἱ πόλεις, ὧς Ἀλκιβιάδης, εἰ μέλλουσιν εὐδαιμονήσκειν, οὐδὲ πλήθους, οὐδὲ μεγέθους, ἄνευ ἀρετῆς. E priori Aristidis loco verba ultima, ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν κ. τ. λ. ex altero priora οὐκ οἰκίαι — νεώρια ad poetae orationem proxime accedere videntur; sed quum, collato utroque loco, pateat, sententiam tantum Alcaeī expressisse, non verba ipsa servasse Aristidem, quis manum poetae restitui posse putet? Similem sententiam habet

XII. Schol. Aesch. Pers. 347. ἀνδρῶν γὰρ ὄντων, ἔρκος ἐστὶν ἀσφαλῆς. Ἀλκαῖος: ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊος.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. IX. Schol. Soph. O. T. 56. καὶ Ἀλκαῖος φησὶν· Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήϊοι, quam lectionem Libanius πρὸς τοὺς οὐ λέγ. T. II. p. 288. consecrari videtur, inquit Lobeck. ad Aiacc. 160. Sic etiam Suidas v. ἀρήϊος, ubi Küster. locum Aristid. T. II. laudat. Sed vereor, ne pluralis profectus sit ab eo, qui numerum ad ἄνδρες accommodare voluerit: neque enim, quot cives, tot πύργοι sunt, sed universitas civium πύργος est, sicut Soph. l. c. σμικροὶ — — σφαλερὸν πύργου ῥῦμα (quod pro πύργος recte accipit Lobeck.) dixit. E Suida ἀρήϊος, πολεμικός, καὶ ἀρήϊοι. Ἄλκ. legendum suspicor: ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊοι, ut ordo sit ἄνδρες ἀρήϊοι πύργος εἰς πόλεω. Nam γὰρ etiam Alcaei, non Scholiastae, esse videtur, qui sic potius dixisset: ἄνδρες γὰρ, ὡς φησιν Ἀ. πόλ. π. ἀ. Si schol. Aeschyli lectionem sequaris, est choriambicus trimeter acatalectic, cuius exemplum ex Alcaeo habet Hephaest. p. 34. Pauw. p. 58. Gaisf. cf. Gaisf. p. 308. quale illud Horatii *Maecenas atavis edite regibus*; sin schol. Soph. eiusdem metri esse videtur Friedem. de med. syll. pent. p. 333., quod supra fr. V. observavimus: (—|—υυ)—|—υυ—|—υυ—|υ— Blomf. metrum Alcaicum quod proprie dicitur esse putavit; dedit enim: ἄνδρες πάλης πύργοι ἀρήϊοι.

XIII. Schol. Aesch. S. c. Th. 200. οὐδ' ἐλκὸς ποιεῖ γίγνεται τὰ σήματα. ταῦτα παρ' Ἀλκαίου· οὐ τιτρώσκει τὰ ἐπίσημα ὅπλα, οὐδὲ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναμιν ἔχει, εἰ μὴ ἄρα ὁ φέρων αὐτὰ γενναῖος ᾗ. ubi verba οὐ τιτρώσκει τὰ ἐπίσημα ὅπλα Alcaei esse videntur.

Ursinus p. 108. Blomfield. p. 444. Mus. crit. In Gaisf. poet. m. non reperi.

XIV. Schol. Aristoph. Vesp. 1227. ὀνιδρωφ', οὗτος ὁ μαινώμενος τὸ μέγα κράτος Ἀνατρέψεις

ἔτι τὰν πόλιν, ἃ δ' ἔχεται ῥοπαῖς] παρὰ τὰ Ἀλκαίου· Ὡνησεν οὗτος καὶ μαινόμενος τὸ μέγα κράτος. τάχα τρέψεις τὴν πόλιν· ἃ δὲ ἔχεται ῥοπαῖς· ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος. οὕτως Αἰολεῖς. et ad v. 1228. ἐκ τῶν Ἀλκαίου δὲ παρορθεῖ εἰς Κλέωνα ὡς μαινόμενον.

Ursinus p. 106. Blomf. nr. XXV. Gaisf. ad Heph. p. 275. et Herm. elem. doct. m. p. 363. ita citant Alcaei versus:

ὦνθρῳφ', οὗτος ὁ μαινόμενος τὸ μέγα κράτος,
ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν· ἃ δ' ἔχεται ῥοπαῖς.

quam scripturam adscivit Blomf. Ita metrum est aeolicum. Et sane τάχα τρέψεις ex interpretatione ortum esse potest, quum Aristophanis verba Schol. ad v. 1228. ita explicet: ἀντρέψεις ταχέως τὴν πόλιν. Sed haereo in verbis ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος. οὕτως Αἰολεῖς. An: τὸ μέγα κράτος ἀντὶ τοῦ κρατερώς?

XV. Apollon. Dysc. Exc. p. 430. B. Apollon. Dysc. de pron. p. 384. B. ed. Bekker.: τὰ γὰρ παρ' Αἰολεῦσιν ἔνεκα τῆς συντάξεως πολλὰκις ἀποβάλλει τὸ ν δι' εὐφωνίαν,

ἄεισον ἄμμι τὰν ἰύκολπον.

αἱ δὲ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα,

Ἀλκαῖος καὶ ἐπ' ἄλλων μὲν εἴτε ἐπὶ τοῦ ὕμνιν ἀθανάτοιο εοῖνικαν Ἀλκαῖος τρίτῳ καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων.

Blomf. nr. LXVI. LXVII. Ultima egregie sic emendavit Herm. in Add. ad Greg. Cor. ed Schaefer. p. 836. καὶ ἐπ' ἄλλων. μένει τε ἐπὶ τοῦ ὕμνιν, ὕμνιν ἀθανάτοιο θεοὶ νικᾷν. Ἀλκαῖος τρίτῳ, καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων. Ad verba Alcaei supplendum videri δοῖεν, et metrum esse choriambicum. Hoc Blomf. posuit nr. LXVIII. Ut hoc, sic praecedens etiam fr. αἱ δὲ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα, quod est metri Sapphici, ad carmina bellica pertinuisse videtur. De fragm. quod primum adscripsit Apollon. vid. nr. XXV.

XVI. Strabo I. p. 63. B. de Nilo: τὸ δὲ πλείοσι
 στόμασιν ἐκιδιδόναι κοινὸν καὶ πλειόνων· ὥστε οὐκ ἄξιον
 μνήμης ὑπέλαβε (Homerus), καὶ ταῦτα πρὸς εἰδότης, κα-
 θ' ἅπερ οὐδ' Ἀλκαῖος, καίτοι φήσας ἀφίχθαι καὶ αὐτὸς εἰς
 Αἴγυπτον.

Ursin. p. 110. Deest apud Blomf. Locus e car-
 mine, in quo cecinit *dura navis, dura fugae mala*.

II. Ὕμνοι.

1. εἰς Ἀπόλλωνα.

XVII. Himerius or. XIV. 10. ἐθέλω δὲ ὑμῖν καὶ
 Ἀλκαίου τινὰ λόγον εἰπεῖν, ὃν ἐκεῖνος ἤσεν ἐν μέλεσι παι-
 ᾶνα γράφων Ἀπόλλωνι. Ἐρῶ δὲ ὑμῖν οὐ κατὰ τὰ μέλη τα-
 Λέσβια, ἐπεὶ μηδὲ ποιητῆς τις ἐγὼ, ἀλλὰ τὸ μέτρον αὐτὸ
 λύσας εἰς λόγον τῆς λύρας. Ὅτε Ἀπόλλων ἐγένετο, κοσμή-
 σας αὐτὸν ὁ Ζεὺς μίτρα τε χρυσῇ καὶ λύρα, δούς τε ἐπὶ
 τούτοις ἄρμα ἐλαύνειν — κύκνοι δὲ ἦσαν τὸ ἄρμα — εἰς
 Δελφούς πέμπει καὶ Κασταλλίας νάματα, ἐκείθεν προφητεύ-
 οντα (leg. — — εὐσοντα) δίκην καὶ θέμιν τοῖς Ἑλλησιν. Ὁ
 δὲ ἐπιβὰς ἐπὶ τῶν ἁρμάτων ἔφη καὶ (leg. ἐφῆκε) τοὺς κύ-
 κνους εἰς Ὑπερβορέους πέτεσθαι. Δελφοὶ μὲν οὖν, ὡς
 ἦσθοντο, παιῦνα συνθέντες καὶ μέλος καὶ χορούς ἡϊθέων
 περὶ τὸν τρίποδα στήσαντες ἐκάλουν τὸν θεὸν ἐξ Ὑπερβο-
 ρέων ἐλθεῖν. Ὁ δὲ εἶος ὅλον παρὰ τοῖς ἐκεί θεμιστεύσας
 ἀνθρώποις, ἐπειδὴ καιρὸν ἐνομοθετεῖ (ἀν: καιρὸν ἐννομον
 ᾗδει;) καὶ τοὺς Δελφικοὺς ἡγήσασθαι τρίποδας, αὐτοῖς κελεύει
 τοῖς κύκνοις ἐξ Ὑπερβορέων ἐφίπτασθαι (ἀφίπτ). Ἦν μὲν
 οὖν θέρος καὶ τοῦ θέρους τὸ μέσον αὐτὸ, ὅτε ἐξ Ὑπερβο-
 ρέων Ἀλκαῖος ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα· ὅτε δὴ (f. ὅθεν δὴ
 Wernsd.), θέρους ἐκλάμποντος καὶ ἐπιδημοῦντος Ἀπόλ-
 λωνος, θειρόν τι καὶ ἡ λύρα περὶ τὸν θεὸν ἄβρύνεται·
 ἄδουσι μὲν ἀηδόνες αὐτῷ, ὅποιον εἰκὸς ἄσαι παρ' Ἀλκαίῳ
 τὰς ὄρνιθας· ἄδουσι δὲ καὶ χελιδόνες καὶ τέττιγες, οὐ τὴν
 ἱουεῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγγέλλουσαι, ἀλλὰ πάντα
 τὰ μέλη κατὰ θεοῦ φθασγρόμενα· ῥεῖ καὶ ἄργυροῖς ἡ Κυ-

σταλία κατὰ ποίησιν νύμασι καὶ Κηφισσὸς μέγας αἴρεται
πορφύρων τοῖς κύμασι, τὸν Ἐνιπέα τοῦ Ὀμήρου μιμούμενος.
Βιάζεται μὲν γὰρ Ἀλκαῖος ὁμοίως Ὀμήρῳ καὶ ὕδωρ θεῶν
ἐπιδημίαν αἰσθέσθαι δυνάμενον. Ἀρ' οὐχ ἱκανῶς ὑμῖν δο-
κεῖ λελύσθαι τὸ ἔγκλημα κ. τ. λ.

Ex hoc loco primum Alcaeum cynos addidisse
Apollini et Hyperboreos recte collegit I. H. Vossius,
repugnantibus aliis, qui, ut quidque ad rationes symbo-
licas accommodari posse videtur, ita illud cascum (*ur-*
alt) esse dicunt, quamquam a senioribus demum com-
memoratum.

XVIII. Paus. X. p. 817. ἤκουσα δὲ καὶ ἄλλο τοιόν-
δε· τὸ ὕδωρ τῇ Κασταλίας ποταμοῦ δῶρον εἶναι τοῦ Κη-
φισσοῦ. τοῦτο ἐποίησε καὶ Ἀλκαῖος ἐν προοιμίᾳ τῷ εἰς
Ἀπόλλωνα.

Ursin. p. 109.

XIX. Plutarch. de mus. T. II. p. 1135. F. (T. V.
p. 644. ed. Wytt.) οὐ μόνη δὲ κιθάρα Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ
καὶ αὐλητικῆς καὶ κιθαριστικῆς εὐρετὴς ὁ θεός. Ἀῆλον δὲ
ἐκ τῶν χορῶν καὶ τῶν θυσιῶν, ἃς προσῆγον μετὰ αὐλῶν
τῷ θεῷ, καθάπερ ἄλλοι τε καὶ Ἀλκαῖος ἐν τινι τῶν ὕμνων
ἱστορεῖ.

Ursin. p. 110.

XX. Ex hoc hymno sumtum esse suspicor fragm.
ap. Hephaest. p. 46. (80. Gaisf.)

ὦ ἦξ Ἀπολλων, παῖ μέγαλ' Ἀλκαῖος
quamvis Alcaeus auctor non diserte prodatur. Vide
Ursin. p. 104. Blomf. nr. VI.

2. εἰς Ἑρμῆν.

XXI. Paus. VII. p. 574. βουσί γὰρ χαίρειν μάλιστα
Ἀπόλλωνα. Ἀλκαῖος τε ἐδήλωσεν ἐν ὕμνῳ τῷ εἰς Ἑρμῆν
γράφας, ὡς ὁ Ἑρμῆς βοῦς ὑφέλοιτο τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ursin. p. 109. Ex Alcaeο carmen Horatii I, 10.
expressum esse docet Porphyriionis scholion: *Hymnus in*

Mercurium ab Alcaeo lyrico poeta. Alcaeum Ερμούγονος in hymno cecinisse, narrat Menander rh. de encom. p. 48. éd. Heeren: ἀλλ' ἐπεὶ εὐρεται καὶ τοῦτο τὸ εἶδος τῶν ὕμνων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ ἤδη τινὲς καὶ Διονύσου γονὰς ὕμνησαν καὶ Ἀπόλλωνος γονὰς ἕτεροι, καὶ Ἀλκαῖος Ἡφαίστου καὶ πάλιν Ἑρμῖος, καὶ τοῦτ' ἀποτετμήμεθα τὸ μέρος. quae si de eodem in Merc. hymno valent, de quo Pausanias loquitur, verum esse non potest, quod e Porphyryone colligunt, totum carmen Horatii ex Alcaeo expressum esse: in Horatio enim de Mercurii natalibus ne verbum quidem. Etiam ipse Porphyrion ad v. 9. carm. Hor. *fabula haec ab Alcaeo facta*; quod opus non erat repetere, si totum carmen, ac non haec de Apollinis bobus a Mercurio subductis, fabula ex Alcaeo sumta erat. Quare vereor, ne operam perdiderit Grotefend., qui, carmine Horatii Graece retro vertendo, Alcaeum hymnum restituere posse sibi visus est in Nov. Act. Soc. lat. Ien. I. p. 225 sqq.¹⁸⁾ Quid? quod initium hymni exstare videtur ap. Hephaest. p. 45 sq. (p. 79. Gaisf.), ubi de metro Sapphico: ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἀλκαίῳ (sic Gaisf.) καὶ ἄδηλον ὅποτέρου ἔστιν εὐρημα, εἰ καὶ Σαπφικὸν καλεῖται, οἷον

XXII. χαῖρε Κυλλάνης ὃ μέδεις, σὲ γάρ μοι, quod apud Ursin. est p. 104., apud Blomf. nr. XXXVII. μέδεις e MSS. recepit Gaisf. pro μέδων. Blomf. praeterea τὲ γάρ μοι.

XXIII. Fortasse in hoc hymno etiam locum habuit, quod memorat Athen. X. p. 425. C. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν εἰσάγει αὐτῶν (τῶν θεῶν) οἰνοχόρον. quod apud Ursin. est p. 109.

18) Hoc etiam argumento confirmari potest, quod in Animadv. ad hymnos Homer. p. 59 sqq. me suspicari dixi, auctori hymni Homer. in Merc. Alcaeum ob oculos fuisse.

3. εἰς "Ηφαιστον.

vid. Menand. rh. loco supra adscripto.

Ad hymnos etiam referendos censeo istos locos:

XXIV. Plutarch. Amat. T. II. p. 765. E. (T. IV. p. 69. ed. Wytt.) Τὰ μὲν οὖν πολλὰ (οἱ add.) ποιηταὶ προσπαῖζοντες εἰκόασιν τῷ θεῷ γράφειν περὶ αὐτοῦ καὶ ἄδειν ἐπικωμᾶζοντες, ὀλίγα δὲ εἴρηται μετὰ σπουδῆς αὐτοῖς, εἴτε κατὰ νοῦν καὶ λογισμὸν, εἴτε σὺν θεῷ τῆς ἀληθείας ἀγαμένοις· ὧν ἓν ἐστὶ καὶ τὸ περὶ τῆς γενέσεως·

δεινότατον θεῶν γένετο εὐπείδιλος Ἴρις χρυσοκόμη Ζεφύρῳ μιγθεῖσα.

Quod Alcaeï esse, intelligitur ex loco Etymol. MS. ap. Valcken. diatr. p. 161. (Vid. Etymol. Gudian. p. 278, 17.) in v. Ἰμερος. τὰ ἀνθ' ἡ λέγουσιν Ἰμερα, ἐπεὶ ἐν τῷ ἔαρὶ φύονται, ὅτε καὶ τὰ ἐρωτικὰ θερμότερα ἐστί. τούτου χάριν καὶ ὁ Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἰριδος τὸν Ἐρωτα φησίν. Ἐριδος male ibi com. Valck. etsi sic auctor argum. Theocr. id. 13. Utrumque locum iam comparavit Porsonus in nota ad Markl. not. ad Eur. Suppl. p. 194. (ed. Gaisf. Oxon. 1811.) et Lobeck. ad Aiac. p. 352. Numeris descripsit Gaisf. ad Heph. p. 537.

— — (Ἐρῖα) δεινότατον θεῶν.

ἐγείνατ' εὐπείδιλος Ἴρις

χρυσοκόμη Ζεφύρῳ μιγθεῖσα.

Idem adscripsit locum Eustathii ad Il. ε'. p. 555 = 421, 59. φασὶ δὲ τὴν Ἴριν ἐρωτικὴν καὶ αὐτὴν εἶναι. καὶ μὴν τινες, ὡς καὶ πρὸς ἐγράφη (Il. γ'. p. 591 = 296, 26.) αὐτῆς καὶ Ζεφύρου παῖδα φασὶ γενέσθαι τὸν Ἐρωτα. Apud Blomf. est nr. V.

XXV. Apollon. Dyc. p. 384. Bekk.

ἄεισον ἄμμι τὰν ἰόκολπον.

Maittaire in Apoll. Exc. p. 384 = 430. B. dederat τὰν ἰόκολπον, ubi Albertio iam ἰόκολπον scribendum videbatur. cf. Index graec. ad Greg. Cor. ed. Schaef. p. 1010. a. Blomf. apud quem hoc fr. est nr. LXVI.

em. ἰοπλόκαμον vel ἰόπλοκον. tum addit: „si editum recte se habeat, versus ita dividendi erunt: ἄεισον ἄμμι| τὰν ἰοκ.“ Minime vero: metrum est Sapphicum, ut monuit Herm. Add. ad Greg. Cor. p. 886. vel Alcaicum, si syllabam longam in fine suppleas: ἄεισον ἄμμι| τὰν ἰόκολπον —.

XXVI. Hephaestio p. 35. (61. Gaisf.) ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πενταμέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο·

Κρονίδα βασιλῆος γένος, Αἴαν, τὸν ἄριστον πεδ’
Ἀχιλλέα.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XXXV. Gaisf. ad h. l. „πεδ’ Ἀχιλλέα. Ita dudum correxere viri doctissimi Casaub. ad Athen. XV, 15. Portus ad Lyricos p. 182. Benth. ad Horatium, et fortasse alii. MSS. παῖδ’ Ἀχιλλέα. Turn. πόδ’ Ἀχιλλέα. Vide sis Valckenaerium ad Eurip. Phoen. 1034.“ Similis sententia est scolii apud Athen. XV. p. 695. C. παῖ Τελαμῶνος, Αἴαν αἰχμητὰ, λέγουσί σε Ἐς Τροίαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ’ Ἀχιλλέα, quod comparavit Blomfield.

III. Συμποσιακά.

XXVII. Athen. X. p. 430. A. κατὰ γὰρ πᾶσαν ὥραν καὶ πᾶσαν περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος εὗρίσκειται, χειμῶνος μὲν ἐν τούτοις·

ὔει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ’ ὄρανῳ μέγας
χειμῶν, πεπάγασιν δ’ ὑδάτων ῥοαί.

— — — — —
— — — — —

κύββαλλε τὸν χειμῶν’, ἐπὶ μὲν τιθεῖς
πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως.

μελιγρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα

μαλθακὸν ἀμφὶ γνόφαλλον — —

Ursin. p. 100. Iani p. 13. Blomf. nr. I. Edit. Ven. Bas. ἐν δ’ ἄρανῳ, Ursin. Steph. ἐν δ’ ὄρανῳ. Casaub. ἐν δ’ ὠρανῳ. Sed duo MSS. Schweigh. et cod. Farnes. ap. Ursin. ἐκ δ’ ὠρανῳ. unde Schw. recte dedit

ἐπὶ δ' ὠρανό i. e. οὐρανοῦ, nisi quod ὠρανό scriptum oportuit, ut iamdudum monuit Muretus ad Horat. carm. I, 9. vid. Hemsterh. ad Polluc. X, 124. laudatus Koenio ad Gregor. Cor. p. 193. Lips. Fragm. Sapphus ap. Volgèr. est nr. LXV. p. 123. Quae post secundum versum desunt, supplere conatus est Grotefend. ap. Schweigh. Anim. T. V. p. 406. ad quem ablego, qui talium lusu cupidus est. — ἐν δὲ κερταῖς (i. e. ἐγκρινὰς δέ) ed. Ven. Cas. 2, rectius κίρναις Casaub. 1. et Herm. elem. doct. m. p. 688. De forma partic. Schweigh. laudat Maittaire de dial. p. 259. Koen. ad Greg. p. 93 sq. (p. 210 sqq. Lips.) — ἀμφὶ γνόφαλλον edd. Venet. Bas. et sic Schweigh. cod. A. γνάφαλλον Casaub. qui ἀμφικνέφαλον, ut Ursin. habet, malebat, citans Polluc. X, 6, 56. et notam suam ad Athen. X. p. 450. A. γνόφαλλον pro γνάφ. Aeoles dixisse videntur, ut στροτός, πόϊρ, πρόϋς etc. pro στρατός, πᾶϊς, πραῦς. vid. Koen. ad Gregor. p. 215. (p. 455. Lips.) De voce γνάφ. *tomentum* vid. Pollux X, 41. ibique Interpr. et Hemsterh. ad Lucian. ind. voc. 4. T. I. p. 301. ed. Bip. Recte vero Iani correxisse videtur, μαλθ. ἀμφιτιθεῖς γν. praeunte Rutgersio lection. Venus. c. 4. p. 255. qui μ. ἀμφὶ τίθει corrigebat. ἀμφιτιθεῖ habet Gaisf. ad Heph. p. 336. ἀμφιγνόφαλλον una voce, cum notis lacunae post hoc voc. Herm. l. c. Expressum hinc est carmen Hor. I, 9. etiam alterum Epod. 13.

XXVIII. a. Pergit Athen. ib. Θέρους δέ·

τέγγε πλεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
 ἃ δ' ὦρα χαλεπὰ, πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματος.

Ursin. p. 100. Iani p. 24. Blomf. nr. XVIII. Iidem versus laudantur ab Athen. I. p. 22. F. Enstathi: ad Od. ε'. p. 331, 13=1612, 14. (cf. eundem ad Il. η'. p. 693. 5. μ'. p. 396, 47.) Proclo ad Hesiod. ἐργ. 581.

p. LXXVII. b. ed. Trincav. Macrob. Saturn. VII, 15. sed alio ordine οἶνον πνεύμονα τέγγε, unde recte Gro-
 tefend. ap. Schweigh. coni. legendum τέγγε πνεύμονα
 Φοῖνον, quod edidit Blomf. Apud Suid. v. τέγγε est
 οἶνον πνεύμονα τέγγε, φίλης δ' ἀπέχου Κυθρεΐνης, hexa-
 meter ad Alcaei imitationem factus. vid. Toup. Em.
 in Suid. II. p. 253. πνεύμονα scribendum pro πλεύμονα
 Attice. v. Fisch. ad Well. 1. p. 182. Nostrum ordi-
 nem servat Plutarch. Symp. VII, 1. p. 698. A. Tom.
 III. p. 872. ed. Wytt. Eodem respexit Plut. de Stoic.
 repugn. p. 1047. D. (T. V. p. 269. ed. Wytt.) καίτοι
 Πλάτων μὲν ἔχει τῶν λατρῶν τοὺς ἐνδοξοτάτους μαρτυροῦν-
 τας — — καὶ τῶν ποιητῶν Εὐριπίδην, Ἀλκαῖον, Εὐπο-
 λιν, Ἐρατοσθένην, λέγοντας ὅτι τὸ ποτὸν διὰ τοῦ πνεύμο-
 νος διέξεισι. — ἄστρον proprie esse sidus caniculae,
 monuit Iani, apte comparans Theogn. 1052. (1005.
 Br.) ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οὔτινες οἶνον Μῆ πί-
 νουσ', ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου. v. H. Steph. Thes.
 L. gr. T. I. p. 593. B. Athen. I. p. 22. affert Eupo-
 lidis locum: Εὐπολὶς τε τὸν Καλλίαν φησὶν ἀναγκάζεσθαι
 ὑπὸ Πρωταγόρου πίνειν, ἵνα πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν πλεύ-
 μον' ἐκλυτον φορῇ. Ursin. comparat Horat. carm.
 III, 29, 18. iam Procyon furit, et stella vesani leonis,
 Sole dies referente siccos. Cf. epigr. inc. auct. in
 Brunck. Anal. T. IV. p. 171. ed. Iacobs. — πάντα δὲ
 διψᾷ. Cod. A. δὲ διψαῖς. ed. Ven. π. δέδιψαῖς, unde
 feliciter eruit Porsoni sagacitas, πάντα δὲ διψᾷς ὑπὸ κ.
 Advers. p. 49. 118. ed. Cant. Sic supra χαλαῖσι δ' ἄγ-
 κυραι. Athenaeus I. p. 22. ubi hos Alcaei versus attul-
 lit, addit: καὶ ἀλλαχοῦ.

πίνωμεν· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

Proclus ad Hesiod. l. c. superius Alcaei fr. duobus
 versibus auctum exhibet: τοιαῦτα δὲ καὶ τὸν Ἀλκαῖον
 ἔδειν· οἶνον πνεύμονα τέγγε· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται, αἶ
 δ' ὥρα χαλεπά. ἀγεῖ δ' ἐκ πετάλων τάδε ἄν τέτιξ, ἀνθεῖ

δὲ καὶ σκόλυμος, νῦν δὲ μιαινόταται γυναῖκες, λεπτοὶ δὲ τοὶ ἄνδρες. quae manifesto ad Hesiodi ἔργ. 582. imitationem expressa sunt: ἤμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ ἡμέτα τέτιξ Πυκνὸν ὑπὸ πτερόγων, θέρους καματώδεος ὥρη, Τῆμος πιόταται τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος, Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφανρότατοι δὲ τε ἄνδρες Εἰσίιν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει. In fr. Alcaei D. Heins. ad Hesiod. em. ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων ἀμέτα τέτιξ, melius Graevius lect. Hesiod. c. XIII. ἄ. δ' ἐκ π. ἀδέα ἂν τέτιξ, nisi quod ἂν et sensui et metro nocet. Heinsii coniecit Blomf. qui, quae ad versus integritatem desunt, explet verbis ὑπὸ τῶν πτερῶν, in quibus articulus a poetarum consuetudine alienus est. Idem in sqq. dedit: ἀνθεῖ καὶ σκ. νῦν δὲ γυν. μιαι. sed ultima λεπτοὶ δὲ τοὶ ἄνδρες neglexit. Totum fragmentum ita scribendum ei videtur:

Τέγγε πνεύμονα οἶνον· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
 ἃ δ' ὅρα χαλεπὰ, πάντα δὲ διψῶς ὑπὸ καύματος·
 ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων ἀδέα τέτιξ — — —
 ἀνθεῖ καὶ σκόλυμος, νῦν δὲ γυναῖκες μιαινόταται,
 νῦν λεπτοὶ δὲ τοὶ ἄνδρες — — —

XXVIII. b. Pergit Athen. lib. X. τοῦ δὲ ἔαρος·

ἥρος ἀνθεμόεντος ἐπ' αἶον ἐρχομένοιο.

καὶ προελθῶν·

ἐν δὲ κίρνατε τῷ μελιαδέος ὅτι τάχιστα
 κραιτῆρα — — —

Ursin. p. 100. Blomf. nr. XXX. In primo v. recte ἐπ' αἶον tuetur Casaub. *sensi advenisse ver.* Schweigh. recepit infelicem Grotefendii coniecturam ἐπ' αἶον' ἔ. quasi ver ad littus tantum, non item ad mediterraneas partes accederet. Tum legebatur in Ven.: ἐν δὲ κίρνα τὸν τῷ μελιαδέος, Basil. Cas. 1. ἐν δὲ κίρνω τὸν τῷ. Cas. 2. et 3. ἐν δὲ κίρνω τὸν τοῦ. In MS. Epit. est κραιτῆραι, in MS. A. κίρνατε, quod recepit Schweigh. con-

tra metrum; scribendum erat κίρναις a κίρνημι, unde supra κίρνάς s. κίρναις. ut iam monuit V. D. in Ephemer. Ien. 1806. nr. 249. Articulum τόν neuter cod. agnoscit. Est pentameter catalecticis in disyllabum, qualem ἔπος Αἰολικόν vocari dicit Hephaestio p. 25. (41. ed. Gaisf.)

XXIX. Athen. ib. ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασιν:

οὐ γὰρ κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπειν·

προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,

ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον

οἶνον ἐνειαμένους μεθύσθην.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. III. Dedi locum ex em. Benth. ad Hor. III, 2. Gaisf. ad Hephaest. p. 536. et Herm. elem. doctr. m. p. 688. θυμὸν pro μῦθον iam Ursin. restituit. Pro ἀσάμενοι Benth. et Gaisf. ἀσώμενοι ob metrum; sed pro ω ab Aeolibus α longum positi, ut in πρᾶτος, θεαρός etc. recte monuit Koen. ad Greg. p. 86. (p. 196. ed. Lips.) — ὦ Βυκί pro ὦ Βακί e cod. A. dedit Schweigh. citans Etymol. M. p. 216, 47. Βύκχης, ὄνομα Αἰολικόν. παρὰ τὸ βίκχος, βάκχης καὶ βύκχης· ὡς ἵππος ἵππης, καὶ οἶκος οἰκίς, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς υ, ὡς βῆθος βυθίς. Oblitus erat Schweigh. Aeoles esse βαρυντικούς, quum Βυκίς scribendum contendebat. In fine legebatur μεθύσθηναι, pro quo Benth. μεθύσθαι, rectius Koen. ad Greg. p. 145. (p. 510. ed. Lips.) μεθύσθην. Μεθύσθην est in Cod. Ven. teste Buttmanno in Mus. Antiq. V. I. fasc. 1. p. 145. prob. Pors. ap. Kidd. p. 285.

XXX. Athen. ib. καὶ καθόλου δὲ συμβουλευόντων φησί·
μηδὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδρεον ἀμπέλω.

Ursin. p. 100. Iani p. 15. Blomf. nr. XIX. Eundem versum laudat Eustath. ad Il. σ'. p. 1163, 10. δένδρεον et ἀμπέλω i. e. ἀμπέλου restituit Benth. ad Hor. I, 18. δένδρεον etiam Valck. ad Herod. p. 671, 57. sed

relicto ἀμπέλῳ. idem infelicitè μηδέν γ' ἄλλο φ. Male etiam Schweigh. μηθέν, quod est senioris graecitatis. vid. Thom. M. 67. 155. Phrynich. p. 76. *Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.* Hor. I, 18.

XXXI. Athen. ib. πῶς οὖν ἐμελλεν ὁ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπότης νηφάλιος εἶναι, καὶ καθ' ἓνα καὶ δύο κυάθους πίνειν; αὐτὸ γοῦν τὸ ποιημάτιον, φησὶ Σέλευκος, ἀντιμαρτυρεῖ τοῖς οὕτως ἐκδεχομένοις. φησὶ γάρ·

πίνωμεν· τί τὰ λύχνη ἀμμένομεν; δάκτυλος ἡμέρα·
κάδδ' ἕειρε κυλίχνας μεγάλαις αἱ τὰ ποικίλαις.
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. ἔγχες κίρναις ἓνα καὶ δύο
πλείαις, καὶ κεφαλᾷς δ' ἅ ἑτέρᾳ τὰν ἑτέραν κύλιξ
ὠθαίτω

ἓνα πρὸς δύο ῥητῶς κινᾶναι κελεύων. Ursin. p. 101. Iani p. 16. Blomf. nr. XX. Quatuor primos versus affert etiam Athen. XI. p. 481. A. unde ἀμμένομεν sumptum, quum l. X. esset σβέννυμεν. τὰ λύχνη est ex emendatione Porsoni ad Eurip. Med. 494. Utroque loco legebatur τί τὸν λύχνον ᾗ. Iani. τί λύχνης ᾗ. Iacobs. Animadv. in Ath. p. 260. τί λύχνον. Sed dubito, num iam Alcaei aetate et apud Aeoles Atticus mos vocales ante mutam cum liquida corripiendi invaluerit. Sententiam primi versus egregie declaravit Casaub. ad l. XI. „Antiqui, quum fere parcius pranderent, et coenabant liberalius et computationes suas eo reservabant. Tempus autem coenae erat vespera et λύχνων ἀφαί. Ita viri graves et occupati: nam qui aliter vitam instituebant, hi et *tempestiva* agitabant *convivia* et ad pocula *de die* accedebant. Hoc igitur Alcaeo poetae vinoso nunc dolet, quod propter sobrios sodales horam lucernalem cogatur expectare.“ Imitatus est Asclepiades in Anal. Br. I. p. 215. IX. (T. I. p. 145. Lips.) πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυ-

λος αἰός. ἢ πάλι κοιμίσταν λύχρον ἰδεῖν μένομεν; ubi δάκτυλος ἦώς, quod h. l. δάκτυλος ἡμέρα, ruit hora, dies cito praeterlabitur, quare, quod restat, eo fruamur. Inepte proverbium (nam in proverbium postea abiit) explicarunt Suid. v. δάκτυλοι. Apost. VI, 77. Cf. Zenobii Cent. III. prov. 3. et A. Schottum, Diogenian. Cent. IV, 13. Interpr. ad Hesych. v. Δατύλλου ἡμέρα. — Similiter in Rufini epigr. ap. Brunck. anal. II. p. 394. XVI. (Anthol. Palat. p. 86. n. 12.) λουσάμενοι, Προδίκη, πνικασώμεθα καὶ τὸν ἄκρατον ἔλκωμεν, κύλικας μεῖζονας αἰρόμενοι. Βασις ὁ χαυρόντων ἔστιν βίος etc. vid. Iacobs. Anim. II, 3. p. 164. κάδδ' ἄνεις legitur libr. XI., hic κάδδ' ἄναιρες contra metrum. κυλίχνας μεγάλας ποικίλαις est accusat. aeolicus. Pro ποικίλαις l. X. est ποικίλα, l. XI. ποικίλης. Casaub. coni. πνικινᾶς, quemadmodum citat etiam Iacobs. ad Anal. Br. I, 2. p. 28. Sed quid faciemus verbis αἱ τα — sic l. X. scribitur, — vel αἱ τὰ ut lib. XI.? Rutgers. lect. Venus. c. 4. em. κάδδ' ἄναιρες κυλίχνας μεγάλας, αἷτες ποικίλα. Iani μεγ. καὶ, πᾶν, ποικίλαις. Grotefend. ap. Schweigh. p. 416. αἵματα ποικίλα, sanguinei latices coloris scilicet, Meineke Curis crit. in Comic. fr. p. 38. νάματα ποικίλα. Blomf. καθδαίνυ τε κυλίχνας μεγάλας δαῖτά τε ποικίλαν. Egregie prima specie blanditur coni. V. D. in Ephemer. litt. Ien. 1806. nr. 249. μεγάλας, αἷτα, ποικ. legentis. Praeivit Schweigh. ad XI. p. 166. αἷταις corrigens, quod ad κυλίχνας referendum, et interpretandum vel dilecta pocula, vel socialia, quemadmodum Alcman ap. Schol. Theocr. 12, 14. αἷτας vel αἷτας χορδάς dixerit. De voce αἷτης vid. H. Steph. Thes. gr. Ind. p. 519 sq. Alberti ad Hesych. v. αἷταν. Sed obstat metrum: nam Theocr. Id. 12, 14. τὸν δ' ἔτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, αἷταν. v. 20. καὶ τοῦ χαρίεντος αἷτεω. 25. extr. σιέργετε δ' ὕμμες αἷτα. Cf. Dosiadae aram in Anal. Br. T. I. p. 415. (T. I. p. 203. Lips.) λαδικάδια ne cum Schweigh.

pro ληθικῆδεα accipias et metrum pessumdes, cavebit Hom. II. γ', 85. νόος deest I. XI. Pro ἔγχεε κίοναις ἕνα καὶ δύο supra p. 430. A. scriptum erat ἔγχεε κίονα εἰς ἕνα καὶ δύο. „Alcaeus iubet, ut puer a poculis vinum de more in cratere misceat eo craseos genere, quod vocabatur εἰς καὶ δύο, cum infusis in craterem cyathis duobus vini aquae unus infunditur.“ CASAUB. κίοναις h. I. MS. A. V. 5. πλείαις est a Rutg. Ian. Pors. pro πλείαις I. X. vel πλείους I. XI. Porson. ita interpung. πλείαις κακκεφαλῶς· ἃ δ' εἰτέρα, sensu vix idoneo: quid enim est ἔγχεε κατὰ κεφαλῆς? κατὰ κεφ. ὠθεῖν τινα est *praecipitem aliquem dare*, ut Anal. Br. T. II. p. 529. LIX. κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε, *praeceps abiit*; usitatius est ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὠθεῖν. Igitur κύλικα κατὰ κεφαλῶς ὠθεῖν esse videtur quasi *pocula praecipitare, crebro, aliud post aliud, haurire*, et κύλιξ κύλικα κατὰ κεφ. ὠθεῖν *poculum praeceps trudit poculum, exhaustum prius novum statim subsequitur*.

XXXII. Athen. XV. p. 687. D. E. καὶ ὁ ἀνδρεϊό-
τατος δὲ, προσέτι δὲ καὶ πολεμικός ποιητὴς Ἀλκαῖος ἐφη·
κάδδ' ἐχέυσατο μύρον ἄδῦ κατῶ στήθεος ἄμμι.

Plut. Symp. III, 1. extr. p. 647. E. (T. III. p. 634. Wytt.) διὸ μάλιστα τοὺς ἀνθινούς (Blomf. ad sequens fr. ἀνηθινούς, citans schol. ad Theocr. VII, 43. Polluc. VI, 107.) ἐκ τῶν τραγῆλων καθάπτοντες ὑποθυμίδας ἐκάλουν, καὶ τοῖς ἀπὸ τούτων μύροις ἔχριον τὰ στήθη. μαρτυρεῖ δὲ Ἀλκαῖος κελύων καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τὰς πολλὰ παθοίσας κεφαλῶς καὶ τῷ πολιῶ στήθεος. In Wytt. ed. est κατὰ τὰς et τῷ πολιῶ.

Blomf. ad fr. XLVI. et in Mus. crit. VI. p. 257. Ex duobus illis locis inter se comparatis Valcken. ad Theocr. X. id. p. 52. ita scripsisse Alcaeam coniiciebat: καδδὲ χεῦσον μύρον ἄδῦ κατῶς πολλὰ παθοίσας κεφαλῶς, καὶ κατῶ πολιῶ στήθεος ἄμμι. Alloqui poetam

unum vel plures, e verbis Plut. καλεῖσθαι καταχέαι manifestum est, nec καταχεύασθαι τινὸς μύρον, nisi fallor, graecum est pro καταχέαι, sed, quum clara insint metri choriambici vestigia, huic γεῦσον repugnat. Suspicio καὶ δὲ γεύατε. nam in MS. Ep. ap. Schweigh. scriptum erat ἐχεύατο. ἔχευσα, ἔχευσάμην dubito num unquam Graeci dixerint pro ἔχεα, ἔχεάμην.

XXXIII. Athen. XV. p. 674. D. ἐστεφανοῦντο δὲ καὶ τὰ στήθη καὶ ἐμύρουν ταῦτα, ἐπαι αὐτόθι ἡ καρδία. ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τραχήλον στεφάνους ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος ἐν τούτοις.

ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραισιν

παρθέτω πλέκτας ὑποθυμιάδας τις.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XLVI. Legebatur: ἀλλὰ ἀνήτωμεν μὲν π. τ. δέραις παρθέτω. Correxerit Casaub. Pro δέραις Iacobs. ad Anal. Br. I, 2. p. 48. δέραισιν, quippe metro, quod Sapphicum esse videtur, aptius. πλέκτας (Blomf. πλεκταίς) tuentur membranae βαρύτονον ex Aeolensium more pro πλεκτάς. ὑποθυμιάδας recte Blomf. pro ὑποθυμιάδας ob metrum. Iniuria hanc formam apud Plut. II. p. 647. F. damnat Schneider. in lex. gr. Athen. XV. p. 678. D. ὑποθυμῖς (l. ὑποθυμίδες) δὲ καὶ ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἰωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἔστι μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως. Idem de ratione nominis XV. p. 688. B. ἀλλὰ μὴν καὶ τοὺς στεφάνους τοὺς περικειμένους τῷ στήθει ὑποθυμιάδας οἱ ποιεῖται κεκληῖσθαι ἀπὸ τῆς τῶν ἀνθῶν ἀναθυμιάσεως, οὐκ ἀπὸ τοῦ τὴν ψυχὴν θυμὸν καλεῖσθαι, ὡς τινες ἀξιοῦσιν. Cf. Hemsterh. ad Luc. Nigr. T. I. p. 75. (284 sq. Bip.) Pro ὑποθυμιάδας Ursin. ἂν τι ἀπαλαῖ δέραι (sic), in notis autem p. 312. pro ἄντια πύλαι δέραι reponerem ἂν τις ἀπαλᾶ δέραι. loquitur enim περὶ ὑποθυμιάδων, quibus bibentium colla coronabant, de quibus ita Plut. Symp. III. (vid. fr.

XXXII.) Ad hunc locum respexit etiam Pollux. VI, 107. Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαι φησι — — καὶ ἀνήττω, ὥς καὶ Σαπφὼ καὶ Ἀλκαῖος.

XXXIV. Athen. II. p. 53. E. ἀπὸ τοῦ κατὰ μέθην δὲ καταστήματος καὶ ταύρω παρεικάζουσι τὸν Διόνυσον καὶ παρδάλει, διὰ τὸ πρὸς βίαν τρέπεσθαι τοὺς ἐξοινωθέντας. Ἀλκαῖος.

ἄλλοτε μὲν μελιαδέος, ἄλλοτε δ'

ὀξύτερου τριβόλων ἀρητύμενοι.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XXVII. Eustath. ad Od. φ'. p. 1910, 17. κατὰ τὴν Ἀλκαίου μοῦσαν ἄλλοτε μελιαδῆς ὁ οἶνος, ὃ δὴ ἔφη καὶ Ὅμηρος, ἄλλοτε δ' ὀξύτερος τριβόλων. Vitium est in ἀρητύμενοι. sic Schweigh. codd. non ἀρητύμενοι. Nam in metro dactylico secunda syllaba brevi, tertia longa opus erat: itaque neque Casaub. vel ἀρητύμενου, quasi verbum esset ἀρητύω pro ἀρύτω, vel ἀβρήτου μένος, nec Fulvii Ursini ἀβρήκτου μένουσ, nec Livinei ἀρυνόμενοι, nec Iacobsii (Addit. anim. ad Ath. p. 58.) ἀκρήτου μένος convenit. Blomf. ed. ἀρύτω μένος, quod et sensui et metro satisfacit, modo intelligi possit, quomodo verbum tam communis usus ita corrumpi potuerit. Idem dedit ἄλλοτα et ὀξύτερω e dialecto.

XXXV. Athen. XI. p. 481. A. (Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκαμαίῳ ἀντὶ τοῦ κύλικος παραγωγῶς κυλιγνίδας εἶρηκε — — Ἀλκαῖος δὲ κυλίγνας. Πίνωμεν — —) καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ.

λάταγες ποτέονται κυλιγνῶν ἅπο Τηϊῶν, ὥς διαφόρων γενομένων καὶ ἐν Τέῳ κυλίκων.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XLV. Metrum videtur esse choriambicum, praepositis duabus brevibus syllabis, ut in fr. Sapph. ap. Athen. XIII. p. 571. D. de quo Herm. elem. d. m. p. 456. et in fr. Sapphus, quod annot. Vimar. ad Theocr. id. 28. adscripsit: ῥοδοπήχες ἄγναι Χάρμιτες δεῦτε Διὸς κόραι. v. Gaisf. ad Heph. p. 310.

Ita post πατέρας addendum videtur δέ, monente V. D. in Ephemer. Ien. 1806. n. 249. p. 138.

υυ | -υυ- | -υυ- | -υυ- | υ-

XXXVI. Tzetzes ad Lycophr. 212. φαλακρόν γέροντα γράφουσι τούτω (τῷ Διονίῳ) ἀκολουθεῖν, ὅτι οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ ἀπόρρητα ἐκφαίνουσιν· ὅθεν καὶ ὁ Ἀλκαῖος φησὶν·

οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XVI. qui, Burneius, inquit, in menstrua censura T. XXV. corrigit ἀνδράσιν, quia quintam syllabam Alcaeus semper corripiat; quod falsum esse, e versibus, τὸ δ' ἐνθεν, ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον et αἰδῶς κέ τευς οὐκ εἶχεν ἄππατ', et ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόνιῳ γένηται ap. Athen. XV. p. 695. A. apparet. Ipse vero Blomf. ap. Tzetzen pro Ἀλκαῖος scribendum censeret Διαιγύλος, cuius similis versus proferatur a Stob. XVIII. p. 164 = 99. Grot. Apostol. XI, 3. Athen. X. p. 427. F. κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δέ νοῦ. Mirum! quum duo Aeschyli loci, Pers. 547. S. c. Th. 200. ad Alcaei imitationem expressa esse ipse agnoverit, quibus nos tertium e Schol. Pind. Isthm. I, 52. addidimus.

XXXVII. Schol. Platon. p. 51. οἶνος καὶ ἀλήθεια ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων. Ἔστι δὲ ἄσματος Ἀλκαίου ἀρχή· Οἶνος, ὃ φίλε παῖ, καὶ ἀλήθεια, καὶ θεόκριτος. Versus ille legitur in carmine inter Theocritea XXIX. sed uno dactylo longior: οἶνος, ὃ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλήθεια. Hinc Wehnertus, iuvenis praematura morte litteris ereptus, carmen illud Theocrito falso adscribi, et Alcaei verius esse, suspicabatur, narrante Schaefero ad Gregor. Cor. p. 586. eamque sententiam postea Thierschius in dissert. qua specimen editionis Symposii Platonis dedit Gottingae MDCCCII. p. 25 sqq. nonnullis argumentis probare

studuit. Nam, quum primum §. 3. 4. ostendere conatus esset, carmen illud non recte adscribi Theocrito, quia et in antiquis editionibus ac nonnullis Codd. MSS. desideretur, et dialecto aeolica, non dorica Theocriti, scriptum sit, *res vero sit nullius apud Graecos exempli, ut quis poëta patrium sermonem nullo aut usu aut necessitate coactus damnet et dialectum sequatur peregrinam, suisque civibus nec usu cognitam nec intellectu facilem;* deinde §. 5. 6. 7. si carmen non sit Theocriti, nulli alii commodius tribui posse, quam Alcaeo, poetae antiquissimo lyrico, tum propter dialectum et inscriptionem in Cod. Vaticano, *Αἰολικὰ παιδικά*, tum quod Alcaeus iis etiam, quae de puerorum amore scripsit, inclaruerit, tum quod in hoc carmine ea sit virtus poetica et color orationis, qui et ex veterum criticorum iudiciis et ex imitationibus Horatii Alcaeo proprius fuisse videatur; tandem e scholio illo in Platonis symposium, cuius auctor quin ad huius ipsius carminis initium respexerit, dubitari non possit, planum facit, hoc carmen Alcaei opus habendum, et Scholiastae auctoritate illi auctori esse vindicandum. His argumentis Thierschius sententiam suam probavit idoneis iudiciis, Boeckhio in *Museum der Alterthumswissenschaft* II, 2. p. 175. et Heindorfio ad Horat. Serm. p. 103. Ego vero pro Theocrito quidem carminis auctore non pugno; quamquam, quod de usu dialecti peregrinae dixit Vir Cl. id ne de antiquioribus quidem poetis graecis ante Alexandri aetatem verum esse videtur (vid. Jacobs. Praef. ad Anthol. Pal. p. XLIV.), multo minus de Alexandrinis, siquidem etiam inter Callimachi hymnos, Ionica seu verius epica dialecto scriptos, hymnus in lavacrum Palladis Doricam habet, carmen autem 28. inter Theocritea, de quo infra, aeolicam; Alcaeo autemtribuendum esse carmen, pluribus de causis non adducor, ut credam. *Primum enim dia-*

lectum Aeolicam, qua Alcaeus usus est, si quis eius poëtae fragmenta diligenter perlustraverit, longe plura a Dorismo recedentia habuisse, quam in hoc carmine occurrunt, intelliget. Nam quid inest in hoc carmine dialecto Aeolicae proprium, nisi nonnullae verborum formae, quas Grammatici Aeolibus tribuunt, ut ὄρνιστον pro ἐρνιστον v. 13. (quamquam ab ε. in ο. mutanda ne Dores quidem abstinuisse docet Koen. ad Gregor. Cor. p. 280, 23.) ὕμοιον v. 20. στύματος et πσδέρχομαι pro μετέρχομαι v. 25. πίδα pro μετά v. 38? Nam ἄς pro ἕως v. 20. non tam Aeolum est, quam Doriensium; vid. Koen. ad Greg. Cor. p. 81. τύ pro σύ et pro σέ enclitico v. 25. etiam Doricum est; vid. Toup. Add. ad Theocr. I, 5. (qui tamen in eo fallitur, quod τέ pro σέ usurpatum negat) Apollon. Bekk. p. 528. et tantum abest, ut ῥέθος pro πρόσωπον v. 16. vox sit mere Aeolica, ut ea etiam Tragici usi sint, ut Soph. Antig. 529. Eurip. Herc. f. 1207. ubi vid. Barnes. Non rectius igitur dici poterit hoc carmen dialecto aeolica scriptum esse, quam cantica lyrica in atticorum poëtarum fabulis dorica; eodem etiam iure carmen 28. inter Theocritea Aeolicum dici possit cum annotatore Vimariensi, quem p. 28. laudat Thierschius: in quo praeter formas aeolicas, ut v. 3. ὑμάρτη pro ὁμάρται in apogr. Ald. (fortasse etiam βόλλεσθαι pro βούλεσθαι, ὀππάζειν pro ὀπάζειν, χέρρας pro χέρας v. 9. ut φθέρῃω, Aeolum magis quam Doriensium propria sunt, vid. Greg. Cor. p. 286.) reperitur etiam vox mere Aeolica, βράκη pro ῥάκη v. 11. v. Gregor. Cor. p. 270. ed. Koen. 275. 310. IX. p. 329. I. metrum etiam non minus, quam metrum carminis 29. ex eo genere est, quod Alcaeus imprimis frequentavit, choriambicum. Sed illud quidem carmen ipse Thierschius vidit non posse ad Alcaeam auctorem referri: est enim a poëta Syracusano (v. 16. 17.) ad Niciae, medici, ad quem scripta sunt etiam carmina

Theocr. 11. et 13. (cf. epigr. VII.) uxorem Alexandriam missum; estque hoc alterum exemplum poetae patrium sermonem negligentis et dialectum peregrinam sequentis, quale nullum apud Graecos inveniri Th. dixerat. Litterae autem Aeolicae s. digammi, qua, ut poëtas Aeolicos omnes, sic Alcaeum usum esse omnes consentiunt, ne vestigium quidem in neutro carm. reperitur. *Deinde* vix mihi quidem verosimile est, Alcaeï, in cuius carminibus emendandis Aristophanem et Aristarchum elaborasse accepimus (v. Villoison. Prol. ad Hom. p. LIX. Schol. Aristoph. Plut. v. 253. et Hemsterh. ad h. l.) carmen aliquod ad Theocritum, aequalem fere illorum grammaticorum poetam, referri potuisse. *Tum* multa quidem seniorum et poetarum et aliorum scriptorum opera antiquioribus tributa esse constat, antiquioris vel antiquissimi adeo carminis seniori poetae assignati ne unum quidem exemplum ex tota antiquitate afferre quisquam possit. Denique λέγεται illud in Theocriteo carmine indicat, proverbium memorari iam usu diuturno tritum; proverbia vero ex antiquorum poetarum dictis oriri solebant, ut παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω ex Homero, πλεόν δέ τοι ἤμισυ παντός, ex Hesiodo, δάκτυλος ἄμερα, αἶψ Σκυρία ex Alcaeo, non poetae antiqui ad proverbia provocare ¹⁹⁾. Itaque Thierschii argumenta infirmiora sunt, quam ut iis quidquam tribuamus; quae vero singula per se vim nullam habent, ea vix universa et coniuncta quidquam valere possunt. Quid igitur est? Alcaeï versus esse videtur οἶνος, ὦ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθῃς, is vero, quum

19) Schol. Aristid. T. II. p. 205. de proverbio παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. Ὁμήρου γὰρ εἰπόντος τὴν ἀρχὴν ὕστερον εἰς παροιμίαν ἐλήφθη, ὥστε καὶ τὸ φίλον κακῶς πράξαντος ἐκποδὸν φίλοι, Σοφοκλέους δὲ, παροιμιῶδες γέγονε, καὶ ἔτερε μυσία.

in proverbium abiisset, a Theocrito usurpatus esse sicut supra vidimus verbis Alcaei οὔτω πνεύμονα τέγγε alium ad hexametrum explendum usum esse. Fragmentum illud est ap. Blomf. p. 444. qui idem ex Eustath. ad Il. i. p. 740, 12. affert.

XXXVIII. Athen. XI. p. 478. B. τὰ μονωτὰ ποτήρια πότυλοι, ὧν καὶ Ἀλκαῖος μνημονεύει.

Ursin. p. 109.

XXXIX. Eustath. Il. ψ'. p. 1295, 20. Νίκανδρος δὲ που (λέγει) — — ὡς μυρίσασθαι μὲν Ἀλκαῖος λέγει, τὸ δὲ ὄνομα μύρωμα, καὶ οὐ μύρισμα.

Ἑρωτικά.

XL. Schol. Arist. Plut. 502. et Hephaest. p. 16. (50. ed. Gaisf.) (ιαμβικά) τετράμετρα δέ, ὅλον τὸ τοῦ Ἀλκαίου.

δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαι σε, λίσσομαι.

Ursin. p. 102. Blomf. nr. XLI. qui scripsit κωμάσδοντα et λίσσομαί τε. imo λίσσομαί τυ. vid. Apollon. de pron. p. 528. B.

XLI. Aristot. Rhetor. I, 9, 20. τὰ αἰσχροῦ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ ποιοῦντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σαπφὴ πεποίηκεν, εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου.

θέλω τί τ' εἰπῆν, ἀλλὰ με κωλύει

αἰδώς — — — — —

αἱ δ' ἰκέ σ' ἐσθλῶν ἡμερος ἢ καλῶν

καὶ μή τι εἰπῆν γλῶσσ' ἐκύνει κακόν,

αἰδώς κέ σε οὐκ εἶχεν ὄμματ',

ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίου.

Inter fr. Sapph. exhibet Blomf. nr. XXX. Mus. crit. I. p. 17. cum Volg. Ex his primus versus cum verbo αἰδώς versus secundi Alcaei est, nec dubito, quin iusta strophæ fuerit, e qua adscripserit Aristot. quæ ad se-

pro ληθικῆδεα accipias et metrum pessumdes, cavebit Hom. II. γ', 85. υἱός deest I. XI. Pro ἔγχεε κίρνας ἔνα καὶ δύο supra p. 430. A. scriptum erat ἔγχεε κίρνα εἰς ἔνα καὶ δύο. „Alcaeus iubet, ut puer a poculis vinum de more in cratere misceat eo craseos genere, quod vocabatur εἰς καὶ δύο, cum infusis in craterem cyathis duobus vini aquae unus infunditur.“ CASAUB. κίρνας h. I. MS. A. V. 5. πλείας est a Rutg. Ian. Pors. pro πλείας I. X. vel πλείους I. XI. Porson. ita interpung. πλείας κακκεφαλῶς· ἃ δ' ἑτέρα, sensu vix idoneo: quid enim est ἔγχεε κατὰ κεφαλῆς? κατὰ κεφ. ὠθεῖν τινα est *praecipitem aliquem dare*, ut Anal. Br. T. II. p. 529. LIX. κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε, *praeceps abiit*; usitatius est ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὠθεῖν. Igitur κύλικα κατὰ κεφαλῶς ὠθεῖν esse videtur quasi *pocula praecipitare, crebro, aliud post aliud, haurire*, et κύλιξ κύλικα κατὰ κεφ. ὠθεῖ *poculum praeceps trudit poculum, exhaustum prius novum statim subsequitur*.

XXXII. Athen. XV. p. 687. D. E. καὶ ὁ ἀνδρειότατος δὲ, προσέτι δὲ καὶ πολεμικὸς ποιητὴς Ἀλκαῖος ἔφη· κάδδ' ἐχεύσατο μύρον ἅδ' κατὰ στήθεος ἄμμι. Plut. Symp. III, 1. extr. p. 647. E. (T. III. p. 634. Wytt.) διὸ μάλιστα τοὺς ἀνθιωὺς (Blomf. ad sequens fr. ἀνηθιωὺς, citans schol. ad Theocr. VII, 43. Polluc. VI, 107.) ἐκ τῶν τραγῆλων καθάπτοντες ὑποθυμίδας ἐκάλουν, καὶ τοῖς ἀπὸ τούτων μύροις ἔχριον τὰ στήθη. μαρτυρεῖ δὲ Ἀλκαῖος κλεῦων καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τὰς πολλὰ παθοίσας κεφαλῶς καὶ τῷ παλιῷ στήθεος. In Wytt. ed. est κατὰ τὰς et τῷ παλιῷ.

Blomf. ad fr. XLVI. et in Mus. crit. VI. p. 257. Ex duobus illis locis inter se comparatis Valcken. ad Theocr. X. id. p. 52. ita scripsisse Alcaeam coniiciebat: καδδὲ χεῦσον μύρον ἅδ' κατὰς πολλὰ παθοίσας κεφαλῶς, καὶ κατὰ παλιῷ στάθεος ἄμμι. Alloqui poetam

unum vel plures, e verbis Plut. καλεῖσθαι κατάχαι manifestum est, nec καταχεύασθαι τινός μύρον, nisi fallor, graecum est pro καταχέαι, sed, quum clara insint metri choriambici vestigia, huic χεύσον repugnat. Suspicio καὶ δὲ χεύατε. nam in MS. Ep. ap. Schweigh. scriptum erat ἐχεύατο. ἔχευσα, ἔχευσάμην dubito num unquam Graeci dixerint pro ἔχεα, ἐχεάμην.

XXXIII. Athen. XV. p. 674. D. ἐστεφανοῦντο δὲ καὶ τὰ στήθη καὶ ἐμύρουν ταῦτα, ἐπεὶ αὐτόθι ἡ καρδία. ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τραγήλον στεφάνους ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος ἐν τούτοις·

ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέraisιν

παρθέτω πλέκτας ὑποθυμιάδας τις.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XLVI. Legebatur: ἀλλὰ ἀνήτωμεν μὲν π. τ. δέrais περθέτω. Correxuit Casaub. Pro δέrais Iacobs. ad Anal. Br. I, 2. p. 48. δέraisιν, quippe metro, quod Sapphicum esse videtur, aptius. πλέκτας (Blomf. πλεκταῖς) tuentur membranae βαρύτονον ex Aeolensium more pro πλεκτάς. ὑποθυμιάδας recte Blomf. pro ὑποθυμιάδας ob metrum. Iniuria hanc formam apud Plut. II. p. 647. F. damnat Schneider. in lex. gr. Athen. XV. p. 678. D. ὑποθυμῖς (l. ὑποθυμίδες) δὲ καὶ ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἰωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραγήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἔστι μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως. Idem de ratione nominis XV. p. 688. B. ἀλλὰ μὴν καὶ τοὺς στεφάνους τοὺς περικειμένους τῷ στήθει ὑποθυμιάδας οἱ ποιηταὶ κεκλήκασιν ἀπὸ τῆς τῶν ἀνθῶν ἀναθυμιάσεως, οὐκ ἀπὸ τοῦ τὴν ψυχὴν θυμὸν καλεῖσθαι, ὡς τινες ἄξιοῦσιν. Cf. Hemsterh. ad Luc. Nigr. T. I. p. 75. (284 sq. Bip.) Pro ὑποθυμιάδας Ursin. ἄν τι ἀπαλαῖ δέραι (sic), in notis autem p. 312. pro ἄντια πάλαι δέραι reponerem ἄν τις ἀπαλαῖ δέρα. loquitur enim περὶ ὑποθυμιάδων, quibus bibentium colla coronabant, de quibus ita Plut. Symp. III. (vid. fr.

XXXII.) Ad hunc locum respexit etiam Pollux. VI, 107. Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαι φησι — — καὶ ἀνήττω, ὡς καὶ Σαπφῶ καὶ Ἀλκαῖος.

XXXIV. Athen. II. p. 53. E. ἀπὸ τοῦ κατὰ μέθην δὲ καταστήματος καὶ ταύρω παρεικάζουσι τὸν Διόνυσον καὶ παρδάλει, διὰ τὸ πρὸς βίαν τρέπεσθαι τοὺς ἐξοινωθέντας. Ἀλκαῖος·

ἄλλοτε μὲν μελιαδέος, ἄλλοτε δ'

ὀξύτερου τριβόλων ἀρητύμενοι.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XXVII. Eustath. ad Od. φ'. p. 1910, 17. κατὰ τὴν Ἀλκαίου μοῦσαν ἄλλοτε μελιαδῆς ὁ οἶνος, ὃ δὴ ἔφη καὶ Ὅμηρος, ἄλλοτε δ' ὀξύτερος τριβόλων. Vitium est in ἀρητύμενοι. sic Schweigh. codd. non ἀρητύμενοι. Nam in metro dactylico secunda syllaba brevi, tertia longa opus erat: itaque neque Casaub. vel ἀρητύμενον, quasi verbum esset ἀρητύω pro ἀρύτω, vel ἀρρήτου μένος, nec Fulvii Ursini ἀρρήτου μένους, nec Livinei ἀρυτόμενοι, nec Iacobsii (Addit. anim. ad Ath. p. 53.) ἀκρήτου μένος convenit. Blomf. ed. ἀρύτω μένος, quod et sensui et metro satisfacit, modo intelligi possit, quomodo verbum tam communis usus ita corrumpi potuerit. Idem dedit ἄλλοτα et ὀξύτερω e dialecto.

XXXV. Athen. XI. p. 481. A. (Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκαμαίῳ ἀντὶ τοῦ κύλικος παραγῶγος κυλιχνίδας εἶρηκε — — Ἀλκαῖος δὲ κυλίχνας· Πίνωμεν — —) καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ·

λάταγες ποτέονται κυλιχνᾶν ἅπο Τηϊῶν,
ὡς διαφορῶν γενομένων καὶ ἐν Τέῳ κυλίκων.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XLV. Metrum videtur esse choriambicum, praepositis duabus brevibus syllabis, ut in fr. Sapph. ap. Athen. XIII. p. 571. D. de quo Herm. elem. d. m. p. 436, et in fr. Sapphus, quod annot. Vimar. ad Theocr. id. 28. adscripsit: ῥοδοπήγεες ἀγναὶ Χάρμιτες δεῦτε Διὸς κόραι. v. Gaisf. ad Heph. p. 310.

Ita post *παιτέραι* addendum videtur δέ, monente V. D. in Ephemer. Ien. 1806. n. 249. p. 138.

υυ | -υυ - | -υυ - | -υυ - | υ-

XXXVI. Tzetzes ad Lycophr. 212. *φαλακρὸν γέροντα γράφουσι τούτω (τῷ Διονίῳ) ἀκολουθεῖν, ὅτι οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ ἀπόβόητα ἐκφαίνουσιν· ὅθεν καὶ ὁ Ἀλκαῖος φησὶν·*

οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XVI. qui, Burneiuss, inquit, in menstrua censura T. XXV. corrigit *ἀνδράσιν*, quia quintam syllabam Alcaeus semper corripiat; quod falsum esse, e versibus, τὸ δ' ἐνθεν, ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον et αἰδῶς κέ τευς οὐκ εἶχεν ἄππατ', et ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται ap. Athen. XV. p. 695. A. apparet. Ipse vero Blomf. ap. Tzetzen pro Ἀλκαῖος scribendum censet *Διαχύλος*, cuius similis versus proferatur a Stob. XVIII. p. 164 = 99. Grot. Apostol. XI, 3. Athen. X. p. 427. F. *κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ*. Mirum! quum duo Aeschyli loci, Pers. 547. S. c. Th. 200. ad Alcaei imitationem expressa esse ipse agnoverit, quibus nos tertium e Schol. Pind. Isthm. I, 52. addidimus.

XXXVII. Schol. Platon. p. 51. *οἶνος καὶ ἀλήθεια ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων. Ἔστι δὲ ἄσματος Ἀλκαίου ἀρχή· Οἶνος, ὃ φίλε παῖ, καὶ ἀλήθεια, καὶ θεόκριτος.* Versus ille legitur in carmine inter Theocritea XXIX. sed uno dactylo longior: *οἶνος, ὃ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια.* Hinc Wehnertus, iuvenis praematura morte litteris ereptus, carmen illud Theocrito falso adscribi, et Alcaei verius esse, suspicabatur, narrante Schaefero ad Gregor. Cor. p. 586. eamque sententiam postea Thierschius in dissert. qua specimen editionis Symposii Platonis dedit Gottingae MDCCCILX. p. 25 sqq. nonnullis argumentis probare

studuit. Nam, quum primum §. 3. 4. ostendere conatus esset, carmen illud non recte adscribi Theocrito, quia et in antiquis editionibus ac nonnullis Codd. MSS. desideretur, et dialecto aeolica, non dorica Theocriti, scriptum sit, *res vero sit nullius apud Graecos exempli, ut quis poëta patrium sermonem nullo aut usu aut necessitate coactus damnet et dialectum sequatur peregrinam, suisque civibus nec usu cognitam nec intellectu facilem;* deinde §. 5. 6. 7. si carmen non sit Theocriti, nulli alii commodius tribui posse, quam Alcaeo, poetae antiquissimo lyrico, tum propter dialectum et inscriptionem in Cod. Vaticano, *Αἰολικὰ παιδικά*, tum quod Alcaeus iis etiam, quae de puerorum amore scripsit, inclaruerit, tum quod in hoc carmine ea sit virtus poetica et color orationis, qui et ex veterum criticorum iudiciis et ex imitationibus Horatii Alcaeo proprius fuisse videatur; tandem e scholio illo in Platonis symposium, cuius auctor quin ad huius ipsius carminis initium respexerit, dubitari non possit, planum facit, hoc carmen Alcaei opus habendum, et Scholiastae auctoritate illi auctori esse vindicandum. His argumentis Thierschius sententiam suam probavit idoneis iudiciis, Boeckhio in *Museum der Alterthumswissenschaft* II, 2. p. 175. et Heindorfio ad Horat. Serm. p. 103. Ego vero pro Theocrito quidem carminis auctore non pugno; quamquam, quod de usu dialecti peregrinae dixit Vir Cl. id ne de antiquioribus quidem poetis graecis ante Alexandri aetatem verum esse videtur (vid. Jacobs. Praef. ad Anthol. Pal. p. XLIV.), multo minus de Alexandrinis, siquidem etiam inter Callimachi hymnos, Ionica seu verius epica dialecto scriptos, hymnus in lavacrum Palladis Doricam habet, carmen autem 28. inter Theocritea, de quo infra, aeolicam; Alcaeo autemtribuendum esse carmen, pluribus de causis non adducor, ut credam. *Primum enim dia-*

lectum Aeolicam, qua Alcaeus usus est, si quis eius poëtae fragmenta diligenter perlustraverit, longe plura a Dorismo recedentia habuisse, quam in hoc carmine occurrunt, intelliget. Nam quid inest in hoc carmine dialecto Aeolicae proprium, nisi nonnullae verborum formae, quas Grammatici Aeolibus tribuunt, ut ὄρνιστον pro ἐρνιστον v. 13. (quamquam ab ε. in ο. mutanda ne Dores quidem abstinuisse docet Koen. ad Gregor. Cor. p. 280, 23.) ὕμοιον v. 20. στύματος et πιδέροχομαι pro μετέροχομαι v. 25. πέδα pro μετά v. 38? Nam ἄς pro ἕως v. 20. non tam Aeolum est, quam Doriensium; vid. Koen. ad Greg. Cor. p. 81. τύ pro σύ et pro σέ enclitico v. 25. etiam Doricum est; vid. Toup. Add. ad Theocr. I, 5. (qui tamen in eo fallitur, quod τέ pro σέ usurpatum negat) Apollon. Bekk. p. 328. et tantum abest, ut ῥέθος pro πρόσωπον v. 16. vox sit mere Aeolica, ut ea etiam Tragici usi sint, ut Soph. Antig. 529. Eurip. Herc. f. 1207. ubi vid. Barnes. Non rectius igitur dici poterit hoc carmen dialecto aeolica scriptum esse, quam cantica lyrica in atticorum poëtarum fabulis dorica; eodem etiam iure carmen 28. inter Theocritea Aeolicum dici possit cum annotatore Vimariensi, quem p. 28. laudat Thierschius: in quo praeter formas aeolicas, ut v. 3. ὑμάρτη pro ὁμάρται in apogr. Ald. (fortasse etiam βόλλεσθαι pro βούλεσθαι, ὀππάζειν pro ὀπάζειν, χέῤῥας pro χέρας v. 9. ut φθέῤῥω, Aeolum magis quam Doriensium propria sunt, vid. Greg. Cor. p. 286.) reperitur etiam vox mere Aeolica, βράνη pro ῥάνη v. 11. v. Gregor. Cor. p. 270. ed. Koen. 275. 310. IX. p. 329. I. metrum etiam non minus, quam metrum carminis 29. ex eo genere est, quod Alcaeus imprimis frequentavit, choriambicum. Sed illud quidem carmen ipse Thierschius vidit non posse ad Alcaeam auctorem referri: est enim a poëta Syracusano (v. 16. 17.) ad Niciae, medici, ad quem scripta sunt etiam carmina

Theocr. 11. et 13. (cf. epigr. VII.) uxorem Alexandriam missum; estque hoc alterum exemplum poetae patrium sermonem negligentis et dialectum peregrinam sequentis, quale nullum apud Graecos inveniri Th. dixerat. Litterae autem Aeolicae s. digammi, qua, ut poëtas Aeolicos omnes, sic Alcaeum usum esse omnes consentiunt, ne vestigium quidem in neutro carm. reperitur. *Deinde* vix mihi quidem verosimile est, Alcaeï, in cuius carminibus emendandis Aristophanem et Aristarchum elaborasse accepimus (v. Villoison. Prol. ad Hom. p. LIX. Schol. Aristoph. Plut. v. 253. et Hemsterh. ad h. l.) carmen aliquod ad Theocritum, aequalem fere illorum grammaticorum poetam, referri potuisse. *Tum* multa quidem seniorum et poetarum et aliorum scriptorum opera antiquioribus tributa esse constat, antiquioris vel antiquissimi adeo carminis seniori poetae assignati ne unum quidem exemplum ex tota antiquitate afferre quisquam possit. Denique λέγεται illud in Theocriteo carmine indicat, proverbium memorari iam usu diuturno tritum; proverbia vero ex antiquorum poetarum dictis oriri solebant, ut παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω ex Homero, πλέον δέ τοι ἤμισυ παντός, ex Hesiodo, δάντυλος ἄμέρα, αἶξ Σκυρία ex Alcaeo, non poetae antiqui ad proverbia provocare ¹⁹). Itaque Thierschii argumenta infirmiora sunt, quam ut iis quidquam tribuamus; quae vero singula per se vim nullam habent, ea vix universa et coniuncta quidquam valere possunt. Quid igitur est? Alcaeï versus esse videtur οἶνος, ὃ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθσα, is vero, quum

19) Schol. Aristid. T. II. p. 205. de proverbio παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω 'Ομήρου γὰρ εἰπόντος τὴν ἀρχὴν ὕστερον εἰς παροιμίαν ἐλήφθη, ὥσπερ καὶ τὸ φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδῶν φίλοι, Σοφοκλέους ὄν, παροιμιῶδες γέγονε, καὶ ἕτερα μυρία.

in proverbium abiisset, a Theocrito usurpatus esse sicut supra vidimus verbis Alcæi οἶνον πνεύμονα τέγγει alium ad hexametrum explendum usum esse. Fragmentum illud est ap. Blomf. p. 444. qui idem ex Eustath. ad Il. 6. p. 740, 12. affert.

XXXVIII. Athen. XI. p. 478. B. τὰ μονωτὰ ποτήρια κότυλοι, ὧν καὶ Ἀλκαῖος μνημονεύει.

Ursin. p. 109.

XXXIX. Eustath. Il. ψ'. p. 1295, 20. Νίκανδρος δέ που (λέγει) — — ὡς μυρίσασθαι μὲν Ἀλκαῖος λέγει, τὸ δὲ ὄνομα μύρωμα, καὶ οὐ μύρισμα.

Ἑρωτικά.

XL. Schol. Arist. Plut. 502. et Hephaest. p. 16. (30. ed. Gaisf.) (λαμβικά) τετράμετρα δέ, ὅλον τὸ τοῦ Ἀλκαίου.

δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαι σε, λίσσομαι.

Ursin. p. 102. Blomf. nr. XLI. qui scripsit κωμάσδοντα et λίσσομαι τε. imo λίσσομαι τυ. vid. Apollon. de pron. p. 328. B.

XLI. Aristot. Rhetor. I, 9, 20. τὰ αἰσχροῦ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ ποιοῦντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σαπφὼ πεποίηκεν, εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου.

θέλω τί τ' εἰπῆν, ἀλλὰ με καλύει

αἰδώς — — — —

αἱ δ' ἱκέσ' ἐσθλῶν ἡμερος ἢ καλῶν

καὶ μή τι εἰπῆν γλῶσσ' ἐκύνει κακόν,

αἰδώς κέ σε οὐκ εἶχεν ὄμματ',

ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶν δικαίων.

Inter fr. Sapph. exhibet Blomf. nr. XXX. Mus. crit. I. p. 17. cum Volg. Ex his primus versus cum verbo αἰδώς versus secundi Alcæi est, nec dubito, quin iusta strophæ fuerit, e qua adscripserit Aristot. quæ ad se-

quentia verba Sapphus intelligenda pertinerent. Versus emendavit Scaliger ad Cirin in Virgil. Catal. p. 523. et ad Euseb. p. 85. probantibus Gatakerō ad M. Anton. p. 69. et Toupio ad Longin. p. 501. quod nec Buhlio ad Arist. nec Volgero ad Sapph. fr. p. 102. innotuit. Is v. 2. Sapphus καὶ μηδὲν εἰκῇ γλ. v. 3. αἰδώς κεν οὐχὶ σ' εἶχεν ὅ. Sed illud erat καὶ μή τι Φειπήν, ut recte scribit Blomf. et Herm. elem. d. m. p. 689. In edd. Aristot. legebatur αἰδώς κέν σε οὐχ ε. ὅ. Lips. αἰδώς κεν σοῦ. rectius Herm. l. c. αἰδώς κέ τρυς οὐκ ε. ὅπατ'.

XLII. Hephaest. p. 46 sq. (p. 80. Gaisf.) de metro Alcaico: τρίμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τούτου περιτεῦον συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον, εἶον,

ἰόπλοχ', ἀγνὰ, μελιχόμειδε Σαπφοῦ.

Ursin. p. 102. Blomf. nr. XXXVIII. Hesych. μελιχόμεναις, ἡδὺς, πραῦγελως, ἡδυγέλως. ἡδεῖα, πραῦνοος. Vidit Toup. Em. T. III. p. 426. non omnia interpretamenta uni μελιχόμεναις convenire; itaque em. μελιχομείδης, ἡδὺς, πραῦγελως, ἡδυγέλως. Μελιχόμεναις, ἡδεῖα, πραῦνοος. Sed Codex Venetus ap. Schowium pro Musurianis μελιχόμεναις, ἡδὺς exhibet tantum μελιχομετίδης. Hinc scribendum videtur Gaisf. ad Heph. l. c. una τ litterula deleta, μελιχομετίδης, πραῦγελως etc. Pergit Toup. „Scribitur et μελιχόμειδος. Alcaeus ap. Heph. p. 47. — μελιχόμειδε Σαπφοῦ.“ An recte sic scribatur, dubitans Blomf. scripsit μελιχόμειδα Σ. A μειδάω ductum non exstat quidem nisi φιλομειδής, sed a φοιτάω sunt νυκτίφοιτ' ὀνειράτα ap. Aeschyl. Prom. 662. et νυκτερόφοιτος Ἄρτεμις h. Orph. 35, 6.

XLIII. Cicer. de nat. d. I, 28. Naevus in articulo pueri delectat Alcaeum. At est corporis macula naevus; illi tamen hoc lumen videbatur.

Ursin. p. 111. Lycum, amasium Alcaei, quem *nigris oculis nigroque crine decorum* caneret poeta, memorat Horat. Carm. I, 32, 7. ubi Mitsch. ad ista in Lycum carmina respexisse Cicero videtur. *Quae de iuvenum amore scribit Alcaeus?* inquit Cic. Tusc. disp. IV, 33. Cf. Schol. Pind. Isthm. II, 1. Fortasse in Alcaei amasiis fuit Dinomenes, quem commemorat fr. LX. LXX.

FRAGMENTA INCERTAE SEDIS.

XLIV. Schol. Soph. Oed. T. 156. φοβεράν φρένα, τὴν περίφοβον. καὶ Ἀλκαῖος· ἐλάφῳ δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φοβερός, ἀντὶ τοῦ περίφοβος.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XLIX. φύει vix verum est; sensus enim requirit φύεται vel ἔφυ; tum, si metrum choriambicum est, cuius certe satis manifesta in his verbis insunt vestigia, metrum respuit φύει priore brevi. Si scriptum esset πίπτει pro φύει, metrum hoc esset

[-] ο ο - | - ο ο - | - ο ο - | - ο ο ο

Blomf. coni. τρόμος pro βρόμος et φύεται pro φύει, sed, addit, neutrum horum placet.

XLV. Schol. Soph. Oed. C. 954. ed. Elmsl. (cf. Schol. Ven. ad II. ε, 792. Suid. v. θυμός ἐπιταβέσιος) θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆρας ἐστὶν ἄλλο πλὴν θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται. οἷον οὐκ ἔστι, φησὶ (sic etiam Suid. Sch. V.), θυμοῦ κρατῆσαι ἀνθρωπον ὄντα. οὐ καταγῆραςκει τὸ ὥμὸν τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλθοι (Suid. Sch. V. ἐξέλθῃ) τοῦ βίου ὁ ἀνθρωπος· ἀδύνατον γὰρ ἐστι ζῶντα (Suid. Sch. V. ἐστὶν ὄντα) ἀνθρωπον μὴ θυμῷ χρῆσασθαι. τοῦτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγει (Suid. om. δέ, καὶ π. λέγεται. Sch. V. καὶ παροιμωδῶς λέγεται) ὅτι ὁ θυμός ἐσχατον γηράσκει. λέγεται δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους· ὅσῳ γηράσκουσι, (Suid. οἱ, ὅσῳ γῆρ. Sch. V. οἱ

γηράσκοντες) τὸν θυμὸν ἐρρώμενέστερον ἔχουσι, καὶ Ἀλκαῖος ὡς λέγομεν οὐ κατὰ κοινὸν αὐτοῦ μιμνήσκεται.

Ursinus p. 109. a vv. τοῦτο δὲ καὶ καὶ παροιμ. Quae sequuntur ap. Suid. et in Schol. Ven. (in his minore etiam distinctione a prioribus separata μιμνήσκεται, θυμὸς ὀργῆς·) θυμὸς ὀργῆς· ὁ μὲν γὰρ θυμὸς ὀξύς καὶ ὀλιγοχρόνιος, ἡ δὲ ὀργὴ βραδυτέρα μὲν, μονιμωτέρα δέ. θυμὸν τοίνυν ὀργῆς τὴν ἐπίμονον ξάλεσε τιμωρίαν; quibus addunt schol. Ven. θυμὸν καὶ ὀργὴν καὶ θλίψιν ἐπιθυμίας τὴν πικρὰν τιμωρίαν καλεῖ· οὐ γὰρ φύσει, οὐδὲ προαιρέσει φησί. haec igitur, e diversis, ut videtur, scriptoribus excerpta, an ad Alcaeum referri possint, dubito. Ea tamen sola posuit in fragm. Alcaei Blomf. nr. LXXVI. a verbis καὶ Ἀλκαῖος, ὡς λεγ. usque ad ἐκάλ. τιμωρίαν. in eo etiam falsus, quod haec e Philopono in Aristot. de anima I. petita dicit. Qui si Kusteri notam accuratius inspexisset, vidisset, non ea, quae exscripsimus, sed quae ap. Suid. et in schol. Ven. proxime praecedunt, διαφέρει δὲ θυμὸς — τοῦ ἐξωμένου σώματος e Philopono hausta esse.

XLVI. Eustath. ad Il. p. 589, 32. = 705, 61. βληχρὸν, τὸ ἀσθενές, ὡς Ἀλκαῖος· Βληχεῶν ἀνέμων ἄχελυμαντοί πρῶταί.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. LI. Sic etiam schol. Ven. ad Il. θ', 178. ἄλλως τε ἤδη αὐτὸ τὸ βληχερός σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον τὸ ἀσθενές. Ἀλκαῖος θ'. βλ. ἂ. ἀχ. πρῶταί. Suid. v. βληχερόν, ἀσθενές παρὰ Ὀμήρῳ καὶ Ἀλκαίῳ, quae eadem habet Etym. M. p. 200, 13. cit. Schneidero ad Pind. fr. p. 33. De voce βληχερός vid. Valck. ad Theocr. Adon. p. 219. Contra Gramm. in Bekk. anecd. p. 322. ἀβληχερήν, ἀσθενῆ· βληχερόν γὰρ τὸ ἰσχυρόν. Metrum esse videri idem, quod in fr. I. vidimus, monui in prol. de carm. Theocr. XXIX. adstipulante Herm. in elem. d. m. p. 437.

XLVII. Eustath. ad Il. ζ'. p. 633, 60. Ἀλκαῖος οὖν ἐκ πλήρους ἔφη τὸ κινήσας τὸν πήρας πυκινὸν λίθον, κομικευσάμενος ἐκεῖνος καὶ ἀντὶ τοῦ ἱερᾶς ὡς ἐν παρόδῳ γράψας τὸ πήρας. Idem ad Od. α'. p. 1597, 30. ἔθεν καὶ παροιμία κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς λίθον δηλαδῆ. — — — Ἀλκαῖος δέ φησιν ἐκ πλήρους· νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει κινήσας τὸν πείρας πυκινὸν λίθον.

Blomf. nr. LXXXI. qui tamen priorem tantum Eustathii locum attulit. Insunt signa haud ambigua metri Alcaici — — — νῦν δ' | οὗτος ἐπικρέκει, et — — — πῆ|ρας πυκινὸν λίθον; unde sic scribendum coniicias:

— — — — νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει

κινῶν τὸν ἐκ πήρας πυκινὸν λίθον.

XLVIII. Eustath. ad Od. φ'. p. 1901, 51. λέγει δέ, φασι, καὶ Ἀλκαῖος τὸ προφασίζεσθαι μύνεσθαι, ὡς οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλο τὸ νόημα, ἕτεροι δέ μύνην φασὶ τὴν πρόφασιν παρὰ τὸ μύνειν τὸ στόμα.

Ursin. p. 106. Blomf. nr. LV. Valcken. ad Callim. eleg. fr. p. 227. „Quidquid etiam nobis narrent Grammatici, prorsus, me iudice, latet, cur praetextum Aeolice loquentes dixerint μύνην, et τὸ προφασίζεσθαι Alcaeus μύνεσθαι. Hom. Od. φ', 111. ἀλλ' ἄγε, μὴ μύνησι παρέλκετε, Schol. προφάσσει, cuius seqq. supplet et corrigit Leunclav. in App. Xenoph. p. 1078. — — Ex veteribus Eustath. p. 748, 44. λέγει δέ, φασι, καὶ Ἀλκαῖος τὸ προφασίζεσθαι μύνεσθαι, ὡς οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλο νόημα. Ubi haec praebet Ursinus Alcaei, velut Didymi quaedam profert, quae nostris in edd. schol. non reperiuntur.“ Reperiuntur vero ad v. 71. ἐπισχεσίην. νῦν σημαίνει πρόφασιν· ἐπιμονῆς γὰρ χρεία τῷ προφασίζομένῳ εἰς τὸ ψεύδεσθαι καὶ τὸ μὴ ἀληθεύειν. καὶ Ἀλκαῖος; οὐδέ τι μυνάμενος ἀλλὰ τὸ νόημα, ἀντὶ τοῦ προφασιζόμενος, ἀλλαχοῦ ἀποτρέπων τὸ ἑαυτοῦ νόημα. Verba οὐδὲ μυνάμενος non nominato auctore profert Etym. M.

p. 594, 54. De hoc verbo cf. Apollon. lex. Hom. p. 465. Toll. Hesych. v. *μύνησι*. Interpr. ad eundem v. *μῦσαι*. Zonaras p. 1377. et 1379. Qui *μύνη* pro *μυνή* dictum volunt, refelluntur production vocalis *v*. Luzac Praef. ad Callim. el. ed. Valck. p. XIV. Valckenaerium reprehendens, quod in analogiam l. gr. ab Hemsterhusio traditam acrem vim ingenii adhibere non perrexisset, haec dicit: „*μῦω premo, premendo claudio et occulto cum significet, μύνω forma producta a μύω, notat alterum claudio, occulto, celo; μύνομαι me ipsum occulto, mentem meam celo, vera animi sensa sub praetextu abscondo, quaesitam causam voluntati meae praetexo, προφασίζομαι.*“ Contorta vero ratio! ad quam saepius quam par est, confugere coguntur, qui omnia ex analogiae illius praeceptis explicare conantur; quae causa fortasse impulit Valck. ut, quae iuvenis avide arripuisset, postea, quum vir factus et tota antiquitate diligenter perlustrata, quam nihil fere in ea praesidii esset, intellexisset, somnia illa interpretanda Scheidiis aliisque relinqueret. Obstat illi interpretationi, quod in loco Alcaeī *μυνάμενος* cum accusativo construitur, quod confirmat schol. Hom. *ἄλλαχού ἀποτρέπων τὸ ἑαυτοῦ νόημα*. Cum hoc congruit, quod ex Arcadio Gramm. inedito citat Alberti ad Hesych. v. *μύνησι*. *Μύνη, ἡ τροπή*. An igitur, ut pro *ἀβληχρός βληχρός*, sic pro *ἄμύνω* dictum est *μύνω*, ut *μύνεσθαι* proprie esset a se remove. l. avertere, deinde omnino *ἀποτρέπειν*? Sed recte Blomf. *μυνάμενος* aeolice dici pro *μυνώμενος* videtur: a *μύνη* enim fit *μυνάω*. Tum pro *ἄλλα* schol. vel *ἄλλο* Eust. scribendum esse *ἄλλα*, e schol. interpretatione *ἄλλαχού* apparet. Totus versus igitur sic scribendus est:

οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλα τὸ νόημα

-υυ- | -υυ- | -υυ- | υ

XLIX. Eustath. ad Dionys. Per. 306. *ἑτερον δὲ φα-
σιν εἶναι τοῦτον τὸν Ἀγίλλεα παρὰ Σκυθαῖς βασιλέα τῶν
τόπων, ὃς ἡράσθη τε τῆς Ἰφαιγενείας παμφθείσης ἐκεῖ, καὶ
ἔμεινεν ἐπιδιώκων, ἐξ οὗ τόπος Ἀγίλλειον. οἱ δὲ τοῦτο λέ-
γοντες παραφέρουσι μάρτυρα τὸν Ἀλκαῖον λέγοντα·*

Ἀγίλλεῦ, ὃς τὰς Σκυθικὰς μέδεις.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XLII. qui comparat
scolion ap. Athen. XV. p. 694. D. *ὡς Πᾶν ὃς Ἀρκαδίας
μέδεις κ. τ. λ.*

L. Schol. Pind. Isthm. II, 17. *χρήματα χρήματ'
ἄνῃρ· τοῦτο ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων,
ἀπόφθεγμα δὲ ἐστὶν Ἀριστοδήμου, καθάπερ φησὶ Χρύσιππος
ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδα-
ρος μὲν οὐ τίθεισιν ἐξ ὀνόματος, ὥς δῆλου ὄντος, ὅς ἐστιν
ὁ τοῦτο εἰπὼν, μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατρίδα, ὅτι
Ἀργεῖος· Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τίθη-
σιν, οὐκ Ἄργος, ἀλλὰ Σπάρτην·*

*ὥς γὰρ δήποτε φασιν Ἀριστόδημον ἐν Σπάρτῃ λόγον
οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν· χρήματ' ἄνῃρ, πενιχρὸς δὲ
οὐδεὶς πέλειτ' ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος.*

Ursin. p. 103 sq. Blomf. nr. XXVIII. Idem fragm.
habent Suidas v. *χρήματα, χρήματ' ἄνῃρ, πενιχρὸς δ' οὐ-
δέποτε· ἐσθλὸς ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐημερούντων Ἀριστό-
δημός φησι. μέμνηται τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ Ἀλκαῖος· ὥς
γὰρ δὴ ποτ' Ἀριστόδαμόν φασιν ἐν Σπάρτῃ οὐκ ἀπάλαμνον
λόγον εἰπεῖν, χρήματα, καὶ τὰ ἐξῆς. item Diogen. L. I,
31. omissis vocc. οὐδὲ τίμιος. Suid. habet ὥς γὰρ δὴπ.
Ἀριστόδ. φατίν, Diog. ὥς γὰρ δὴπ. Ἀριστ. ὅν φασιν. Suid.
ἐν Σπ. οὐκ ἀπ. λόγον εἰπ. Diog. οὐκ ἀπ. ἐν Σπ. λόγον
εἰπεῖν. Duo priores versus, ut in schol. ad Pind. le-
guntur, sunt dactylici logaoedici*

— — — — —

de reliquis dubito; Blomf. ita eas disposuit:

*χρήματ' ἄνῃρ· πενιχρὸς γὰρ οὐδεὶς
πέλειτ' ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος.*

in quibus *πενυχτός* pro anapaesto habuisse videtur, quod nescio an in eo poeta non liceat. vid. ad fr. Dum meliora doceantur, tertium pro logaoedico brevius habeo

--υ--υ--

(vid. Eur. Phoen. 185. Med. 157. 459. Alc. 119. 249. 580. 993. Ion. 1071. Herc. f. 640.) quartum pro anapaestico logaoedico:

--υ--υ--|υ--υ--υ--

cuius similes multi reperiuntur in tragicorum carminibus melicis, ut Eurip. Hec. 927. Alc. 449. 467. Hipp. 531 sqq. Itaque totum carmen sic describo:

ὥς γὰρ δὴ ποτε φασὶν Ἀριστόδαμον
ἐν Σπάρτῃ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπῆν·
χορήματ' ἀνὴρ, πενυχτός δ'
οὐδείς πέλετ' ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος.

LI. Schol. Pind. Ol. I, 97. ed. Boeckh. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· [ὁ μὲν Ἀλκαῖος] Κεῖσθαι παρὰ κεφαλῆς μέγας ὥας . . . σιμίδα λίθος. in quibus verba ὁ μὲν Ἀλκαῖος Boeckh. addidit: cetera sunt ex Vratisl. A. D. „In D. est παρά, neque is ὥας habere videtur.“

Ursin. p. 109. Vid. Welcker. ad fragm. Alcman. p. 60 sqq.

LII. Huc pertinere videtur sequens fr.

Apollon. Dysc. π. ἐπιθρ. p. 613, 50. in Bekk. anecd. τῇδε γὰρ ἔχει καὶ τὸ ἐπιθρόημα παρὰ Αἰολεῦσι τὸ μέσοι

γαίας καὶ νηφέντος ὠρανῶ μέσοι.

Ex Apollon. Dysc. gramm. inedita citat Koen. ad Greg. p. 168. Alcaei esse, patet ex eodem p. 583, 27. τὸ γὰρ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσοι δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνὰ λόγον βαρυνθείη ἄν. οὐ γὰρ ἐστὶν ἑλλεπῆς τῇ ἐν προθέσει, συσσελλομένου τοῦ ω εἰς τὸ ο, ὥς τινες ὑπενόησαν, ἐν μέσσω· ἀλλ' ὅν τρόπον παρὰ τὸ οἶκος

τὸ οἶκος ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν οἴκῳ, παρὰ τε τὸ Πυθα-
τὸ Πυθοῖ, καὶ παρὰ τὸ Μέγαρον τὸ Μεγαροῖ, σημαῖνον
τὸ ἐν Μεγαροῖς, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσος τὸ
μέσσοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν μέσῳ. ὅπερ ἔφη κατὰ τὸ
Διολικὸν ἔθος βαρύνεσθαι.

LIII. Schol. Aristoph. Av. 1410. Ὅρνιθες τίνες
οἷδε; τινὲς δὲ παρὰ τὰ Ἀλκαίου. Ὅρνιθες τίνες οἷδε;
ὠκεανῷ γὰρ ἀπὸ περάτων ἦλθον πανέλοπες, ποικιλόδειροι,
τανυσίπτεροι.

Ursin. p. 106. Blomf. nr. XXI. Versus recte di-
gessit Hotibius in lectt. Aristoph. p. 59.

ὀρνιθες τίνες οἷδ' ; ὠκεανῷ γὰρ περάτων ἀπὸ
ἦλθον πανέλοπες, ποικιλόδειροι, τανυσίπτεροι.

Blomf. ὀρν. τίνες οἷδ' ὠκεανῷ; γὰρ ἀπὸ περάτων ἦλθον
πανέλ. etc. πανέλοπες αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες καὶ ἀλ-
κύνες τανυσίπτεροι est in fr. Ibyci ap. Athen. IX. p.
389. E. ubi Casaub. Alcaeï nomen excidisse suspica-
batur, ut locus ita legeretur: — ποικίλαι, ἀλιπόρφυραι.
καὶ Ἀλκαῖος δὲ πορφυρίδων μνημονεύει: πανέλοπες κ. τ. λ.

LIV. Strabo IX. p. 411. (631. Almel.) de Coro-
nea: κατελάβοντο δὲ αὐτὴν ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς
Ἀργης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ, οἵτε περ καὶ τὸν Ὀρχο-
μενὸν ἔσχον. κρατήσαντες δὲ τῆς Κορωνείας, ἐν τῷ πρὸ
αὐτῆς πεδίῳ τὸ τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἰδρύσαντο ὁμώ-
νυμον τῷ Θετταλικῷ, καὶ τὸν παραρρέοντα ποταμὸν Κου-
ράλιον προσηγόρευσαν ὁμοφαίνως τῷ ἐκείνῳ. Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ
Κωράλιον, λέγων· ἄσ' Ἀθάνᾳ ἄπολε ἀπὸ Κορωνείας
ἐπὶ δεῦ . . . πάροιθεν ἀμφὶ Κωραλίῳ ποταμῷ παρ' ὄχθας.

Ursin. p. 104. Blomf. nr. XIII. Casaub. in MSS.
esse dicit Κυραλίῳ ποταμῷ ἰδρύσαντο παρ' ὄχθαις, quod
in MSS. recens collatis non legitur. Lacunas non ex-
plent Codd. adhuc collati, nisi quod pro ἐπὶ δεῦ . .
Paris. nr. 1597. ἐπιδεῶν αὐῶ, Moscov. Escur. Vatic. 1.

ἐπὶ δέων αὐτῶ, Paris. 2. ἐπὶ δέων αὐτῶ habent. Inter ἄμφοι et Κωραλίου lacunae signa sunt in Paris. nr. 1597. Mosc. Escur. Vatic. 1. Paris. Vid. Friedemann de med. syll. pentam. p. 334. Optime autem Paris. nr. 1597. genitiv. aeolic. et dor. Κωραλίου ποταμῷ exhibent. Ultima verba metri genus non obscure significant, Κωραλίου ποταμῷ παρ' ὄχθους, ut καὶ λακίδες μεγάλα καὶ αὐτό. Probabilis est Friedemann. coniectura, ab initio legentis ἄνασσ' Ἀθῆνα. de seqq. dubito: πάντ' ἀπόλειπες γὰρ, Ἰαπῶς Κορωνείας ἐπὶ δεῦρ' ἄγ', ὃ Ἰρόν τιν ἀμφίκεται ἄλλος Κ. π. π. ὅ. Minus etiam hoc nomine probari potest Blomf. lectio ἀπαὶ Κορωνείας ἐπὶ δεῦρ' εὐμενῆς, Εὔπερ πάροιθεν ἀμφὶ βάρους Κ. ποτάμῳ (hoc recte) παρ' ὄχθους Ἐδυσα . . . Eleganter C. O. Müller in libro de Orchomeno p. 392. not. 3. Ἄνασσ' Ἀθῆναίᾳ πολίων, ἀπὲ Τῶς οἷς Κορωνείας ἐπὶ δεῦρ' ἴδι, Πάροιθεν ἂν ἰδρυσάμεσθα Κωραλίου ποταμῷ παρ' ὄχθους. Conferri autem iubet Bacchyl. ap. Lutat. ad Stat. 7, 33a. Nec tamen assequor, cur poeta Lesbios Minervam, quae Coroneas colebatur, invocaverit. Ex iis, quae de Alcaei carminibus tradita sunt, nullum carmen novi, in quo haec sicut sequens fr. locum aptiorem invenire potuerint, quam in hymno in Apollinem, vel in itinere dei describendo, vel in commemorandis iis, qui dona et sacra ei Delphos attulerint. Ad *navigationem* referre videtur Fabric. Bibl. gr. II. p. 85.

LV. Strabo IX. p. 412. (633. A.) οὐκ εὖ δὲ Ἀλκαῖος, ὥσπερ τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα, ὥς μικρὸν ἀνωτέρω εἴρηται, παρέτρεψε τοῦ Κουαρίου, οὕτω καὶ τοῦ Ὀρχηστοῦ κατέψευσται, πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ Ἑλικῶνος αὐτὰν τιθεῖς· ὃ δ' ἐστὶν ἄπωθεν ἱκανῶς τούτου τοῦ ὅρους.

LVI. Strabo p. 606. (903. B.) Τὴν δὲ Ἀντιανδρῶν Ἀλκαῖος μὲν καλεῖ Λαλέγων πόλιν·

πρῶτα μὲν καὶ Ἀντιανδρῶν Λαλέγων πόλιν.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XII. καὶ omittunt 3 codd. Tzsch. et 2 Falcon. Itaque recte Friedem. l. c. p. 556. corrigit: Πρώτα μὲν "Ἀντιπύδρος Ἀελέων πόλις, ut edidit etiam Blomf. idem tamen addens: Sed vide an potius corrigendum Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ μέλῳ: "Ἀντ. Α. π.

LVII. Schol. Apollon. Rh. I, 957. Ἀρτακία κρήνη περὶ Κυζικόν, ἧς καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν.

Ursin. p. 109.

LVIII. Id. IV, 992. Ἀλκαῖος κατὰ τὰ αὐτὰ Ἀκουσιλάου λέγει τοὺς Φαίαιους ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν σταρόνων τοῦ οὐρανοῦ.

Ursin. p. 108.

LIX. Athen. III. p. 85. E. Καλλίας δ' ὁ Μυτιληναῖος ἐν τῇ περὶ τῆς παρ' Ἀλκαῖου λεπάδος παρὰ τῷ Ἀλκαῖου φησὶν εἶναι ὠδήν, ἧς ἡ ἀρχή·

πέτραι καὶ πολὺς θαλάσσης τέκνον·
ἧς ἐπὶ τέλει γεγράφθαι·

ἐκ λεπάδων χαύνοις φρένας ἢ θαλασσία λεπάς.
ὁ δ' Ἀριστοφάνης γράφει ἀντὶ τοῦ λεπὰς χέλυσ κ. τ. λ.

Ursin. p. 105. Blomf. L. In secundo versu Casaub. leg. coniiciebat: ἐκ λυπάων δ' ἱαῖνοι σε φρ. ἢ θ. λ. vel ἱαῖνοις ὦ θ. λ. ubi secundam v. λυπάων syllabam pro brevi habuisse videtur. Similiter Valck. ad Herod. p. 22, 26. ἱαῖνοι (voluit, puto, ἱαῖνοι) σ' ἢ θ. λ. Blomf. coni. ἐκ λοπάδων σαῖνοις, comparato loco Hipparchi apud Athen. III. p. 101. A. ἐν λοπάσιν μ' εὐφραίνει μήτρης καλὰ πρόσωπα. V. D. in Ephemerid. Jen. 1806. nr. 249. metrum esse putat, quale in scoliis saepe usurpetur (vid. Herm. elem. d. m. p. 693.), ideoque coni.

πέτραι καὶ πολὺς τέκνον θαλάσσης

* *

ἐκ λεπάδων (χλιαῖνοι vel quod praefert) θαλῖνοι
φρένας ἢ λεπάς.

D 2

Θαλασσία enim adscriptum esse, ut alterum *λεπάς* a priore distingueretur. *Θαλύροι* comparat cum Bacchyl. *Θάλπησι θυμόν* Athen. II. p. 39. E. *χαύνους* mutari non necesse esse censet Schweigh. modo vel terminatio vel accentus mutetur (*χαυνοῖ σ'*). Mihi non displicet: *ἐκ λοπάδων χλαινὸι φρένας ἃ λεπάς*.

LX. Athen. XI. p. 460. D. de voc. *ποτήριον. καὶ Ἀλκαῖος*· *ἐκ δὲ ποτηρίων πώνῃς δινομένη παρίσδον*.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XXIX. Casaub. corr. *ἐκ δὲ ποτ. πιώντες δειπνουμένη* (vel *Δεινομένη*) *παρίσδον*. In *Δεινομένη* iam Ursinus inciderat; idem probat etiam Schweigh. (qui, quod mireris, de Dinomene, Gelonis patre, cogitat) et Blomf. et confirmatur fr. LXX. Quid sub voc. *πώνῃς* lateat, vix dixeris. Coniecerunt *πίων, πιών*, Blomf. *πένῃς*, sed vix intelligitur, quomodo o tam usitatis vocabulis illud monstrum existere potuerit. Pro *παρίσδον* ed. Venet. *παρίσδων*, MS. A. *παρίσδωνε*, e quo Schweigh. facit *παρίσδω νν*, vi activa, *adsidere facio illum vel illos*. Metrum esse censet Blomf. e choriambico et iambico mixtum:

- - - - - | - - - - -

ut Anacreontis illud ap. Heph. p. 52. *ἐκ ποταμοῦ πανέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά*. itaque uno versu scribit:

ἐκ δὲ ποτηρίων πένῃς Δεινομένη παρίσδον.

quam tertiam formam Priapei ponit Herm. elem. d. m. p. 574. idem autem choriambicum ib. p. 423. V. D. in Ephemer. Ien. 1806. nr. 249. *ἐκ δὲ ποτηρίων πίων ἰσομένη παρίσδον*.

LXI. Athen. VII. p. 311. A. *Ἀλκαῖος δ' ὁ μελοποιὸς μετέωρον φησὶν αὐτὸν (τὸν λίβρακα) νήχεσθαι*. id est, *extantem supra summas aquas, vel suspensum et erectum animo, insidias undique caventem, fugitivo regi et sacerdoti Dianae Arianæ similem*. CASAUB.

Ursin. p. 108.

LXII. Plutarch. περὶ φιλοπλουτίας p. 525. A. (T. III. p. 115. Wytt.) χάριν γὰρ ἅμα ταῖς ἡδοναῖς συνεκλεπεῖν τὰς ἐπιθυμίας, ὥς μήτε ἄνδρα φησὶν Ἀλκαῖος διαφυγεῖν μήτε γυναῖκα.

Ursin. p. 107.

LXIII. Aristides Tom. II. p. 114. ed. Iebb. εἰ δέ τινες καὶ ἄλλοι παραβοῶντες ῥητορικὴν ψέγουσι, μᾶλλον δὲ τονθορύζοντες, ἐκ τοῦ ψόφου τοξεύοντες κατὰ Ἀλκαῖον, — — τοσοῦτό μοι πρὸς τούτους ἀποκακίσθω, ὅτι ῥητορικῇ παρὰ πόδας διδόασι τὴν δίκην.

LXIV. Plutarch. de defectu orac. p. 410. C. (T. II. p. 681. Wytt.) θαυμασάντων δὲ τῶν παρόντων, τοῦ δὲ Δημητρίου καὶ γέλοιον φήσαντος εἶναι, ἀπὸ μικρῶν πραγμάτων οὕτω μεγάλα θηρᾶν, οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας, ἀλλὰ Θρυαλλίδι καὶ λύχνῳ τὸν οὐρανὸν ὁμοῦ καὶ τὰ σύμπαντα μεθιστάνας — — ὁ Κλεόμβροτος ἔφη etc.

LXV. Stob. Tit. XCVI. p. 387. Grot.

ἀργαλέον πενία κακὸν, ὕσχετον, ἢ μέγαν δάμνησι λαὸν ἀμηχανία σὺν ἀδελφεῷ.

Ursin. p. 104. Blomf. XXVI.

LXVI. Hephaestio p. 6. (p. 16. ed. Gaisf.) καὶ μὲν τοι ἐν τῇ προτέρᾳ συλλαβῇ τελικὸν ἢ τὸ ἄφωνον, τῆς δὲ δευτέρας ἀρχικὸν τὸ ὑγρόν, οὐκέτι γίνεται κοινὴ συλλαβή, ἀλλ' ἀντικρὺς μακρὰ, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ· ἐκ με λάσας ἀλ γέων.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XLVIII. „Sic recte distinxit Bentley post Horatium p. 709. (pro ἐκ με λάσας ἀλ γέων). Imitatur nempe Alcaeus Homericum ἐκ δὲ με πάντων Ἀθηναίαι, ὅσοι ἔπαθον, aut aliquid simile.“ GAISF. Blomf. ἐκ με λάσας ἀλ γ.

LXVII. Hephaestio p. 54. (p. 58. ed. Gaisf.) τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνῃ τὴν τελευταίαν ἔχον ἱαμβικήν, καλεῖται Ἀσκληπιάδειον, οἷον τὸ Ἀλκαίου·

ἦλθες ἐκ περάτων γῆς, ἐλφαντίναν

λαβὰν τῷ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XXXII. qui ἦνθες scripsit et γῆς. „ἦλθεν Fl. H. ἦλθον B.“ GAISF.

LXVIII. Hephaestio p. 55. (p. 60. ed. Gaisf.) τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἐκκαίδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ τρίτον ὄλον Σαπφοῦς γέγραπται, πολλὰ δὲ καὶ Ἀλκαίου ᾄσματα·

Νύμφαις ταῖς Διὸς ἐξ αἰγιόχω φασὶ τετυγμέναις.

Ursinus p. 105. Blomf. nr. XXII. qui ταῖς dedit, Νύμφαις ταῖς — τετυγμέναις pro accus. aeol. habens, et φαισί, ut Priscian. p. 50. Pro τετυγμέναις Fl. B. τετικμέναις, H. τετυσμέναις.

LXIX. Hephaestio p. 59. (p. 67. ed. Gaisf.) καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικὰ, ὡς παρ' Ἀλκμῶνι — — — Ἀλκαίῳ δὲ πολλὰ, ὥσπερ καὶ τόδε·

Ἐμὲ δειλὴν, ἐμὲ πασῶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

Ursin. p. 104. Blomf. nr. XXXVI. Turneb. πόδ' ἔχοισαν, Fl. B. H. παῖδ' ἔχ. C. πεδ' ἔχ. πεδέχοισαν i. e. μετέχουσιν Stanlei. ad Aeschyl. Choeph. 587. et Bentr. ad Hor. Carm. III, 12. De eodem metro Heph. p. 67. (p. 120. ed. Gaisf.) ἐξ ὁμοίων δέ ἐστιν, ἅπερ ὑπὸ ποδός, ἢ συζυγίας, ἢ περιόδου καταμετρεῖται ἄνευ ἄριθμοῦ τινός ὁρισμένου, ὡς ἐὰν τεταγμένος ἄριθμός ᾗ, οὐκ ἐστιν ἐξ ὁμοίων, ἀλλὰ κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή· ἐμὲ δειλὴν, ἐμὲ πασῶν κακοτάτων πεδέχοισαν. ἄπειρος μὲν γάρ τις ὢν φήσειεν ἂν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρούμενον· ἡμεῖς δὲ, ἐπειδὴ κατὰ δέκα ὀρῶμεν αὐτὸ συζυγίας καταμετρούμενον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι φαιμέν. Ex

quo intelligitur, carmen hoc Alcaei decapodiis Ionicis, i. e. systematibus e decem pedibus ita cohaerentibus, ut neque hiatui indecoro, neque syllabae ancipiti locus esset (Herm. elem. d. metr. p. 472.), scriptum fuisse, quem ad modum Bentl. carmen Horatii 12. l. III. disposuit, Boeckhius autem de gr. trag. princ. p. 317. locum Eurip. Baech. 79 sqq. 95 sqq. Quodsi ex eo, quod Horatius in illo carmine Alcaei numeros secutus est, argumentum etiam utriusque carminis simile fuisse coniiicere licet, ut Horatii carmen ad puellam scriptum est, amore Hebri aestuantem, sic in Alcaei carmine puella gravi amore saucia miseram sortem suam conquerens inducta fuisse videtur.

LXX. Hephaest. p. 51. (p. 90. ed. Gaisf.) ἐνδοξόν ἐστι καὶ ἐπισυνθετὸν καὶ τὸ διπενθημιμερὲς, τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ιαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ὃ κέχρηται μὲν καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾠσμι, οὗ ἡ ἀρχή·

ἥ ῥ' ἐτι Δινομένης τῷ Τυρρῶακῆϊ

τύρμενα λιμπρὰ π' αἰτ' ἐν μυρσινήϊ.

Ursin. p. 104. Blomf. nr. XL. Longas criticorum disputationes, quibus tamen nihil effectum est, Pauwii, Arnaldi, Dorvillii (vann. crit. p. 471 sqq.) congressit Gaisford p. 343 sqq. ἥ ῥ' ἐτι (pro quo Pauw. ἥρ' ἐτι, *ver adhuc est*, i. e. *fortuna prospera et rerum status maxime laetus*) firmatur loco Apollon. Dysc. in Bekkeri anecd. T. II. p. 490. secundum quem una voce ἥρ' i. e. ᾠρ' scribendum. — Pro Δινομένης Fl. H. διννομένη. Alcaeum more gentis suae (v. Koen. ad Gregor. p. 587. 597. ed. Lips.) Δινομένην scripsisse e consentiente apud Hephaest. et Athen. (vid. fr. LX.) scriptura suspicatur Hermann. elem. doctr. metr. p. 597. De Dinomene, Gelonis patre, quinquaginta certe annis iuniore, cogitantem Pauwium acerbe perstrinxit Dorvill. l. c. —

Mox Codd. τῷ τυρράκιῳ. in Monac. tantum τῷ cum signo lacunae. Arnaldus legendum coniiciebat τῷ Τυρακίῃ, propter Tyracienses a Plin. III, 8. memoratos. Apud Steph. memorantur Τυρακίται, πόλις Σικελίας. Vibius Sequester paludem Syracusis nominat Tyraca sive Tyrrhacam. Sed quis sciat hodie, — verba sunt Hermanni l. c. — quis pagus aut quod oppidulum fuerit, unde ortus erat ille Dinomenes. Secundus versus mendosus esse convincitur secunda syllaba voc. κέαρ' brevi, pro qua longam metrum requirit. Monac. 'λαμπρὰ κέαρ' ἐν μυρσίῳ. Herm. l. c. tentabat τάρμενα, Λαμπρακέα τ' ἐν μυρσινῶνι. Mihi in mentem venit: τάρμενα λαμπρὰ κέκλακτ' ἐν μ. a dorico vel aeol. κλαξῶ i. e. κλείω, κέκλακται pro κεικλισμένα ἐστί. vid. Valck. Epist. ad Röver. p. LXII. ad Theocr. Adon. p. 334. μυσσίηον pro μυσσίηιον vel μυσσιεῖον dictum accipio.

LXXI. Apollon. Alex. περὶ ἀντωνυμίας p. 358. (cf. Maitt. Excerpta p. 425. B.) Σαφές ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσνέμεται, καθὼ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος·

ὥστε θεῶν μηδέν' Ὀλυμπίων

λύσαι ἄτερ Fῆθεν.

Blomf. nr. LVII. Apparent vestigia metri choriambici. Fortasse fr. locum habuit in fabula Tantalī: saxum supra caput Tantalī ita firmiter suspendit (ἀλύσεις χρόσεῖς ap. Eurip.) Iuppiter, ut nemo deorum ipso invito solvere posset.

LXXII. Ibid. p. 381. (cf. Excerpt. Maitt. p. 560. ed. Sturz.) ἡ ἁμῶν παρὰ Δωριεῦσι καὶ σύνταθρον γενικὴν σημαίνει ἀκόλουθον τῇ ἁμός· εἴ μὲντοι διαφύσει ἡ πρωτοτύπος διαλλάσσει τῆς κτητικῆς, οὐκέτι τὸ αὐτὸ ἀναδεχόμενης. ὁμοίως Αἰολεῖς. Ἀλκαῖος·

μηδ' ὄναις τοι σπλεας υμῶν παρέχων.

Blomf. nr. LXII. In Exc. Maitt. dedit τοι πλεας. Sed in codice σ finale cum seq. π. ductu continuo cohaeret, quod fieri solere, quoties σ, π aut τ sequatur, notavit Bast Append. ad Epist. crit. p. 12 sq. Cf. idem ad Gregor. Cor. p. 600. not. * ubi Hasium πέλας legere monet. ὀνίαις est pro ἀνίας. Sed pro ὑμέων legendum videtur ἁμέων, quum ibi de hac forma agat Apollon. de ὑμέων sequente demum pagina. Itaque totum fragmentum sic legendum videtur, ut dedit Blomf.:

μήδ' ὀνίαις τοῖς πέλας ἁμέων παρέχεν.

LXXIII. LXXIV. LXXV. LXXVI. Ibid. p. 563.

καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη·

ἔμ' αὐτὰ τοῦτ' ἐγὼν σύννοια·

ἔμ' αὐτὸν παλαμάσομαι.

ἀλλ' ἐμάχετο τό·

νόον δ'· εἰαύτω πάμπαν ἀεζῶει (sic codex. v. Bekker p. 454.)

ἄπερ ἀσύννηδες ἐν ἀπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ ε προσλαμβάνειν, καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἐβδόμῳ·

σὺ δὲ σαντο τομασεση ἀλλὰ σαντο μετεχων

αβασ προσποσιν.

Quatuor postrema, omisso primo ἔμ' αὐτὰ τοῦτ' ἐγ. σ. quod Sapphonis esse dicit, Blomf. habet nr. LVIII.

LIX. LX. LXI. In primo si pro τοῦτ' legeretur τόδ', esset hic etiam numerus choriambicus: ~ ἔμ' αὐτὰ τόδ' ἐγὼν σύννοια, ut in secundo: ~ ἔμ' αὐτὰ παλαμάσομαι.

In tertii genuinum grammatici textum hunc esse: ἀλλ' ἐμάχετο τό· νόον δ'· εἰαυτῷ πάμπαν ἀεζῶει, testatur Bast. ad Gregor. Cor. p. 280. haec addens: μάχεσθαι sic usurpatum, ut significet *contrarium esse* in aliorum etiam grammaticorum scriptis satis crebro occurrit, e. c. regul. de prosod. p. 437. Hermann. τὸ ἄγνος καὶ ἀνδρόγυνος οὐ μάχεται. σύνθετα γὰρ ἐστίν. cf. id. in Add.

p. 888. Bekker. in textu dedit ἀέθρεται. sic sane metrum Alcaicum recte se habet:

νόον δ' εἰνὶ τῷ πάμπαν ἀέθρεται.

sed hoc vix patitur vox εἰνὶ τῷ vel εἰνὶ τῷ, quae si ἀέθρεται verum esset, pro αὐτοῦ accipienda esset. Pro ἄλλ' Blomf. scribendum coni. Ἀλκαῖος. et hoc fragm. cum fr. LXXXIV. coniungendam censet.

Quae sequuntur duo diversa fr. esse, monuit iam Bekker. ad l. c. οὐ δὲ — ἔση et ἄλλα — προσποιον, legendum coniiciens: οὐ δὲ σᾶντῳ τομῖαις ἔση i. e. ταμίαις. Sic etiam Bast. ad Gregor. p. 906. ad p. 600. not. *.

Quantum ita emendat Blomf. ἄλκι' αὐτῷ μέγ' αὐγῶν Ἄβας πρὸς πόσιν, *maritum Herculem*. Sed hoc est hariolari.

LXXVII. Id. p. 582. B. Αἰολεῖς ὑμμέων. Ἀλκαῖος·
οἳ τινες ἐσθλοὶ

ὑμμέων τε καὶ ἁμμέων.

Blomf. nr. LXIII.

LXXVIII. Id. p. 583. C. (Exc. p. 430. B.) ὁμολογουμένης δὲ τῆς διὰ τοῦ ἰ γραφῆς, πάλιν τινὲς ἐπιθανεύσαντο, εἰσηγούμενοι τὸ εἰ ἐγνεῖσθαι· καθάπερ γὰρ τῷ ταχεῖς παράκειται τὸ ταχέειν, οὕτω καὶ τῷ ἡμεῖς τὸ ἡμέειν, τὸ τε ἐν τετάρτῳ Ἀλκαίου ἁμμέειν πεδάορον οὕτω φέρεσθαι ἀπὸ τοῦ ἡμέειν.

Blomf. nr. LXV. πεδάορον est ex om. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 244. Codex παιδα ορον. Hesych. πελλύρον, μετέωρον. Lege πεδάορον Valck. ad Eurip. Phoen. 1054.

LXXIX. Idem p. 387. B. (Exc. p. 431.) ὑμᾶς· καὶ ὑμέας ἀκολούθως τῇ ἡμέας. — — ὕμμε Αἰολεῖς·
τὸ γὰρ θεῶν ἰότητ' ὕμμε λαχόντων γέρας ἄφθιτον
ἀνθήσει,
Ἀλκαῖος πρῶτον.

Blomf. nr. LXIX. Cod. ὑπὸντι ὑμῖς λ. ἄφικτον θήσε
 γέρας. Ut Bekker. dedit, est metrum choriambicum,
 et carmen ad τὰ διχοστασιαστικὰ referendum videtur:
honor enim ille deorum, qui vestram tutelam sortiti sunt,
voluntate incorruptus florebit, si re fortiter gerenda
tyrannum expuleritis. Sed Bast. ad Greg. p. 224. not. *
 pro ἄφικτον coni. ἄφικτον, et Θησεῖ pro θήσει, addens:
 sed nihil extundo, quod satisfaciatur.

LXXX. Idem p. 588. B. σφε — — ἄσφε Αἰολεῖς·
 ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σώως,
 Ἀλκαῖος δευτέρω.

Blomf. p. LXX. Bast. ad Gregor. p. 254. σώσιν
 emendat. Idem vel σώσα placet Bekkero p. 463. Frie-
 demanno de med. syll. pent. p. 333. nihil mutandum
 videtur, laudanti Maitt. de dial. p. 422. ed. Sturz. et
 metri Alcaici proprie sic dicti esse, quod equidem in
 verbis illis agnoscere non possum.

LXXXI. Idem p. 395. A. (Exc. p. 565.) ἡ τεὸς
 Δωρικῇ τῇ σὸς ὁμωνυμεῖ. καὶ κοινῶς μὲν πού φησιν ὁ ποιη-
 τῆς, σὸς δὲ πού ἐκφυγε κῆρας ἀδελφεός, Δωρικῶς
 δὲ τὸ πατὴρ τεός, — — καὶ παρ' Αἰολεῦσιν· Ἀλκαῖος
 ἐν πρώτῳ·

τὸ δ' ἔργον ἀγήσατο τεὰ κόρα·
 καί,

οἴκῳ τε περ σοῖ καίπερ ἀτιμίαις
 ὁ αὐτὸς κοινῶ ἔθει.

Blomf. nr. X. XI. In Cod. legebatur Ἀλκαῖος ἕνα,
 quod iam correxit Toup. Append. ad Theocr. p. 5.
 (p. 437. ed. Heind.) et nuper Bast. ad Greg. p. 616.
 Pro ἀγήσατο Toup. ἀγάσατο ab ἀγάσμαι, adscripto loco
 Oppian. Halieut. II, 628. δελφίνων κἀκείτῳ πανέροχον ἔρ-
 γον ἀκούων ἡγασάμην. Censor Maittairii Sturz. in ephemerid. Ien. priorem versum sic refingit, ut existat

ἐπὶ δέσιν αὐτῶ, Paris. 2. ἐπὶ δέσιν αὐτοῦ habent. Inter ἄλλων et Κωραλίου lacunae signa sunt in Paris. nr. 1597. Mosc. Escur. Vatic. 2. Paris. Vid. Friedemann de med. syll. pentam. p. 334. Optime autem Paris. nr. 1597. genitiv. aeolic. et dor. Κωραλίου ποταμῶ exhibent. Ultima verba metri genus non obscure significant, Κωραλίου ποταμῶ παρ' ὄχθους, ut καὶ λακίδας μεγάλας καὶ αὐτό. Probabilis est Friedemann. coniectura, ab initio legentis ἄνασσαν Ἀθῆνα. de seqq. dubito: κένδ' ἀπόλειπε γὰρ, Ἰάπωνας Κορωνείας ἐπὶ δαῦρ' ἄγ', ὃ Ἰρόν τιν ἀμφέκειται ἄλλος Κ. π. π. ὅ. Minus etiam hoc nomine probari potest Blomf. lectio ἀπαὶ Κορωνείας ἐπὶ δ' εὐμενῆς, Εἵπερ πάροιθεν ἀμφὶ βωμοῖς Κ. ποταμῶ (hoc recte) παρ' ὄχθαις Ἔδυσσα . . . Eleganter C. O. Müller in libro de Orchomeno p. 392. not. 3. Ἄνασσαν Ἀθῆναίαν πελίων, ἀπὸ τῶς οἰᾶς Κορωνείας ἐπὶ δαῦρ' ἴδι, Πάροιθ' ἂν ἰδρυσάμεσθα Κωραλίου ποταμῶ παρ' ὄχθαις. Conferri autem iubet Bacchyl. ap. Lutat. ad Stat. 7, 33a. Neo tamen assequor, cur poeta Lesbicus Minervam, quae Coroneas colebatur, invocaverit. Ex iis, quae de Alcaeï carminibus tradita sunt, nullum carmen novi, in quo haec sicut sequens fr. locum aptiorem invenire potuerint, quam in hymno in Apollinem, vel in itinere dei describendo, vel in commemorandis iis, qui dona et sacra ei Delphos attulerint. Ad navigationem referre videtur Fabric. Bibl. gr. II. p. 85.

LV. Strabo IX. p. 412. (633. A.) οὐκ εὖ δὲ Ἀλκαῖος, ὥσπερ τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα, ὥς μικρὸν ἀνωτέρω εἴρηται, παρέτρεψε τοῦ Κουαρίου, οὕτω καὶ τοῦ Ὀρχηστοῦ κατέψευσται, πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ Ἑλικῶνος αὐτὰν τιθεῖς· ὃ δ' ἐστὶν ἄπωθεν ἱκανῶς τούτου τοῦ ὄρους.

LVI. Strabo p. 606. (903. B.) Τὴν δὲ Ἀντιανδρον Ἀλκαῖος μὲν καλεῖ Λαλέγων πόλιν·

πρῶτα μὲν καὶ Ἀντιανδρος Λαλέγων πόλις.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XII. καὶ omittunt 3 codd. Tzsch. et 2 Falcon. Itaque recte Friedem. l. c. p. 556. corrigit: *Πρώτα μὲν "Αντινδρος Λελέγων πόλις*, ut edidit etiam Blomf. idem tamen addens: Sed vide an potius corrigendum *"Αλκαῖος ἐν πρώτῳ μελῶν*: *"Αντ. Α. π.*

LVII. Schol. Apollon. Rh. I, 957. *"Αρτακία κρήνη περὶ Κυζικόν, ἧς καὶ "Αλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν.*

Ursin. p. 109.

LVIII. Id. IV, 992. *"Αλκαῖος κατὰ τὰ αὐτὰ "Ακουσίλαον λέγει τοὺς Φαίαικας ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν σταχόνων τοῦ οὐρανοῦ.*

Ursin. p. 108.

LIX. Athen. III. p. 85. E. *Καλλίας δ' ὁ Μυτιληναῖος ἐν τῇ περὶ τῆς παρ' "Αλκαῖου λεπάδος παρὰ τῷ "Αλκαῖου φησὶν εἶναι ὠδὴν, ἧς ἡ ἀρχή·*

πέτρας καὶ πολιῆς θαλάσσας τέκνον· ἧς ἐπὶ τέλει γεγράφθαι·

ἐκ λεπάδων χαύνοις φρένας ἃ θαλασσία λεπάς. ὁ δ' "Αριστοφάνης γράφει ἀντὶ τοῦ λεπὰς χίλυσ κ. τ. λ.

Ursin. p. 105. Blomf. L. In secundo versu Casaub. leg. coniciebat: *ἐκ λυπάων δ' ἱαῖνοι σε φρ. ἃ θ. λ. vel ἱαῖνοις ὦ θ. λ.* ubi secundam v. λυπάων syllabam pro brevi habuisse videtur. Similiter Valck. ad Herod. p. 22, 26. *ἱαῖνοι* (voluit, puto, *ἱαῖνοι*) σ' ἃ θ. λ. Blomf. coni. *ἐκ λοπάδων σαῖνοις*, comparato loco Hipparchi apud Athen. III. p. 101. A. *ἐν λοπάσιν μ' εὐφραίνει μήτρης καλὰ πρόσωπα.* V. D. in Ephemerid. Jen. 1806. nr. 249. metrum esse putat, quale in scoliis saepe usurpetur (vid. Herm. elem. d. m. p. 695.), ideoque coni.

πέτρας καὶ πολιῆς τέκνον θαλάσσας

* *

ἐκ λεπάδων (χλιαῖνοι vel quod praefert) θαλῖνοι φρένας ἃ λεπάς.

D 2

θαλασσία enim adscriptum esse, ut alterum λεπάς a priore distingueretur. θαλύνοι comparat cum Bacchyl. θάλησι θυμόν Athen. II. p. 39. E. χάννοις mutari non necesse esse censet Schweigh. modo vel terminatio vel accentus mutetur (χαννοῖ σ'). Mihi non displicet: ἐκ λοπάδων γλαίνοι φρένας ἃ λεπάς.

LX. Athen. XI. p. 460. D. de voc. ποτήριον. καὶ Ἀλκαῖος· ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης δινομένη παρίσδον.

Ursin. p. 101. Blomf. nr. XXIX. Casaub. corr. ἐκ δὲ ποτ. πιώντες δειπνουμένη (vel Δεινομένης) παρίσδον. In Δεινομένης iam Ursinus inciderat; idem probat etiam Schweigh. (qui, quod mireris, de Dinomene, Gelonis patre, cogitat) et Blomf. et confirmatur fr. LXX. Quid sub voc. πώνης lateat, vix dixeris. Coniecerunt πίων, πιών, Blomf. πένης, sed vix intelligitur, quomodo e tam usitatis vocabulis illud monstrum existere potuerit. Pro παρίσδον ed. Venet. παρίσδων, MS. A. παρίσδωνι, e quo Schweigh. facit παρίσδω νιν, vi activa, *adsidere facio illum vel illos*. Metrum esse censet Blomf. e choriambico et iambico mixtum:

—υ—υ—υ—υ—|—υ—υ—υ—υ—

ut Anacreontis illud ap. Heph. p. 52. ἐκ ποταμοῦ πάνερχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά. itaque uno versu scribit:

ἐκ δὲ ποτηρίων πένης Δεινομένης παρίσδον.

quam tertiam formam Priapei ponit Herm. elem. d. m. p. 574. idem autem choriambicum ib. p. 423. V. D. in Ephemer. Ien. 1806. nr. 249. ἐκ δὲ ποτηρίων πίων ἰσομένη παρίσδον.

LXI. Athen. VII. p. 311. A. Ἀλκαῖος δ' ὁ μελοποιὸς μετέωρον φησὶν αὐτὸν (τὸν λίβρακα) νήχεσθαι. id est, *extantem supra summam aquas, vel suspensum et erectum animo, insidias undique caventem, fugitivo regi et sacerdoti Dianae Arianæ similem*. CASAUB.

Ursin. p. 108.

LXII. Plutarch. περὶ φιλοπλουτίας p. 525. A. (T. III. p. 115. Wytt.) χάριεν γὰρ ἅμα ταῖς ἡδοναῖς συνεκλεπεῖν τὰς ἐπιθυμίας, ὥς μήτε ἄνδρα φῆσιν Ἀλκαῖος διαφυγεῖν μήτε γυναῖκα.

Ursin. p. 107.

LXIII. Aristides Tom. II. p. 114. ed. Iebb. εἰ δὲ τινες καὶ ἄλλοι παραβοῶντες ῥητορικὴν ψέγουσι, μᾶλλον δὲ τονθοροῦντες, ἐκ τοῦ ψόφου τοξεύοντες κατὰ Ἀλκαῖον, — — τοσοῦτό μοι πρὸς τούτους ἀποκεκρίσθω, ὅτι ῥητορικῇ παρὰ πόδας διδύασι τὴν δίκην.

LXIV. Plutarch. de defectu orac. p. 410. C. (T. II. p. 681. Wytt.) θαυμασάντων δὲ τῶν παρόντων, τοῦ δὲ Δημητρίου καὶ γέλοιον φήσαντος εἶναι, ἀπὸ μικρῶν πραγμάτων οὕτω μεγάλα θηρᾶν, οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας, ἀλλὰ Θρυαλλίδι καὶ λύχνῳ τὸν οὐρανὸν ὁμοῦ καὶ τὰ σύμπαντα μεθιστάνας — — ὁ Κλεόμβροτος ἔφη etc.

LXV. Stob. Tit. XCVI. p. 387. Grot.

ἀργαλέον πενία κακὸν, ὕσχετον, ἃ μέγαν δάμνησι λαὸν ἀμηχανία σὺν ἀδελφεῷ.

Ursin. p. 104. Blomf. XXVI.

LXVI. Hephaestio p. 6. (p. 16. ed. Gaisf.) καὶ μάλιστα ἐν τῇ προτέρᾳ συλλαβῇ τελικὸν ἢ τὸ ἄφωνον, τῆς δὲ δευτέρας ἀρχικὸν τὸ ὑγρόν, οὐκέτι γίνεται κοινὴ συλλαβή, ἀλλ' ἀντικρὺ μακρὰ, ὥς παρὰ Ἀλκαίῳ· ἐκ με λάσας ἀλγέων.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XLVIII. „Sic recte distinxit Bentley post Horatium p. 709. (pro ἐκ με λάσας ἀλγέων). Imitatur nempe Alcaeus Homericum ἐκ δέ με πάντων Αἰθύναι, ὅσο' ἔπαθον, aut aliquid simile.“ GAISF. Blomf. ἐκ με λάσας ὠλγ.

LXVII. Hephaestio p. 54. (p. 58. ed. Gaisf.) τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνην τὴν τελευταίαν ἔχον ἱαμβικήν, καλείται Ἀσκληπιάδειον, οἷον τὸ Ἀλκαίου·

ἦλθες ἐκ περὶτων γῆς, ἔλσφαντίαν

λαβὰν τῷ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

Ursin. p. 105. Blomf. nr. XXXII. qui ἦνθες scripsit et γῆς. „ἦλθεν Fl. H. ἦλθον B.“ GAISF.

LXVIII. Hephaestio p. 55. (p. 60. ed. Gaisf.) τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἐκκαίδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ τρίτον ὄλον Σαπφοῦς γέγραπται, πολλὰ δὲ καὶ Ἀλκαίου ᾄσματα·

Νύμφαις ταῖς Διὸς ἐξ αἰγιόχω φασὶ τετυγμέναις.

Ursinus p. 105. Blomf. nr. XXII. qui ταῖς dedit, Νύμφαις ταῖς — τετυγμέναις pro accus. aeol. habens, et φασί, ut Priscian. p. 50. Pro τετυγμέναις Fl. B. τετικμέναις, H. τετυομέναις.

LXIX. Hephaestio p. 59. (p. 67. ed. Gaisf.) καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικά, ὡς παρ' Ἀλκμῶνι — — — Ἀλκαίῳ δὲ πολλὰ, ὥσπερ καὶ τόδε·

Ἐμὲ δειλῶν, ἐμὲ πασῶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

Ursin. p. 104. Blomf. nr. XXXVI. Turneb. πόδ' ἔχοισαν, Fl. B. H. παῖδ' ἔχ. C. πεδ' ἔχ. πεδέχοισαν i. e. μετέχουσιν Stanlei. ad Aeschyl. Choeph. 587. et Benti. ad Hor. Carm. III, 12. De eodem metro Heph. p. 67. (p. 120. ed. Gaisf.) ἐξ ὁμοίων δέ ἐστιν, ἅπερ ὑπὸ ποδός, ἢ συζυγίας, ἢ περιόδου καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὁρισμένου, ὡς ἐὰν τεταγμένος ἀριθμὸς ᾗ, οὐκ ἐστιν ἐξ ὁμοίων, ἀλλὰ κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή· ἐμὲ δειλῶν, ἐμὲ πασῶν κακοτάτων πεδέχοισαν. ἅπειρος μὲν γάρ τις ὢν φήσειεν ἂν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρούμενον· ἡμεῖς δὲ, ἐπειδὴ κατὰ δέκα ὀρῶμεν αὐτὸ συζυγίας καταμετρούμενον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι φαμέν. Ex

quo intelligitur, carmen hoc Alcaeï decapodiis Ionicis, i. e. systematibus e decem pedibus ita cohaerentibus, ut neque hiatui indecoro, neque syllabae ancipiti locus esset (Herm. elem. d. metr. p. 472.), scriptum fuisse, quem ad modum Bentl. carmen Horatii 12. l. III. disposuit, Boeckhius autem de gr. trag. princ. p. 317. locum Eurip. Baech. 79 sqq. 95 sqq. Quodsi ex eo, quod Horatius in illo carmine Alcaeï numeros secutus est, argumentum etiam utriusque carminis simile fuisse coniecere licet, ut Horatii carmen ad puellam scriptum est, amore Hebrï aestuantem, sic in Alcaeï carmine puella gravi amore saucia miseram sortem suam conquerens inducta fuisse videtur.

LXX. Hephaest. p. 51. (p. 90. ed. Gaisf.) ἔνδοξόν
 ἐστὶ καὶ ἐπισύνθετον καὶ τὸ διπενθημιμερὲς, τὸ ἐγκωμισλο-
 γικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς
 καὶ ιαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν καὶ Ἀλκαῖος ἐν
 ᾠματι, οὗ ἡ ἀρχή·

ἥ ῥ' ἐτι Δινομένη τῷ Τυρράκῃ

τύμενα λιμπρὰ κ' αὖτ' ἐν μυρσινήφ.

Ursin. p. 104. Blomf. nr. XL. Longas criticorum disputationes, quibus tamen nihil effectum est, Pauwii, Arnaldi, Dorvillii (vann. crit. p. 471 sqq.) conguessit Gaisford p. 343 sqq. ἥ ῥ' ἐτι (pro quo Pauw. ἦρ ἐτι, *ver adhuc est*, i. e. *fortuna prospera et rerum status maxime laetus*) firmatur loco Apollon. Dysc. in Bekkeri anecd. T. II. p. 490. secundum quem una voce ἦρ' i. e. ᾠρ' scribendum. — Pro Δινομένη Fl. H. δινομένη. Alcaeum more gentis suae (v. Koen. ad Gregor. p. 587. 597. ed. Lips.) Δινομένην scripsisse e consentiente apud Hephaest. et Athen. (vid. fr. LX.) scriptura suspicatur Hermann. elem. doctr. metr. p. 597. De Dinomene, Gelonis patre, quinquaginta certe annis iuniore, cogitantem Pauwium acerbe perstrinxit Dorvill. l. c. —

Mox Codd. τῷ τυρράκιῳ. in Monac. tantum τῷ cum signo lacunae. Arnaldus legendum coniciebat τῷ Τυρακίῃ, propter Tyracienses a Plin. III, 8. memoratos. Apud Steph. memorantur Τυρακίνας, πόλις Σικελίας. Vibius Sequester paludem Syracusis nominat Tyraca sive Tyrrhacam. Sed quis sciat hodie, — verba sunt Hermanni l. c. — quis pagus aut quod oppidulum fuerit, unde ortus erat ille Dinomenes. Secundus versus mendosus esse convincitur secunda syllaba voc. κέαρ' brevi, pro qua longam metrum requirit. Monac. ἴλαμπρὰ κέκτ' ἐν μυρσίῳ. Herm. l. c. tentabat τάρμενα, Λαμπρακέα τ' ἐν μυρσινῶνι. Mihi in mentem venit: τάρμενα λαμπρὰ κέκλακτ' ἐν μ. a dorico vel aeol. κλαξῶ i. e. κλείσω, κέκλακται pro κεικλισμένα ἐστί. vid. Valck. Epist. ad Röver. p. LXII. ad Theocr. Adon. p. 334. ἴλαμπρῶν pro ἴλαμπρῶν vel ἴλαμπρῶν dictum accipio.

LXXI. Apollon, Alex. περὶ ἀντωνυμίας p. 358. (cf. Maitt. Excerpta p. 425. B.) Σαφές ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσνέμεται, καθὼ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος·

ὥστε θεῶν μηδέν' Ὀλυμπίων

λύσαι ἄτερ Ἑῖθεν.

Blomf. nr. LVII. Apparent vestigia metri choriambici. Fortasse fr. locum habuit in fabula Tantalī: saxum supra caput Tantalī ita firmiter suspendit (ἀλύσεις χρόναις ap. Eurip.) Iuppiter, ut nemo deorum ipso invito solvere posset.

LXXII. Ibid. p. 581. (cf. Excerpt. Maitt. p. 560. ed. Sturz.) ἡ ἀμῶν παρὰ Δωριεῦσι καὶ συναρθρον γενικὴν σημαίνει ἀκόλουθον τῇ ἀμός· πῇ μέντοι διαίρεσει ἡ πρώτη τυπος διαλλάσσει τῆς κτητικῆς, οὐκέτι τὸ αὐτὸ ἀναδεχόμενης. ὁμοίως Αἰολεῖς. Ἀλκαῖος·

μηδ' ὄναις τοι σπλεας υμεῶν παρέχων.

Blomf. nr. LXII. In Exc. Maitt. dedit τοι πλεας. Sed in codice σ finale cum seq. π. ductu continuo cohaeret, quod fieri solere, quoties σ, π aut τ sequatur, notavit Bast Append. ad Epist. crit. p. 12 sq. Cf. idem ad Gregor. Cor. p. 600. not. * ubi Hasium πέλας legere monet. ὀνίαις est pro ἀνίας. Sed pro ὑμέων legendum videtur ἁμέων, quum ibi de hac forma agat Apollon. de ὑμέων sequente demum pagina. Itaque totum fragmentum sic legendum videtur, ut dedit Blomf.:

μηδ' ὀνίαις τοῖς πέλας ἁμέων παρέχειν.

LXXIII. LXXIV. LXXV. LXXVI. Ibid. p. 363.

καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη·

ἐμ' αὐτὰ τοῦτ' ἐγὼν σύννοϊδα·

ἐμ' αὐτῶ παλαμάσομαι.

ἀλλ' ἐμάχετο τό·

νόον δ' ἐαυτῶ πάμπαν ἀεῖρρει (sic codex. v. Bekker p. 454.)

ἅπερ ἀσύνηθες ἐν ἀπλότῃ μὴ οὐχὶ τὸ ε προσλαμβάνειν, καὶ ἐτι ὁμοίως παρὰ τῶ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἐβδόμῳ·

σὺ δὲ σαντῶ τομασεση ἀλλὰ σαντῶ μετεχὼν
αβασ προσποσιν.

Quatuor postrema, omisso primo ἐμ' αὐτὰ τοῦτ' ἐγ. σ. quod Sapphonis esse dicit, Blomf. habet nr. LVIII. LIX. LX. LXI. In primo si pro τοῦτ' legeretur τόδ', esset hic etiam numerus choriambicus: - υ ἐμ' αὐτὰ τόδ' ἐγὼν σύννοϊδα, ut in secundo: - υ ἐμ' αὐτὰ παλαμάσομαι.

In tertii genuinum grammatici textum hunc esse: ἀλλ' ἐμάχετο τό· νόον δ' ἐαυτῶ πάμπαν ἀεῖρρει, testatur Bast. ad Gregor. Cor. p. 280. haec addens: μάχεσθαι sic usurpatum, ut significet contrarium esse in aliorum etiam grammaticorum scriptis satis crebro occurrit, e. c. regul. de prosod. p. 437. Hermann. τὸ ἄγνος καὶ ἀνδρόγυνος οὐ μάχεται. σύνθετα γὰρ ἐστίν. cf. id. in Add.

p. 888. Bekker. in textu dedit ἀέδρεται. sic sane metrum Alcaicum recte se habet:

νόον δ' ἐαύτω πάμπαν ἀέδρεται.

sed hoc vix patitur vox ἐαυτῶ vel ἐαύτω, quae si ἀέδρεται verum esset, pro αὐτοῦ accipienda esset. Pro ἀλλ' Blomf. scribendum coni. Ἀλκαῖος. et hoc fragm. cum fr. LXXXIV. coniungendam censet.

Quae sequuntur duo diversa fr. esse, monuit iam Bekker. ad l. c. οὐ δὲ — ἔση et ἀλλὰ — προσποσιν, legendum coniiciens: οὐ δὲ σαύτω τομίαις ἔση i. e. ταμίαις. Sic etiam Bast. ad Gregor. p. 906. ad p. 600. not. *.

Quantum ita emendat Blomf. ἀλλὰ σαυτῶ μέγ' αὐχὼν Ἄβας πρὸς πόσιν, *maritum Herculem*. Sed hoc est hariolari.

LXXVII. Id. p. 582. B. Αἰολεῖς ὑμμένων. Ἀλκαῖος·
οἳ τινες ἐσθλοὶ

ὑμμένων τε καὶ ἁμμένων.

Blomf. nr. LXIII.

LXXVIII. Id. p. 383. C. (Exc. p. 430. B.) ὁμολογουμένης δὲ τῆς διὰ τοῦ ἰ γραφῆς, πάλιν τινὲς ἐπιθανεύσαντο, εἰσηγούμενοι τὸ εἰ ἐγκείσθαι· καθάπερ γὰρ τῷ ταχεῖς παράκειται τὸ ταχέσιν, οὕτω καὶ τῷ ἡμεῖς τὸ ἡμέσιν, τό τε ἐν τετάρτῳ Ἀλκαίου ἁμμέσιν πεδάορον οὕτω φέρεσθαι ἀπὸ τοῦ ἡμέσιν.

Blomf. nr. LXV. πεδάορον est ex em. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 244. Codex παιδα ορον. Hesych. παλλύρον, μετώρον. Lege πεδάορον Valck. ad Eurip. Phoen. 1054.

LXXIX. Idem p. 387. B. (Exc. p. 431.) ὑμᾶς. καὶ ὑμέας ἀκολούθως τῇ ἡμέας. — — ὕμμε Αἰολεῖς·
τὸ γὰρ θεῶν ἰότητι ὕμμε λαχόντων γέρας ἄφθιτον
ἀνθήσει,
Ἀλκαῖος πρῶτον.

Blomf. nr. LXIX. Cod. ἰσότητι ὕμνε λ. ἄφικτον θήσει γέρας. Ut Bekker. dedit, est metrum choriambicum, et carmen ad τὰ διχοστάσιαστικά referendum videtur: *honor enim ille deorum, qui vestram tutelam sortiti sunt, voluntate incorruptus florebit, si re fortiter gerenda tyrannum expuleritis. Sed Bast. ad Greg. p. 224. not. ** pro ἄφικτον coni. ἄφικτον, et Θησῖ pro θήσει, addens: sed nihil extundo, quod satisfaciat.

LXXX. Idem p. 588. B. σφε — — ἄσφε Διολεῖς·

ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σάως,

Ἀλκαῖος δευτέρω.

Blomf. p. LXX. Bast. ad Gregor. p. 254. σώσων emendat. Idem vel σώωσα placet Bekkero p. 463. Friedmanno de med. syll. pent. p. 333. nihil mutandum videtur, laudanti Maïtt. de dial. p. 422. ed. Sturz. et metri Alcaici proprie sic dicti esse, quod equidem in verbis illis agnoscere non possum.

LXXXI. Idem p. 395. A. (Exc. p. 565.) ἡ τε δὲ Δωρικὴ τῇ σὸς ὁμωνυμεί. καὶ κοινῶς μὲν πού φησιν ὁ ποιη-
τῆς, σὸς δὲ πού ἐκφυγε κῆρας ἀδελφεός, Δωρικῶς δὲ τὸ πατήρ τεός, — — καὶ παρ' Διολεῦσιν· Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ·

τὸ δ' ἔργον ἀγήσατο τεὰ κόρα·

καὶ,

οἶκῳ τε περ σῇ καίπερ ἀτιμίαις

ὁ αὐτὸς κοινῇ ἔδει.

Blomf. nr. X. XI. In Cod. legebatur Ἀλκαῖος ἕνα, quod iam correxit Toup. Append. ad Theocr. p. 5. (p. 437. ed. Heind.) et nuper Bast. ad Greg. p. 616. Pro ἀγήσατο Toup. ἀγάσατο ab ἀγάσμαι, adscripto loco Oppian. Halicut. II, 628. δελφίνων κἀκείνο πανέξοχον ἔργον ἀπούων ἡγασάμην. Censor Maïttairii Sturz. in ephemerid. Ien. priorem versum sic refingit, ut existat

choriambicus: τὸ δ' ἔργον ἀγῆσαιτο τὰ κῶρα, quam correctionem haudquaquam improbabilem vocat Bast. in Add. ad Greg. Cor. p. 907. Ita choriambis una syllaba brevis praefixa erit, cuius nescio an nullum aliud exemplum exstet. — In altero fragm. recte οἶκω τε πὲρ σοῦ scripsit Bast. ad Greg. Cor. p. 616. id est, περὶ τε τοῦ σοῦ οἴκου. Sed sensus fragmenti latet, quum gramm. illud a reliquis avulsum citaverit.

LXXXII. Hesych. ἐπιπνεύων, ἐπιβλέπων, Διολεῖς, καὶ Ἀλκαῖος· ἦπου * συναγανδρωνδασμένον στρατὸν νομισμένοι πνέουσα.

Blomf. nr. LXXII. Coniecturas VV. DD. cognoscere licet ex Albertio. Toup. Emend. in Suid. et Hesych. T. IV. p. 295. Lege: Συνήγαγ' ἀνδρῶν δυσμενῆ στρατὸν νομὺς Μένος μὲν ἐπιπνεύοντα — — hac addita nota: „Ita in margine Hesychii. Lego, Συνήγαγ' ἀνδρῶν δυσμενῆ στρατὸν, μένος Ἐπιπνέουσα. — — Viri docti in hisce Alcaeï emendandis nullam metri rationem habuerunt.“ Ego tamen vereor, ne dum iambici metri tantum rationem habent VV. DD. a vero longius aberraverint. Iambici enim senarii in Alcaeï reliquiis non inveniuntur. In Hesych. MS. lacunae nullum vestigium est. Pro πνέουσα haud dubie legendum ἐπιπνεύουσα, ut glossae satisfiat. Priora sic legenda esse coni. Blomf. καὶ Ἀλκαῖος δῆπου· συνᾶγεν ἀνδρῶν δ. postrema expedire se non posse confitetur.

LXXXIII. Idem. Τετραβαρήων, πλίνθων καὶ τάγματα. Ἀλκαῖος.

Blomf. nr. LXXIII. Τετραβαρήων MS. Sed in Ald. ceterisque edd. Τετραβαρή, π. errore hypothetae, qui compendium litterarum ων pro accentu circumflexo habuit. Pro καὶ τάγματα VV. DD. em. κατύγματα.

LXXXIV. Suid. Harpocr. Photius. Τετύφωμαι, ἀπὲ τοῦ ἐμβροβρόντημαι, ἔξω τῶν φρετῶν γέγονα, ἥτοι ἀπὸ τῆς βροτῆς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν Τυφῶνα καταφερομένων σκηπτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθρόως καταδρόαγέντα. Ἀλκαῖος· Πάμπαν δὲ τυφῶς ἐκ δ' ἐλέγεται φρένας.

Ursin. p. 106. Blomf. nr. VIII. Pro ἐκ δ' ἐλέγεται Photius ἐκ δελέγεται φρ. unde Toup. Em. in Suid. III. p. 176 sq. π. δὲ τ. ἐκ δ' ἔλετο φρ. respexisse Alcaicum existimans ad Il. ζ', 234. ἐνθ' αὐτὲ Γλαῦκος Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Probat emend. Gaisford. ad Hephaest. p. 337. Sed quid sibi vult duplex δέ? Propius ad verum Blomf. ἐκ. Φέλετο φρένας.

LXXXV. Proclus ad Hesiod. ἔργ. 721. Ἀλκαῖος· αἶ κ' εἰποῖς τὰ θέλεις, ἀκούσας τὰ κ' οὐ θέλεις.

Ursin. p. 104. Blomf. nr. LXXXII. Comparant Proclus et Tzetz. l. c. Hom. Il. υ', 250. ὅπποδ' κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖδ' κ' ἐπακούσας (Tz. κ' ἐπακούσεις). Graev. lect. Hesiod. p. 586. ed. Loesn. Terent. Andr. V, 4, 17. si mihi pergit, quae vult, dicere, ea, quae non vult, audiet. Recte Blomf. et V. D. in Quart. rev. XVIII. p. 364. scripserunt αἶ κ' εἴπης τὰ θ. sed male iidem ἀκούσεις τὰ κ' οὐ θέλεις. Nam verbi ἀκούω nullum aliud futurum antiquis in usu fuit, nisi ἀκούσομαι. vid. Iacobs. ad Anthol. Palat. Praef. p. L. Tum debebat saltem dici τὰ κ' οὐ θέλεις.

LXXXVI. Schol. Theocr. VII, 112. Ἀλκαῖος·

Εὐρος κάλλιστος ποταμῶν.

Ursin. p. 106. Blomf. nr. LII. De Hebro Thraciae flumine sermonem esse ostendit locus Theocriti, in quo etiam εὐρον legi in edd. Salamandr. et Farr. monet Reiske. Ἐβρος est in Cod. MS. apud Gaisf.

LXXXVII. Etymol. M. p. 264, 14. δηλος καὶ εὐ-
δηλος παρὰ τὸ δῆλον τὸ εὐρίσκω — — ἢ ὅτι πρῶτον ἐστὶ
τὸ δέω τὸ σημαίνειν τὸ εὐρίσκω· οὐ μέμνηται Ἀλκαῖος·

ἐγὼ μὲν κ' οὐ δέω ταῦτα μαρτυρεῦντας
— — ἀπὸ δὲ τοῦ δέω κατ' ἐκτασιν δῆλω· ἀφ' οὗ τὸ δηλος.

Blomf. nr. XLIII. qui, quum ediderit ἐγὼ μὲν οὐ
Ἰδέω τ. μ. et insuper coniiciat legendum ἐγὼ μὲν οὐ
δῆλω — — declarat se Etymol. locum negligenter in-
spexisse. Cf. Etym. p. 263, 47.

LXXXVIII. Etymol. M. p. 521, 35. κνάψω. ἀπὸ
τοῦ κνώ γίνεται κνάπτω, ὡς χῶ χάπτω, καὶ ῥηματικὸν
ὄνομα κνάφος. σημαίνει δὲ τὸ ἀκανθῶδες φυτὸν, ὃ τὰ ἄθι-
κτα τῶν ἱματίων ἐπισύροντες κατεργάζονται. Ἀλκαῖος, Μῆ
μέγαν περὶ κνάφον περιστεῖχει ἓνα κύκλον.

Blomf. nr. XLIV. qui pro περιστ. ἓνα κ. coniicit
περιστρέφειν ἀνὰ κύκλον, laudans Hesych. v. κνάφου δίκην,
et Polluc. X, 135. ἀνά verum videtur; sed quidni lo-
cutionem a re fullonia petitam ad aliud quid transtu-
lisse poetam dicamus? Mihi vero color orationis et
metri genus Alcaicum potius Comicum prodere videtur:
metrum enim videtur iambicum:

— — — μὴ μέγαν περὶ.

κνάφον περιστεῖχ' ἀνὰ κύκλον — — —

LXXXIX. Etymol. M. p. 639, 31. αὐτοῦ δὲ τοῦ
οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον δὲν χωρὶς τῆς οὐ παμαθέσεως ἔχομεν
παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ,

κοῦδὲν ἐκ δενὸς γένοιτο.

Blomf. nr. XV. MS. Dorvill. apud Gaisf. ad Hephaest.
p. 337. habet καὶ κ' οὐδὲν ἐκ δενὸς γένοιτο. recte. Est
iambicus dimeter hypercatalectus, qualis tertius versus
est in strophā Alcaica.

XC. Harpocration, Suidas, Photius. Συνθικαὶ εἰ-
δός τι ὑποδήματός εἰσιν, ὡς Ἀλκαῖος ἐν ἡ (Harp. καὶ

Ἀλκαῖος ἐν πεντηκοστῇ ὁγδόῃ· καὶ) Σκυθικὰς ὑπο-
δοησάμενος. (Harp. ὑποδοησάμενοι. Suid. ὑποδυσάμενοι.)
Blomf. nr. LXXV.

XCL. Artemidor. Oneirocr. II, 25. ταύτης γὰρ τὸν
καρπὸν ἡσθιον οἱ Ἀρκάδες· καὶ ὁ Ἀρχαῖός φησι· Ἀρκά-
δες ἔσσαν βυβανηφάγοι.

Recte pro Ἀρχαῖος Ἀλκαῖος scripsit Meineke Cur.
crit. in comic. fr. p. 30. not. Metrum est choriambicum
... -υυ- | -υυ- | υ-

XCII. Apostol. XV, 83. πάλιν ἃ ὅς παρορίνει, ἐπὶ
τῶν παραινούντων τινὰ εἰπεῖν ἕκοντα ἃ οὐ βούλεται. Ἀλ-
καῖον ἢ παροῖρια.

Blomf. nr. LIII. qui citat Diogenian. VIII, 64. ὅς
ὀρίνει ἐπὶ τῶν βυβίων λέγεται καὶ ἑριστικῶν. Idem citat
Sophocl. ap. Plut. de aud. poet. p. 23. ed. Grot. Phar-
tarch. Amat. p. 1347. ed. H. Steph. quam apposite ad
h. l. non exputo. Si πάλιν ad proverbium ipsum per-
tinet, non grammatici aliud exemplum afferentis est,
metrum est Ionicum a minore. Ab ἃ ὅς incipit etiam
scolion ap. Athen. XV. p. 695, D. in Brunch. Anal. I.
p. 159. XX.

XCIII. Schol. Hesiod. Theog. 313. Τὴν Ἰθάκην δὲ
Ἀλκαῖος μὲν ἐννεακέφαλόν φησι, — Σιμωνίδης δὲ πεντη-
κοντοκέφαλον.

Ursin. p. 108.

XCIV. Schol. Nicandr. Ther. 613. Ἀλκαῖός φησιν
ἐν τοῖς περὶ Ἀρχαμανακτίδην (sic pro Ἀρχααν. Meineke
quaest. scen. apoc. sec. p. 55. not.) καὶ τὸν πρὸς Ἐρυθραίους
(sic idem pro — θραῖον) πόλεμον φανῆναι τὸν Ἀπόλλωνα
καθ' ὕπνους, ἔχοντα μυρικήν κλῶνα.

SINGULA VOCABULA.

XCV. Hesych. v. "Αμ' ἡμέρα, 'Αλκαίω ἄμ' ἡοῖ. Blomf. nr. LXXI. Transponenda esse verba, ut scribendum ἄμ' ἡοῖ 'Αλκ. ἄμ' ἡμ. e serie verborum monuerunt Is. Vossius et Alberti.

XCVI. Pollux IV, 169. Κύπρον δὲ τὸ οὕτω καλούμενον μέτρον (sic Iungerm. e MS.) εὖροις ἔν καὶ παρὰ 'Αλκαίω ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ μελῶν. Id. X, 113. καὶ παρὰ 'Αλκαίω τῷ μελοποιῷ ἐν δευτέρῳ μελῶν κύπρος.

Omisit Blomf. Hesych. κύπρος, μέτρον σιτήριον.

XCVII. Etymol. M. p. 76, 51. ἀμάνδαλον τὸ ἀφανὲς παρὰ 'Αλκαίω. ἀμαλδύνω, ἀμάλδανον τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον καὶ ὑπερθέσει ἀμάνδαλον.

XCVIII. Idem p. 181, 44. 'Αχνάσδημι κακῶς παρὰ 'Αλκαίω. ἔστιν ἄχω, παράγωγον ἀχάζω, ἀχάζημι, καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς σ καὶ δ, πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀχνάσδημι. οὕτως 'Ηρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Blomf. nr. LIV. Cf. Koen. ad Greg. p. 294. (p. 620. ed. Lips.)

XCIX. Idem p. 290, 48. "Εστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι πολλάκις αἱ διάλεκτοι κλίνουσι ταῦτα (τὰ ἀριθμητικά), ὡς παρὰ 'Αλκαίω, εἰς τὸν δυοκαίδεκα, ἀντὶ τοῦ δυοκαίδεκα. Blomf. nr. LXXVIII.

C. Idem p. 319, 50. "Εθηκε σημαίνει β', τὸ προκατέθηκεν, ἢ ἐποίησεν — — ἀφ' οὗ καὶ θέσις ἢ ποιήσις παρὰ 'Αλκαίω.

Omisit Blomf.

CI. Idem p. 377, 19. 'Εξρέντι παρὰ 'Αλκαίω, ἀπὸ τοῦ ἐρῶ ἢ ἐρῶν περισπωμένου, ἢ μετοχῇ ἐρρέεις ἐρρέντος· καὶ ὡς παρὰ τὸ ἐθέλοντος ἐθέλοντι, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐρρέντος ἐρρέντι.

Omisit Blomf.

CP. Idem p. 454, 12. (ἡπιάλος καὶ ἡπιᾶλης καὶ ἡπιό-
λης, σημαίνει τὸν ῥιγοπύρετον καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις
ἐρχόμενον. — —) ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη.

Omisit Blomf. Eustath. ad Od. λ', p. 1687, 50. ἔτι
προσθεῖτον καὶ ὡς τὸ ἐκαὶ ῥηθὲν πάθος ἤγουν τὸν ἐπεύλιην
ἐπεύλιην κατὰ παλαιὰν παρυσμησίωσιν ὁ Ἀλκαῖος λέγει.

CHH. Photius p. 12. Ἄγωνος κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ
τοῦ ὁ ἄγων· ἀπὸ δὲ γενικῆς σχηματισθῇ. οὕτως Ἀλκαῖος
ὁ λυρικὸς πολλὰκις ἐχρήσατο.

Omisit Blomf. Hesych. ἄγωνον τὸν ἄγωνα. Αἰολεῖς.

CIV. Idem p. 194. Μετρήσαι ἐπὶ τοῦ ἀριθμῆσαι.
Ἀλκαῖος.

CV. Idem p. 317. Suid. v. Πιτυάνη. Πιτάνη εἰμί.
αὕτη παρὰ Ἀλκαίῳ κεῖται. λέγεται δὲ κατὰ τῶν πυκναῖς
συμφοραῖς χρωμένων ἕμα καὶ εὐπραξίαις (εὐπραγίαις Zen.),
παρ' ὅσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συμβεβηκέναι (D. et Suid.
συνέβη) πράγματα, ὧν καὶ Ἑλλάντικος μέμνηται· φησὶ γὰρ
αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι, καὶ πάλιν ὑπὸ Ἑρυ-
θραίων (sic Zenob. et MSS. Paris. Suid. pro Ἑρετριέων)
ἐλευθερωθῆναι.

Ursin. p. 108. Blomf. nr. LXXIV. Sumta haec
sunt e Zenob. V, 6.

CVI. Eustath. ad Il. β'. p. 514, 41. Rom. ἀγέρωχοι
δὲ οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες, ἵνα εἴεν ἀγεράοχοι, καὶ ἐν σιται-
ρέσει ἀγέρωχοι κατ' ἐπίτασιν τῶν ἀπλῶς γεμαρῶν. δηλοῖ δὲ,
φασίν, οὕτως ἢ λέξις τοὺς σεμνοὺς, οἷς Ἀλκαίῳ βούλεται.
Ἀλκαῖος δὲ, φασί, καὶ Ἀρχίλοχος ἀγέρωχον τὸν ἄκοσμον καὶ
ἀλαζόνα οἶδε, τοῦτο δὲ ἴσως ἐκ μεταφορῆς τοῦ ὑπερημέμενου
καὶ ὑπερφανοῦς, ἐξ οὗ πλεονασμῷ τοῦ ἡ ὑπερήφανος, καὶ
τοῦ κούφου καὶ ἐλαφροῦ, ὅς ἄγοιτο ἂν ῥᾶον ὑπὸ ὄχου ἤγουν
ἄρματος.

Omisit Blomf. Quod Suidas habet et Gramm. ap. Bekker. anecd. p. 374, 20. ἀλαζών, ὁ ἀλώμενος. οὕτως Ἀλκαῖος, ad Alcaicum Comicum pertinere videtur.

CVII. Idem ad Il. ε. p. 518, 35. ἔσται δὴ καὶ Ἄρευσ εὐθελῖα, ἥτις παρ' Ὀμήρῳ μὲν οὐκ ἔστι, παρὰ δὲ Ἀλκαίῳ εὐρέθῃ, οὗ καὶ χοῆσιν προαγαγὼν (Ἡρωδιανὸς) λέγει καὶ ὅτι βεβαρυτόνῃται μόνον ἐκ πάντων τῶν εἰς εὖς, ὡς Αἰολικόν. Αἰολέων γὰρ ἴδιον τὸ βαρυτονεῖν.

CVIII. Idem ad Il. ε. p. 603, 34. ἐν δὲ τοῖς τοιούτοις λέγει ὁ αὐτὸς (ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης) καὶ ὅτι τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον ἄνεμον κατάρῃ λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἡ Σαπφώ, διὰ τὸ κατωφερῇ ὁρμῇν ἔχειν.

Blomf. nr. LXXVII.

CIX. Idem ad Il. σ'. p. 1155, 40. τείρεα δὲ ἢ παρὰ τὸ εἶρειν γίνεται τὸ λέγειν. ἔχουσι γάρ τινα σημασίαν, ὡς καὶ Ἄρατος δηλοῖ. ἢ ὡς πρὸ βραχέων εἴρηται, παρὰ τὸ τείρειν, καθὰ καὶ τοῦτο ἐν τοῖς τοῦ Γεωργίου κεῖται. πολλοὶ γὰρ, φησὶν, ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονυῦνται γινόμενοι ἀερόβλητοι, ὡς ἐκ τῆς βροντῆς ἐμβρόνητοι. ἐφανέρωσε δὲ, φησὶ, τὸ ἐ Ἀλκαῖος εἰπὼν τερέων δίχα τοῦ ε.

CX. Idem ad Od. θ'. p. 1596, 5. Σικελοὶ καθ' Ἡρακλείδην τὸ α τῶν περισπωμένων εἰς ω μετατιθέουσιν, οἷον πεποίηκα πεποιήκω. οὕτω δὲ καὶ πέφυγα πεφύγω καὶ κατὰ Ἀλκαῖον πεφύγγω.

CXI. Idem ad Od. κ'. p. 1648, 5. λέγει Ἡρακλείδης καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φθείρω γίνεται κατὰ Δωριεῖς φθαίρω, ἀφ' οὗ τὸ ἐφθάρκα, καὶ ἐκ τοῦ κτείνω κταίνω Δωρικώτερον παρ' Ἀλκαίῳ.

CXII. Idem ad Od. ξ'. p. 1759, 25. λέγει δὲ (Ἡρακλείδης) καὶ χοῆσιν εἶναι τοῦ ἔον παρὰ Ἀλκαίῳ.

CXIII. Zenob. Prov. II, 18. Αἶξ Σκυρία. Χρύσι-
πός φησιν ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων τετάχθαι
τὴν παροιμίαν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἡ αἶξ.
ἄλλοι δέ φασιν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι διὰ τὸ πολὺ
γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. μέμνηται Πίνδαρος καὶ
Ἀλκαῖος.

Ursin. p. 108. Blomf. nr. LXXX.

CXIV. Zenob. V, 50. Ὁ Κρής τὰν θάλασσαν.
ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι, ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων
ἢ παροιμία ἐστίν, ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρήτες ἐγένοντο.
μέμνηται ταύτης καὶ Ἀλκαῖος.

Ursin. p. 108. Blomf. nr. LXXIX. Schol. Aristid.
T. II. p. 158. ὁ Κρής ἀγνοεῖ τὴν θάλατταν παροιμία ἐπὶ
τῶν εἰδότων μὲν, προσποιουμένων δ' ἀγνοεῖν, ubi Alcmanem
sive huius proverbii sive alterius ὁ Σικελὸς τὴν θάλασ-
σαν auctorem laudat. Vid. Welcker. fr. Alcman. p. 66.

CXV. Schol. Arist. Av. 1647. ὅτι τῷ διαβάλλεσθαι
χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπιτυᾶν. — παρόμοιον δὲ καὶ τὸ Ὀμη-
ρικόν, παραβλήθην ἀγορεύων, καὶ παρ' Ἀλκαίῳ, πα-
ραβάλλεταί σε.

Ursin. p. 109. Omissum in sylloge addidit Blomf.
Mus. crit. VI, p. 257. In edit. Lips. est nr. LXXXVI.

CXVI. Hesych. Τετράδων, ὄρνεόν τε. Ἀλκαῖος. vid.
Interpr. Hesych.

CXVII. Constantin. Lasc. de nom. et verbo fol.
116. b. ed. sine anno. ὦ Πολύδαμαν παρ' Ἀλκαῖου, ὡς γέ-
γραπται.

Blomf. nr. LXXXIII. cui locum debeo. Is ex
Apollonio Dyscolo sumtum suspicatur.

CXVIII. Athen. III. p. 73. E. F. de voce σικυός.
Ἀττικοὶ μὲν οὖν αἰεὶ τρισυλλάβως, Ἀλκαῖος δὲ δάκη, φησὶ,
τῶν σικύων, ἀπὸ εὐθείας τῆς σίκυς, ὡς στάχυς στάχυος.

Ursin. p. 108.

CXIX. Tryphon. Gr. πάθη λέξεων in Mus. crit. Cantabr. I. p. 34. XI. προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρὰ τε Ἰωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον ἄναξ Φάναξ, Ἑλένα, Γελένα. προστιθέασι καὶ τοῖς ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις. ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις καὶ Φρῆξις εἴρηται.

CXX. Priscian. p. 731. Putsch. Tom. I. p. 294. Krehl. *In femininis etiam Alcaeus νέπη pro νέπης posuit.*

Ursin. p. 108. Porson. ap. Kidd. p. 295. in egregio MS. scriptum esse testatur nepe pro nepes i. e. νηρή pro νηρῆς vel νηρηῖς. Pergit: *The transcribers of Latin MSS. whenever stopped by a Greek quotation, seldom performed their task like good workmen.*

I N C E R T A.

CXXI. Athen. XV. p. 695. B.

Ἀδμήτου λόγον, ὃ παῖρ, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνούς ὅτι δειλοὺς ὀλίγη χάρις.

Ursin. p. 103. Brunck. Anal. I. p. 157. XIII. Blomf. posuit inter fr. Sapph. XV. Mus. crit. Cant. I. p. 14. cum Volgero p. 119. Eustath. ad Il. β'. p. 326, 57. ed. Rom. ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σχολιὸν τι ἐν Ἀθήναις ἦν ἀδόκμενον, ὡς καὶ Παύσανίας φησὶν ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῷ λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτὸ, οἱ δὲ Σαπφούς, οἱ δὲ Πραξίλλης τῆς Σικωνίας. ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὐτῇ· Ἀδμήτου κ. τ. λ. Tum subiicit: ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἀλκηστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός. Eadem habet Eudocia p. 21. Praxillae tribuit Schol. Arist. Vesp. 1231. Pro φίλει Schweigh. dedit σέβου, quum in cod. A. scriptum re-

perisset φίλοι σέβου, in Epitome φίλους σέβου. Secundum versum sic citat Schol. Arist. τῶν δαίμων ἄπ. ποιούσ' ὅτι δαίμων ὄλ. γ. Cf. Jacobs. ad Anal. I. p. 302.

CXXII. Priscian. p. 554. ed. Putsch. *Aeoles τῇ v ascribunt o, non ut diphthongum faciant ibi, sed ut sonum v Aeolicum ostendant, ut Callimachus:*

Καλλιχόρου χθονὸς οὐρίας θουγάτηρ.

Blomf. in Add. p. 570. Pro *Callimachus* Bentl. ad Callim. fr. CCLVIII. p. 532. *Alcaeus* legi iubet, Valcken. ad Theocr. Adon. p. 279. *Alcman*, quia ου pro v inprimis Laconum sit. Callimachi nomen a Codd. MSS. Prisciani abesse Valcken. monuerat Bondam, et abest ab octo Codd. Krehlii T. I. p. 35. Welcker. ad Alcman. fr. p. 83. „pro οὐρίας Bentl. in ordinem recepit ὦ Ψεία, Priscianum aut vilipendens vel plane non capiens,“ mirum! quasi θουγάτηρ, quod Bentl. dedit, non accommodatissimum sit iis, quae Prisc. dicit. Ipse Οὐρίας littera maiuscula scriptum, pro Τείας accipit, quae urbs prope Aulidem et Tanagram sita erat. Ubi quum teste Strab. p. 404. natus esset Orion, eius vero filias, Metiochen et Menippen cecinerit Corinna, huic versum maiori iure tribuendum suspicatur. At Krehl. e Cod. Heidelb. χθονὸς οὐρίας θουγάτηρ.

CXXIII. Hephaestio p. 24. (23. Gaisf.) de logaedicis dactylicis: ἔστι δ' αὐτῶν ἐπισημότατα τὸ τε πρὸς δύο δακτύλοις ἔχον τροχαικὴν συζυγίαν, καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον.

καὶ τις ἐπ' ἑξαταῖσιν οἰκῆς.

Blomf. nr. XVII. Alcaei esse e solo nomine metri colligitur.

CXXIV. Id. p. 34. (59. Gaisf.) τὸ δὲ μέσση μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικὴν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον

πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα, ἐκατέρωθεν δὲ τὰς λαμβικάς, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἀπὸ σπονδαίου ἄρχεται; Ἀλκαϊκὸν καλεῖται δωδεκασύλλαβον, οἷον·

κόλπον σ' ἐδέξανθ' ἄγγαι Χάριτες Κρότον.

Blomf. nr. XXXIII. Pro Ἀλκαϊκὸν N. habet ἀλκαϊκόν.

*

C. ἀλκαϊκόν. Alcaeo tribuit etiam Gaisf. in Ind. Script. sub v. *Poetarum qui non nominantur.*

CXXV. Id. p. 54. (p. 59. Gaisf.) τῶν δὲ τετραμέτρων τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρὸν ἐστὶ τὸ τοιοῦτον·

κατθνάσκει Κυθέρη ἄβρὸς Ἀδωνις· τί κε θεῖμεν;
καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας.

Alcaeo tribuunt Blomf. et Gaisf. l. c. nec iniuria, quum metri genus ei poetae usitatissimum sit. Sed idem Sappho usurpavit, ut eodem iure poetriae adscribi possit. κατθνάσκει scripsit Benth. ad Horat. p. 710. et Hotchkis. ad h. l. κατερείκεσθε est e coniectura Pauwii, probata Wesselingio et Valcken. ad Herod. p. 250. pro κατερύκεσθε *).

*) Inter fragm. Alcaei H. Steph. p. 30. et F. Ursin. p. 104. retulerunt etiam locum citatum a Plut. π. τῆς ἡθ. ἀρ. T. II. p. 448. F. αἰδώς τε· δισσαὶ δ' εἶδιν, ἣ μὲν οὐ κακῇ, ἣ δ' ἄχθος οἴκων. Sed hi versus sunt Euripid. Hippol. 385. ut dudum monuit Theod. Canter. Var. lect. II, 18. Alcaeo tribuendum esse fragm. ap. Plut. T. II. p. 798. D. existimabat B. Martin. Var. lect. III, 12. quod ab aliis verius Piudaro adscribitur. vid. fr. Pind. p. 105. ed. Heyne. Blomfield. hoc etiam recepit nulla causa addita nr. XXXIX. ex Hephaest. p. 47. (p. 81. Gaisf.) τοιοῦτος εἰς Θήβας πάϊς ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος, et illud ib. μόλις μὲν Ἐννη λεπτὸν ἔχουσ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον. tum nr. LXIV. ex Apollonio π. ἀντων. p. 383. B. Αἰολαῖς ἄμμι· ἀλλὰ τις ἄμμι δαίμων. Versus apud Athen. VII. p. 316. C. — — ἔδω δ' ἐμαντὸν ὡς πολύπους, vel ut Schweigh. edidit, ὥσπερ πολύπους, Alcaei Comici esse vide-

E P I M E T R U M.

Quum hoc corpus reliquiarum Alcaeï ab anno 1819 usque ad annum 1825. in Fr. Aug. Wolfii scriniis lateret, qui illud analectorum litter. Tomo tertio destinaverat, nec ego illud vel precibus vel querelis vel minis adeo ab eo extorquere potuissem, factum est, ut quae per hoc tempus ad poëtam pertinentia observaveram, notare non possem et huic collectioni inserere, quumque tandem ante hoc biennium post mortem Wolfii scidulas istas per Viram S. R. Koertium, generum Wolfii, recuperassem, fragmenta ad suum quaque locum referre negligerem. Haec erant omnia illa fragmenta, quae ab Herodiano *περὶ μονήρους λέξεως* in libro a Guil. Dindorfio anno 1823. primum edito servata sunt, quaeque ne nunc quidem, nisi ab amico admonitus, addere in mentem mihi venisset.

Quae de voc. *οὐρανός* Herodianus p. 7, 25. disputat, ad fragm. XXVII. p. 27. pertinent. Verba Herodiani sunt: *Ἀλκαῖος δὲ εἰς ὡ ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα καὶ ὠρανός λέγων κατὰ τροπὴν τῆς οὐ διαφθόγγου εἰς τὴν ὦ, καὶ ἄνευ τοῦ ὠ ὀρανός, ὥστε τὸ ἐπιζητούμενον παρ' αὐτῷ λύνεται.*

XCFV. b. Idem p. 10, 25 sq. *εἴρηται δὲ ὁ δαίμων παρ' Ἀλκαίου διὰ τοῦ ᾠ, μένοντος τοῦ ν' οὐδέπω Πόσειδάων ἄλμυρόν ἐστιν φέλιξε πόντον.*

tur, ut praecedens fr. *ἔδω*, quo vix scriptor Atticus usus est, locum tueri potest, si cogites esse hoc vetus proverbium. Cf. Eustath. ad Od. ε. p. 1541, 33. *ὅθεν εἴρηται τὸ ἔδω δ' ἐμάντον οἷς πολύπους.* Quod vero Heynius Obs. ad Tib. I, 1, 25. ex Mureto, tanquam fragm. Alcaeï affert *λαοίς θάμνη ὑπὸ πλατάνου Καίματ' ὀπαρινοῖο φυγὼν κυνός*, versus sunt epigr. *ἀδισπότου*, quod vide in Anal. T. IV. p. 171. CCLX. ed. Jacobs. et in Iacobsii Anth. gr. T. II. p. 694. nr. 227.

Videtur hoc fr. ad τὰ διχοστασιαστικά referendum esse, et in eo Alcæus socios exsilii, et navigationis adhortatus esse, ut naves cōscenderent, dum placidum esset mare.

XCIV. c. Id. p. 27, 7. ὅτι de voc. κείνοθεν agit: ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κείνοθεν ἔστιν ὅπου ἀπεφῆνατο τὸ αὐτό· αἱ γὰρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ δὲ φοικῆνοθεν ἔμμεναι.

In voce φοικῆνοθεν latere κείνοθεν quis videt. De reliquis quid faciam, non habeo. An: αἱ γὰρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ, δεῖ οἱ (Φοί) κείνοθεν ἔμμεναι, sc. τὰ ὅπλα vel simile quid.

XCIV. d. Idem p. 54. extr. et 35, 1. ἐπὶ γὰρ τὸ πάρος ὄνειαρόν ἐκνεῖται, Ἀλκαῖος φησί.

Vocabuli πάρος priorem syllabam produci κατὰ διάλεκτον ibidem monet Herodianus. ὄνειαρόν videtur esse ab ὄνειαρ ductum, *utile* vel *iucundum*.

XCIV. e. Ibid. v. 15. inter vocabula disyllaba α prioris syllabae brevē habentia refert μάθος: Ἀλκαῖος· ἐκπατέραν μάθος.

Locus p. 44, 10. de voc. πιέζω videtur Alemanis, non Alcaeī, esse: προσέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαῖου διχῶς λέγεται (πιέζω et πιάζω) παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ α̃· τῷ δὲ σκομύνθῃ κατ' αὐτὸν κάραν μάβως ἐπίαζε. Hoc itaque Welckero sanandum relinquo.

Ad singula vocabula pertinet locus Herod. p. 24, 6. οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον οἶδα λέγουσι τρισυλλάβως, pro οἶδα.

INDEX SCRIPTORUM

E QUIBUS FRAGMENTA CONGESTA SUNT.

Apollonius Dyc. Exc. p. 430. B.	XV
π. ἀντων. p. 358	LXXI
- - - p. 363	LXXIII — VI
- - - p. 381	LXXII
- - - p. 382	LXXVII
- - - p. 383	LXXVIII
- - - p. 384	XV. XXV
- - - p. 387	LXXIX
- - - p. 388	LXXX
- - - p. 395	LXXXI
π. ἐπιβόημ. p. 613	LII
Apostolius XV, 83	XCH
Aristides T. I. p. 555	XI
II. p. 114	LXIII
II. p. 207	XI
Aristoteles de rep. III, 10	V
Rhet. I, 9, 20	XLI

Artemidorus II, 25	XCI
Athenaeus I. p. 22	XXVIII
II. p. 38	XXXIV
III. p. 73	CXVII
III. p. 85	LIX
VII. p. 311	LXI
X. p. 425	XXIII
X. p. 430	IV. XXVII — XXXI
XI. p. 460	LX
XI. p. 478	XXXVIII
XI. p. 481	XXXI, XXXV
XIV. p. 627	I
XV. p. 674. 678	XXXIII
XV. p. 687	XXXII
XV. p. 695	CXX
Cicero de nat. d. I, 28	XLIII
Constantin. Lasc.	CXVI
Diogenes Laert. I, 31	L
— I, 81	VI
Etymologicum M. p. 76	XCVI
- p. 181	XCVII
- p. 264	LXXXVII
- p. 290	XCVIII
- p. 319	XCIX
- p. 377	C
- p. 434	CI
- p. 521	LXXXVIII
- p. 639	LXXXIX
Etymologicum MS.	XXIV
Eustath. ad Il. p. 314	CV
p. 367	X

Eustath. ad Il., p. 518	CVI
p. 589	XLVI
p. 603	CVII
p. 633	XLVII
p. 1155	CVIII
p. 1295	XXXIX
ad Od. p. 1397	XLVII
p. 1596	CIX
p. 1612	XXVIII
p. 1648	CX
p. 1759	CXI
p. 1901	XLVIII
p. 1910	XXXIV
in Dionys. Perieg. 306	XLIX
Harpocration v. <i>Συνδικαί</i>	XC
v. <i>τετύφωμα</i>	LXXXIV
Hephaestion p. 6	LXVI
p. 16	XL
p. 24	CXXII
p. 34	LXVII. CXXIII. CXXIV
p. 35	XXVI. LXVIII
p. 39	LXIX
p. 45	XXII
p. 46	VII. XX. XLII
p. 51	LXX
p. 67	LXIX
Heraclides Pont. all. Hom. p. 13	II
— — — p. 15	III
Herodianus π. <i>μονήρους λ.</i>	p. 71 sq.
Hesychius v. <i>ἄμ' ἡμέρα</i>	XCIV
v. <i>ἐπιπνεύον</i>	LXXXII

Hesychius v. τετραβαρήων	LXXXIII
v. τετράδων	CXV
Himerius or. XIV	XVII
Macrobius Saturn. VII, 15	XXVIII
Menander de enc. p. 48	XXI
Pausanias VII. p. 574	XXI
X. p. 817	XVIII
Photius Lex. v. ἄγωνος	CII
- v. μετρήσαι	CIII
Πιτάνη εἰμί	CIV
Σκυθικαί	XC
τετύφωμα	LXXXIV
Plutarch. T. II. p. 410	LXIV
p. 426	VI
p. 525	LXII
p. 647	XXXII
p. 698	XXVIII
p. 763	V
p. 765	XXIV
p. 1047	XXVIII
p. 1135	XIX
Pollux II, 175	VI
IV, 169	XCv
VI, 107	XXXIII
Porphyriion ad Hor.	XXI
Priscianus p. 554	CXXI
p. 731	CXIX
Proclus ad Hes. ἔργ. 582	XXVIII
721	LXXXV
Scholiastes Aeschyl. Pers. 347	XII
S. c. Th. 200	XIII

Scholias ^{tes} Apollonii Rh. I, 957	LVII
IV, 992	LVIII
Aristophanis Av. 1410	LIII
1647	CXIV
Plut. 302	XL
Vesp. 1227	XIV
Hesiod. Th. 313	XCIII
Homer. Ven. Il. ε, 792	XLV
θ', 178	XLVI
Did. Il. φ', 71	XLVIII
Nicandr. Ther. 613.	XCIV
Pindari Ol. I, 97	LI
Isthm. I, 52	III
II, 17	L
Platonis p. 51	XXXVII
Sophoclis Oed. T. 56	XII
156	XLIV
Oed. C. 954	XLV
Theocriti VII, 112	LXXXVI
Stobaeus 96	LXV
Strabo I. p. 37 (63)	XVI
IX. p. 411 (631)	LIV
IX. p. 412 (633)	LV
XIII. p. 600 (895)	IX
606 (903)	LVI
617 (917)	VIII
XIV. p. 661 (976)	X
Suidas v. ἀρήϊος	XII
βληχρόν	XLVI
δυμὸς ἐπταβ.	XLV
Σκυδικαί	XC

Suidas v. τετύφωμας	XXXIV
χρήματ' ἀνήρ	L
Tryphon. πάθη λέξεως	CXVIII
Tzetzes ad Lycophr. 212	XXXVI
Zenobius II, 18	CXII
V, 30	CXIII

mv 1/5

MAR 5 1895

MAY 11 1895

DEC 1 1896

Ga 18.17

Alcae Mytilenae reliquiae /

Widener Library

003839842

3 2044 085 085 561